

Ông Xã Dân Chơi Không Yêu Tôi

Contents

Ông Xã Dân Chơi Không Yêu Tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	57
16. Chương 16: Chương Cuối	61

Ông Xã Dân Chơi Không Yêu Tôi



Giới thiệu

Trước khi kết hôn cha nói “Người đàn ông ngày ngày về nhà ôm vợ mình là người đàn ông tốt”. Sau 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-dan-choi-khong-yeu-toi>

1. Chương 1

Mười hai giờ khuya, làm cho bóng đêm dày đặc, một chiếc xe thương vụ màu đen chạy băng băng từ từ được lái vào bãi đỗ xe ngầm rồi dừng lại, anh một tay cầm cặp công văn, một tay đóng cửa xe đi về phía thang máy.

Cả ngày duy trì một kiểu tóc không có chút loạn, lúc này đã hơi thả tán ra, kính mắt trên mũi cũng trượt xuống, vẻ mặt vẫn lạnh lạnh, chỉ là ở giữa hai hàng lông mày có nhiều hơn chút mệt mỏi, đây là một ngày bận rộn, anh vừa mới về nhà.

Đình! Thang máy vững vàng dừng ở tầng 16

Cao ốc Nam Vũ tổng cộng có 24 tầng, từ tầng 12 trở lên đều là mỗi tầng một căn hộ cao cấp, đặc biệt cung cấp ột số người trẻ tuổi giàu có cần sự riêng tư.....

Anh từ trong túi quần móc ra cái chìa khóa, cắm vào khóa cửa, chuyển động, cái chìa khóa vòng lên làm trang sức Long Miêu đáng yêu đong đưa, cùng hình tượng anh không hợp nhau.

Vừa mở cửa, bóng vàng của ánh đèn nhàn nhạt chiếu ra, ánh sáng của đèn treo tường, chiếu vào ngũ quan tuần dật, làm nhu hòa vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Vừa đi vừa cởi xuống áo khoác tây trang trời buộc suốt một ngày, khoác lên thành ghế salon của phòng khách, ngày mai sẽ có người sửa sang đem đi giặt khô, anh không phải lo.

Mang cặp công văn vào thư phòng, bên trong còn chút tài liệu hôm nay phải xem xong.

Ánh sáng phát ra từ khe hở cửa phòng ngủ hấp dẫn sự chú ý của anh, làm ột cảm giác trong lòng bắt đầu khởi động.

Không biết từ lúc nào, anh đã đứng ở trước cửa phòng ngủ, kéo cà vạt, một tay cởi cúc áo sơ mi, một tay mở cửa phòng ra, anh không tiếng động thở dài, đồng thời đi vào, sợ là không ra được.

Phòng ngủ không lớn, trên sàn nhà là một tấm thảm do nhiều tấm vải bố ghép thành, có nhiều màu sắc khác nhau, giống như làm cho người ta đặt mình trong ánh nắng mặt trời rực rỡ của Hawaii, rèm cửa sổ trong phòng, ga giường cũng không thoát khỏi bị thay đổi triệt để, những đóa cúc Ba Tư lớn, kiểu diêm nở rộ.

Anh giống như đã hình thành thói quen với màu sắc tươi sáng tràn đầy phòng, thỉnh thoảng có thêm viên tơ hoặc là phối hợp ngẫu nhiên hình con nít, nhìn xem, bên chân giường chính là con heo hồng phấn, mấy ngày trước hình như không có.

Giường lớn hai người nằm, chăn bông bị vo thành một đoàn, chỉ có một bàn chân nhỏ trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Anh buồn cười nhìn người đem mình thành một khối tròn, không nhận ra được cô gái cuộn mình trong chăn, không biết trong con người đã nổi lên nhàn nhạt ấm áp.

Cô gái này, là người vợ anh kết hôn chưa tới ba tháng.

Anh đi tới ngồi xuống bên giường, vén một góc chăn đem cô gái trong chăn lôi ra, gương mặt trắng nõn của cô gái úp sát vào mặt chăn, chỉ lộ ra cái đầu cùng cái gáy thanh thoát hướng về phía anh.

Ngón tay thon dài vuốt ve cổ cô gái đang lộ ra ngoài quần áo ngủ, vành tai, chậm rãi cúi người, hôn một mảnh trắng nõn kia, cô gái bị ngứa tránh động chuyển tây, lại trốn không thoát đôi môi hấp dẫn của anh, lúc này mới không cam tâm tình nguyện từ trong chăn ngẩng đầu lên, mơ hồ suy nghĩ, hàm hồ nói: “Anh đã về”.

Từ trong chăn lộ ra khuôn mặt, non nớt nhưng không mất mỹ lệ, mắt hình trăng lưỡi liềm, cong cong đẹp tựa như ngủ thiếp đi cũng mang theo ý cười.

Vợ của anh, tháng trước mới vừa tròn hai mươi tuổi.

Anh từ cổ cô rời đi hướng tới đôi môi mềm mại, “Ừm.....”

Trên đôi môi tràn ngập tê dại, cô gái đang mơ màng ngủ, căn bản không chú ý tới đôi tay của anh đã đưa vào phía dưới chăn, bắt đầu thăm dò thân thể mềm mại có lỗi có lỡm.

Trong căn phòng an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của anh và cô, tiếng thở gấp từ khoe miệng cô thoát ra.

“Ồ.....” Cô hô hấp không kịp.

Anh từ trên môi cô rời đi, hai mắt đen đã đốt lên ngọn lửa cực nóng, cô xấu hổ nhìn chằm chằm vào mắt anh, lo lắng di chuyển thân thể, đây không phải phong cách của anh... Anh không phải sớm nên như hổ đói ăn cô vào trong bụng rồi sao?

Gò má cô trắng noãn ửng hồng kiều diễm, ánh mắt lạnh lùng như nước, lông mi thật dài khắc sâu trong lòng anh, anh dời tầm mắt đi chỗ khác: “Anh còn chưa tắm.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng anh đã biến mất sau cửa phòng tắm, lưu lại cô ngồi ôm chăn không biết như thế nào cho đúng, cô nhìn chằm chằm cửa phòng tắm.

Cô một nửa thấy tức giận, một nửa thấy may mắn, tức giận vì anh hôn cũng thành ra như vậy rồi, lại còn từ trên người cô tránh ra; may mắn là anh dừng lại kịp, nếu không tối nay cô nhất định giống như rất nhiều buổi tối trước, bị anh chơi đùa toàn thân bủn rủn, không thể rời giường!

Năm phút sau, tại thời điểm anh xuất hiện trước mặt cô chỉ với một chiếc khăn tắm vây quanh, cô biết cô sai lầm rồi, ban đêm của cô giờ mới bắt đầu.(con sói bắt đầu ăn khuya ^^)

Đài Bắc vào tháng tư, mưa dầm liên tiếp, bầu trời mây mù trắng xám giống như lưu luyến cái khoảng không gian này, thật lâu không tiêu tan, ánh mặt trời núp sau tầng mây, loáng thoáng lộ ra chút sáng ngời, đem vị trí chính tằng ư tháng tư.

Thanh Minh đã qua hai tuần lễ rồi, trời mưa liên tục vẫn còn chưa kết thúc, mặc dù không phải mưa tầm tã, nhưng thi thoảng ngừng nghỉ thi thoảng rơi xuống, khắp nơi đều bị ướt nhẹp. Bầu trời vẫn luôn mờ mịt, đè nén tâm tình của mọi người, làm cái gì đều không hăng say.

Hai mươi tháng tư, ngày Cốc Vũ (Cốc vũ là một trong 24 tiết khí, có nghĩa là mưa rào)

Ngạn ngữ có nói: “Cốc Vũ không mưa, giao hồi điền chủ” (Cốc Vũ không mưa, trả đất cho điền chủ)

Năm nay Cốc Vũ đến xua tan sự lo lắng của mấy tuần lễ trước, sáng sớm trời bắt đầu trong, ánh mặt trời đã lâu không còn chiếu mãnh liệt cả vùng đất. Giống như trời ban cho Lăng Nguyên Ái Ái một ngày thật tốt, để cho cô dưới ánh mặt trời ghènh đón một sinh mạng kì diệu

Trong khoa phụ sản, quanh quẩn hành lang màu trắng là âm thanh y tá vội vã đi tới đi lui, khó có được thời tiết trong xanh, bệnh nhân trong bệnh viện so với mấy ngày trước càng đông hơn. Mặc dù sắp đến giờ tan việc nhưng bệnh nhân đến khám vẫn xếp hàng dài không dứt, cô y tá đã bận rộn một ngày, trên mặt nụ cười thiên sứ sớm đã bay đến cái góc nào rồi.

Cô y tá đi qua đi lại ở cửa, vẫn liếc mắt chú ý góc khuất nhất chính là cô gái kì quái, thân thể nhỏ nhỏ co rúc trong cái áo choàng màu trắng, những sợi tóc đen dài che đi một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ lộ ra hai con mắt to đen láy, có sự hoảng sợ cùng lo lắng.

Lăng Nguyên Ái vốn đang cố gắng che giấu mình căn bản không biết, chính mình trong tranh phục này lại khiến người khác chú ý.

Nơi này chính là khoa phụ sản, dạng người nào cô y tá chưa từng thấy, từ thiếu nữ ăn vụng lén lút tới nạo thai, cho tới vợ chồng trung niên muốn có con, cô y tá đã sớm thấy nhưng không thể trách, giống như cô gái lén lút kia, nhất định là vị thành niên, gạt cha mẹ làm loạn với bạn trai, làm ra cả mạng người.

Haiz, đúng là không thể nhìn bề ngoài của một người, thường thấy việc đời như cô cũng không khỏi cảm thán trong lòng, cô gái nhỏ này nhìn có vẻ ngoan ngoãn, không ngờ cũng là người có tác phong cởi mở, bọn trẻ bây giờ càng ngày càng lẩn lộn, ngay cả biện pháp an toàn cũng lười dùng.

Cô y tá khinh bỉ liếc Lăng Nguyên Ái một cái, làm cho cô sợ hãi co lại trong chiếc áo khoác, một đầu khác, cô y tá có giọng nói tốt kêu cả ngày, âm thanh còn lớn hơn mấy hát.

“Người kế tiếp, số 191, Lăng Nguyên Ái.....”

Thân thể nhỏ vùi ở trong góc hơi chấn động một chút nhỏ giọng lên tiếng: “Tôi ...là tôi”

Bên kia cô y tá bắt đầu nhìn xung quanh, không nhìn được dùng âm thanh quá cỡ hô to: “Lăng Nguyên Ái.... ai là Lăng Nguyên Ái.....”

Các bà mẹ đang chờ đợi bắt đầu nhìn xung quanh, cô y tá tìm kiếm tiếp tục gọi “Lăng Nguyên Ái....”

“Có!” Từ trong góc truyền ra tiếng vang trả lời, các bà mẹ hướng góc nhìn đến, một thiếu nữ mặt đỏ bừng giờ tay cao, hướng về phía cô y tá xấu hổ cười, cặp mắt hình trăng lưỡi liềm thật đáng yêu, các bà mẹ lưỡng lự bắt đầu cười, cuối cùng tất cả bà mẹ ở khu chờ đều hướng về phía Lăng Nguyên Ái cười đáng yêu.

Cô y tá bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, “Lăng Nguyên Ái.... nơi này là bệnh viện không phải trường học, gọi tên cô rồi tới đây là được rồi, không cần đáp có, còn không qua đây!”

Lăng Nguyên Ái lúc này mới phản ứng, cuống quýt đi về phía cô y tá, nửa chừng chiếu chút nửa đẩy người ta một cái, làm cho các bà mẹ cười to một hồi.

Dưới ánh mắt hung ác của cô y tá, Lăng Nguyên Ái chân tay co cống ngồi trên ghế đối diện với bác sĩ, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có.

Cô y tá đưa bằng thông tin cho bác sĩ, Lăng Nguyên Ái vẫn cúi đầu, khiếp đảm nhìn sàn nhà.

“Lăng tiểu thư, bệnh viện của chúng tôi có vàng trên sàn nhà cho cô nhặt sao?”

Ai.... Ai đang nói chuyện với cô? Trong phòng này tại sao có đàn ông?

Lăng Nguyên Ái ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới người ngồi đối diện mình, mặc áo bác sĩ màu trắng lại là đàn ông!

Khoa phụ sản tại sao có bác sĩ là đàn ông?

“Anh... Anh... sao lại là đàn ông?” Lăng Nguyên Ái sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên chạy trốn, cô rõ ràng là tìm bác sĩ Âu Dương Cổ Nguyệt, trước khi đến đã điều tra, Âu Dương Cổ Nguyệt là bác sĩ giỏi nhất khoa phụ sản, tại sao trên internet không nói anh ta là đàn ông ...

Lăng Nguyên Ái thật sự lần đầu khóc không ra nước mắt.

“Lăng tiểu thư, thời gian của bác sĩ Âu Dương vô cùng quý báu, cô không cần phải hồ đồ.” Ánh mắt của cô y tá thu lại, cô bị dọa sợ căn bản động cũng không dám động, sớm biết thì cô đã không tới bệnh viện này rồi, làm thế nào, cô thật muốn về nhà.

“Ý tá Tưởng, đừng dọa Lăng tiểu thư.” Âu Dương Cổ Nguyệt cười dịu dàng, nụ cười tuấn mỹ giống như thần Cupid bắn một mũi tên vào lòng y tá Tưởng, trong nháy mắt làm mềm trái tim phiền não của cô y tá.

Trần an y tá xong, Âu Dương Cổ Nguyệt quay đầu, đối mặt với người bệnh, “Lăng tiểu thư đừng lo lắng, kiểm tra những nơi có chút tương đối tư ẩn đều do y tá thực hiện, tôi xem thông tin của cô là muốn kiểm tra có phải mang thai hay không, chờ một lát y tá Tưởng sẽ mang cô đi xét nghiệm nước tiểu, nếu cô để ý bác sĩ nam, tôi có thể chuyển cô cho bác sĩ nữ khác, như vậy lần sau cô có thể trực tiếp đi vào trong gặp cô ấy.”

Lăng Nguyên Ái nhìn Âu Dương Cổ Nguyệt xin lỗi, vội vàng giải thích: “Không có... Không sao, anh.... anh cũng giống vậy.”

“Thật sao” Âu Dương Cổ Nguyệt cười nhạt một tiếng, hai mắt nhìn Lăng Nguyên Ái ánh lên ánh sáng khó hiểu, “Như vậy trước khi đi kiểm tra, Lăng tiểu thư trả lời tôi mấy vấn đề”

“Vâng” khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng xuống thấp, ánh mắt lại hướng sàn nhà, Lăng Nguyên Ái nhớ tới lời nhạo báng của Âu Dương Cổ Nguyệt lúc nãy, mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Lăng tiểu thư, kinh nguyệt gần đây nhất của cô tới lúc nào?”

“Đầu tháng trước.”

“Lần quan hệ gần đây nhất?” Âu Dương Cổ Nguyệt cầm bút màu xanh viết.

Lăng Nguyên Ái dừng lại, chuyện này.... chuyện này cũng phải trả lời?

“Lăng tiểu thư, những vấn đề này đều phải trả lời, bác sĩ có thể hiểu rõ hơn tình trạng của cô”

Nụ cười của Âu Dương Cổ Nguyệt không giảm, Lăng Nguyên Ái hoảng hốt, nhỏ giọng trả lời: “Hôm qua... ngày hôm qua.”

“Cái gì? Lăng tiểu thư xin cô nói to hơn”

“Hôm qua... ngày hôm qua” Lăng Nguyên Ái nói lại một lần nữa, âm thanh lớn hơn.

Âu Dương Cổ Nguyệt làm bộ hiểu ra, nói: “A, ngày hôm qua a, tốt, vấn đề kế tiếp, xin hỏi Lăng tiểu thư mật độ quan hệ ra sao? Bao lâu làm một lần?”

“Mỗi ngày....”

“Mỗi ngày một lần sao?”

Cô không biết, mỗi lần cô đều bị anh làm cho tới hôn mê, ai biết được anh rốt cuộc làm bao nhiêu lần!

Hồ ly vẫn tiếp tục gây khó khăn cho tiểu bạch thỏ .

Nửa giờ sau, báo cáo xét nghiệm, Lăng Nguyên Ái lần thứ hai nhìn vào phòng bác sĩ Âu Dương Cổ Nguyệt vẫn cho cô cảm giác kì lạ, bác sĩ Âu Dương nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, chẳng lẽ trên người cô dính bẩn,sáng nay lúc ra cửa cô mặc quần áo ngược sao?

Lăng Nguyên Ái cúi đầu quan sát trên dưới một lần, rất bình thường, áo màu trắng, đầm ngắn xứng với kiểu ủng ngắn mới nhất, không bẩn cũng không có mặc trái...Bác sĩ này thật là kì quái!

“Lăng tiểu thư, chúc mừng cô, cô đã mang thai hai tháng.” Bác sĩ Âu Dương đưa cho cô tấm ảnh đen trắng.

“Tôi mang thai? Tôi thật sự mang thai?” Bác sĩ, anh có kiểm tra sai không? Hay là chúng ta kiểm tra lại một lần nữa, nhất định dụng cụ của các anh xảy ra vấn đề!” Lăng Nguyên Ái không thể tin nhìn chằm chằm Âu Dương Cổ Nguyệt, làm sao có thể, cô mới kết hôn ba tháng, mặc dù chồng cô hàng đêm, hàng đêm.....mỗi đêm đều vô cùng cố gắng, nhưng không biết sao lại nhanh đến vậy?

Khóe miệng Âu Dương Cổ Nguyệt co rúm, trời ạ, anh nén cười thật cực khổ!

Âu Dương Cổ Nguyệt nghiêm trang thông báo cho Lăng Nguyên Ái những việc cần chú ý của phụ nữ mang thai thời kì đầu, trong đầu Lăng Nguyên Ái hỗn loạn căn bản không biết anh ta đang nói gì, chỉ không ngừng gật đầu, cô còn đang kinh sợ vì tin mình mang thai.

“Lăng tiểu thư, xin hỏi có phải báo cho chồng cô không?” Âu Dương Cổ Nguyệt viết xong bệnh án, rốt cuộc hỏi.

“Không...” Ngàn vạn lần không thể cho anh ấy biết. “Không có, tôi không có chồng.” Cô đỏ mặt nói láo.

“A, Lăng tiểu thư, làm một bà mẹ chưa kết hôn rất vất vả, hãy bàn bạc kĩ với cha đứa bé”

“Cám ơn, cám ơn bác sĩ.”

Âu Dương Cổ Nguyệt tươi cười như gió xuân, cô y tá cũng ra ngoài với Lăng Nguyên Ái, không yên lòng nhìn cô đi ra.

Cửa vừa mới đóng, bên trong gian phòng, nhất thời truyền ra một hồi tiếng cười lớn, mà chủ nhân của âm thanh này, chính là quý công tử danh xưng bác sĩ Âu Dương Cổ Nguyệt.

Sau một hồi cười to, Âu Dương Cổ Nguyệt cầm điện thoại di động lên, ấn xuống phím gọi.

Mặt trời lặn phía tây, ánh mặt trời còn lưu luyến chưa tản đi, ở bên trong hào quang, Hoắc Nhật Ninh đứng ở phòng làm việc của anh ở tầng thứ 29, quan sát cảnh sắc bên ngoài và phòng 101 ở phía xa

Dưới chân là Vương quốc của anh, tập đoàn Nhật Diễm, cũng là của hồi môn khi anh kết hôn với Lăng Nguyên Ái.

Nửa năm trước, khi anh tuyên bố hợp tác cùng tập đoàn Lăng Thị, cổ phiếu của Nhật Diễm liền tăng nhanh, tiếp, ba tháng trước, hai nhà Hoắc, Lăng làm đám cưới, truyền thông khắp nơi tranh nhau viết bài, giống như một liều thuốc trợ tim....

Mọi người đều biết Chủ tịch tịch tập đoàn Lăng Thị Lăng Thiên Tường chỉ có một cô con gái, mà cả Lăng thị là đồ cưới của cô, cho nên cưới được hòn ngọc quý trên tay Lăng Thiên Tường, đương nhiên là người thừa kế tương lai của Lăng thị.

Từ trước đến giờ Lăng Thiên Tường đều xem cô con gái này là bảo bối cần bảo vệ trong nhà, chưa bao giờ để cho cô xuất hiện trước ánh đèn của truyền thông, thậm chí ngay cả lần kết thân cùng tổng giám đốc tập đoàn Nhật Diễm - Hoắc Nhật Ninh, ảnh cưới cũng chỉ có nửa bên mặt của cô dâu, truyền thông khắp nơi nghĩ hết biện pháp cũng không lấy được bộ mặt thật của cô dâu mới.

Sau khi kết hôn với Lăng Nguyên Ái, Hoắc Nhật Ninh thừa kế chính sách bảo vệ nghiêm ngặt mà Lăng Thiên Tường áp dụng đối với Lăng Nguyên Ái, việc cô gái không lộ diện với bên ngoài khiến ọi người rất hâm mộ.

5 giờ, cô đã bắt đầu làm bữa tối rồi.

Bản thân Hoắc Nhật Ninh cũng không ngờ, anh cưới đường đường là thiên kim đại tiểu thư Lăng gia nhưng bề ngoài không có một chút nào yếu ớt.

Nếu như anh tan việc sớm, bình thường cũng sẽ gọi điện về nhà, sau đó cùng cô ăn bữa tối, nếu anh không trở về ăn cơm, cô vợ nhỏ của anh cũng sẽ giữ lại phần anh, để cho anh khi trở về có thể ăn khuya.

Ăn khuya.....Trong mắt Hoắc Nhật Ninh lóe lên tia lửa tà ác, nghĩ đến tối hôm qua lấy được thỏa mãn từ trên người cô vợ nhỏ, không khí xung quanh giống như tản ra mùi thơm, nhẹ nhàng, khẽ ngửi lại cảm thấy mùi hạnh phúc, như ánh mặt trời buổi chiều hôm nay, ấm áp kiều mỹ

Chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoắc Nhật Ninh, gạt bỏ tâm tình, dè xuống phím nghe, âm thanh lãnh lẽo khiến người khác không cách nào liên tưởng đây là một người đàn ông vừa mới nhớ tới thân thể của vợ mình.

“Này, Nhật Ninh à, tôi là Cổ Nguyệt.” Tam công tử Âu Dương gia, Âu Dương Cổ Nguyệt, bị Âu Dương gia đuổi ra khỏi nhà, cũng là anh em của Hoắc Nhật Ninh.

“Có chuyện nói mau!” Cho dù là anh em, quấy rầy anh nhớ nhưng vợ giết không tha.

“Lửa giận thật lớn, xem ra anh không muốn nghe tin tình báo mới nhất mà tôi biết” Âu Dương ngang bướng cười ha hả với Hoắc Nhật Ninh.

“Không có chuyện thì tôi cúp điện thoại.” Hoắc Nhật Ninh ngồi lại bàn làm việc, bắt đầu lật hợp đồng vừa mới xem được một nửa.

“Liên quan tới vợ của anh, anh cũng không muốn biết?” Âu Dương Cổ Nguyệt thả mồi, không tin con cá này không cắn câu.

“Nguyên Ái?” Tay dừng lại, Hoắc Nhật Ninh cũng không có giới thiệu Lăng Nguyên Ái cho vị anh em kia của mình biết, mà Lăng Nguyên Ái làm sao quen biết Âu Dương Cổ Nguyệt?

Hai đầu mày của anh khép chặt.

“Lần này cảm thấy hứng thú chứ?”

Người anh em này, kể từ sau khi kết hôn, liền thay đổi thành kẻ ba phải, không phải chuyện công ty thì chính là liên quan tới chuyện cô vợ nhỏ của anh ta, còn xem bọn anh em này thành thú dữ, căn bản không cho bọn họ đến gần cô vợ nhỏ của anh ta một bước, làm hại cô vợ nhỏ của anh ta không nhận ra, bác sĩ hôm nay cô nhìn thấy là phù rể trong hôn lễ của cô, làm cho bản mặt đẹp trai của Âu Dương Cổ Nguyệt không biết để vào đâu! Không dạy dỗ anh ta một phen, anh làm sao nguôi được cơn tức này!

“Điều kiện gì?” Hoắc Nhật Ninh dựa vào ghế, xoa mi mắt, ngộ nhỡ chuyện anh ta nói liên quan tới cô vợ nhỏ, sẽ làm cho khắp nơi đại loạn.

“Không hổ là người làm ăn, một chút đã hiểu, nửa tháng sau, quán bar Lam Sơn khai trương, tôi muốn vợ chồng anh cùng nhau đến.”

Hoắc Nhật Ninh trầm ngâm một lát, sau vẫn nói: “Đồng ý, nhưng các anh không được mời rượu cô ấy.”

“Đương nhiên, nói thế nào chúng tôi cũng phải cho chị dâu nhỏ mặt mũi.”

2. Chương 2

Cho dù không nhìn thấy, nhưng nghe thấy âm thanh, Hoắc Nhật Ninh có thể tưởng tượng được bộ dạng cợt nhả của Âu Dương Cổ Nguyệt ở đầu dây bên kia, anh ta nói 10 câu thì đến 9 câu là giả, chỉ có thể tin tưởng là lát nữa anh ta sẽ nói câu tiếp theo.

“Nhật Ninh, chúc mừng anh, vợ anh đã mang thai!”

Nhẹ buông tay, thiếu chút nữa điện thoại của Hoắc Nhật Ninh rơi xuống đất.

Cái gì.....Mang thai? Nguyên Ái mang thai?

“Tuy rằng loại chuyện như thế này để người ngoài như tôi nói cho anh biết là không hay, nhưng vợ anh mang bộ dạng chột dạ tới bệnh viện chúng tôi kiểm tra, xem bộ dạng là không muốn nói cho anh biết sự thật, anh làm chồng như thế nào, thậm chí vợ của mình cũng không giải quyết được.” Âu Dương Cổ Nguyệt vẫn còn tiếp tục phân nân.

“Nói xong chưa, xong rồi thì tôi cúp máy.” Hoắc Nhật Ninh trấn định tâm tình, vừa cầm điện thoại vừa bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Đừng nóng vội, còn một câu quan trọng nhất, tôi nói xong câu này sẽ cúp máy, vợ anh viết trên sổ khám bệnh là chưa kết hôn, cô ấy còn là Lãng tiểu thư.”

Âu Dương Cổ Nguyệt cúp điện thoại trước, anh em mười mấy năm, anh còn chưa được nhìn thấy ngày bản mặt lạnh lùng của Hoắc Nhật Ninh bị đánh vỡ, thật đáng tiếc không được ở văn phòng của anh ta nhìn tận mắt. Vừa ngồi về chỗ cũ, vừa nhấp một ngụm cà phê, tối hôm nay đi quán bar Lam Sơn, anh phải thông báo tin tốt lành ọi người.

Anh tươi cười đề xuống phím trò chuyện, “Y tá Tưởng, cho bệnh nhân khí hư đi vào”

Bên kia, Hoắc Nhật Ninh ngơ ngác nhìn chằm chằm điện thoại đã bị ngắt, trong miệng ngậm một đồng từ thô tục.

Chưa kết hôn, Lãng Nguyên Ái thật giỏi, dám nói mình chưa kết hôn! Ngủ bên cạnh cô mỗi ngày, lên xuống trên thân cô là người đàn ông nào, chẳng lẽ Hoắc Nhật Ninh anh là Ngưu Lang, đã mang thai còn dám nói mình chưa kết hôn!

Xem ra sự “Dạy dỗ” của anh thật quá thất bại.

Hoắc Nhật Ninh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, mang theo cặp công văn đi ra ngoài, dặn dò thư kí: “Thư kí Lâm, hôm nay tôi về nhà, không cần gọi di động, có vấn đề gì e-mail cho tôi, buổi tối tôi sẽ xem, bất luận là ai gọi tới đều mời bọn họ để lại lời nhắn, còn những việc khác ngày mai nói sau.”

“Dạ vâng, tổng giám đốc, nhưng mà, tổng giám đốc, ở đây có một phần tài liệu cần ngài kí gấp.....” Nhanh tay lẹ mắt từ trước tới nay như thư kí Lâm cũng không phản ứng kịp, lúc cầm tài liệu đuổi theo, tổng giám đốc đã đi vào thang máy, biến mất khỏi tầng 29.

Thư kí Lâm không thể tin nhìn vào đồng hồ trên tay, năm giờ hai mươi phút, nhìn lại thời gian hiển thị trên máy tính, đồng hồ đeo tay của anh không bị hỏng, là năm giờ hai mươi phút, tổng giám đốc từ trước đến giờ chỉ biết tăng ca tuyệt đối không về sớm lại đi về như thế.

Anh ta lại nhìn bên ngoài, không có mưa màu đỏ rơi xuống, làm sao lại xảy ra sự việc kỳ quái như vậy? Thật sự là kỳ quái!

Hiển nhiên, lúc này thư kí Lâm còn chưa ý thức được, người thực sự chi phối lí trí của tổng giám đốc đại nhân là ai.

Vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ, Lăng Nguyên Ái vừa đi ra khỏi phòng, nhốt mình trong phòng rửa tay, cầm kết quả xét nghiệm và tấm ảnh chụp ngẩn người, trên tấm ảnh đen trắng là điểm nhỏ, vừa rồi bác sĩ có nói cho cô biết, đó chính là đứa nhỏ của cô, bây giờ còn rất nhỏ, không nhìn thấy tứ chi, nhưng từ từ sẽ lớn lên, tứ chi của đứa bé thậm chí là hình dáng nói không chừng cũng sẽ nhìn thấy được.

Đứa bé.... Đứa bé của cô.....

Bên ngoài toilet truyền đến tiếng khóc yếu ớt của một cô bé, Lăng Nguyên Ái mở cửa phòng toilet, ở bên ngoài cạnh bồn rửa tay, có một cô bé mặc váy hồng, đang khóc túm góc áo của mẹ, mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ quật cường, nhưng âm thanh nức nở không ngừng truyền ra, Lăng Nguyên Ái nhìn thấy cũng nổi lên đồng tình với cô bé.

“Du Du ngoan, đừng khóc, mẹ làm sao có thể không thương Du Du đâu?”

Mẹ cô bé bụng tròn vo, nhìn hình dáng chắc mang thai tầm năm, sáu tháng, dịu dàng gọi tên, trấn an cô bé.

“Nhưng mà....Nhưng mà anh Phong nhà kế bên nói, mẹ có em trai rồi sẽ không cần Du Du nữa” Cô bé nắm lấy góc áo của mẹ chà sát mặt không chịu buông tay.

Bà mẹ nắm tay cô bé đặt lên bụng mình, “Du Du, mẹ vĩnh viễn sẽ yêu con, hơn nữa sẽ có thêm người yêu con nha.”

“Là ai?” cô bé hai mắt rưng rưng nhìn mẹ.

“Là em trai con.” Bà mẹ đem tay của cô bé đặt lên trên tay mình, “Đó là em trai của Du Du, em cũng sẽ yêu con, giống như cha và mẹ đều yêu con, về sau em trai sẽ bảo vệ con, vĩnh viễn đều như vậy, nhưng hiện tại em còn nhỏ, Du Du phải bảo vệ em trước.”

“Thật không ạ? Em cũng sẽ yêu con, mẹ cũng yêu con, ba cũng yêu con?” Về mặt cô bé nghi hoặc vuốt ve bụng mẹ, đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, “Mẹ, mẹ.....em.....”

“Em trai chào con đó, em nói em rất yêu chị gái.” Bà mẹ vừa dựa vào bồn rửa tay, vừa để cho cô bé vuốt ve được bụng mẹ, cho dù ngồi tư thế đó thật mệt, nhưng cô vẫn cười yếu ớt giải đáp nghi hoặc trong lòng của cô bé.

Cuối cùng bà mẹ dắt cô bé về mặt tươi cười ra ngoài, lúc đến cửa ánh mắt của bà mẹ vừa vặn chạm phải hai mắt rình mò của Lăng Nguyên Ái, Lăng Nguyên Ái không kịp lùi về, lại bị nụ cười trên khuôn mặt của bà mẹ mê hoặc, nụ cười này mang theo sự dịu dàng toát ra từ bản năng của người mẹ, mềm mại như nước.

Cô không kìm được lòng nhìn xuống bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, bé con, mẹ cũng yêu con...

Khóe miệng Lăng Nguyên Ái cong lên, trên khuôn mặt non nớt xuất hiện nụ cười của bà mẹ vừa mới gặp.

Tươi cười không duy trì được bao lâu, ánh mắt của cô lại dâng lên chút bi thương, Hoắc Nhật Ninh sẽ thích đứa bé này sao? Trước mắt tạm thời không nên nói cho anh biết...

Lăng Nguyên Ái rời khỏi khoa sản phụ, gần đây có một cửa hàng bách hóa, tuy rằng không có ý định nói với chồng về chuyện mình mang thai, nhưng vẫn muốn cùng cha mẹ chia sẻ niềm vui này, muốn đến cửa hàng bách hóa mua chút quà về biếu cha mẹ.

Ở quầy chuyên bán tây trang cô mua một bộ tây trang thích hợp ủa hè, tính để tặng ba, Lăng Nguyên Ái lại đến quầy chuyên bán đồ trang điểm, trên tay cô là túi to quần áo thương hiệu cao cấp đã sớm thu hút sự chú ý của một loạt nhân viên quầy hàng chuyên doanh, mua toàn đồ nhãn hiệu tốt như thế, đúng là giàu có.

“Tiểu thư, có muốn thử sản phẩm dưỡng da không, đây là loại mới nhất, hiện tại mua còn hưởng ưu đãi 8%.” Cô nhân viên tận tình giới thiệu sản phẩm mình bán, “Hay là cô xem phần trang điểm, những thứ này đều là màu sắc lưu hành nhất hiện nay.”

“Tôi không muốn phấn trang điểm.” Lăng Nguyên Ái lắc đầu, mặc dù cô bình thường cũng thích cùng đám chị em thân thiết tô son điểm phấn, nhưng là bây giờ cô đã mang thai, những thứ đồ này không tốt cho em bé, “Cô giới thiệu cho tôi về kem dưỡng da từ bên trong đi, tôi muốn mua ẹ tôi một bộ.”

“Là tặng ẹ cô phải không? Vậy cái này là thích hợp nhất, có chứa chất chống lão hóa da và trị da nhăn, hơn nữa còn dùng được cho cả ngày và đêm, tiện lợi lại dễ sử dụng, mẹ của tiểu thư nhất định sẽ rất thích.” Cô nhân viên nhanh tay lấy ra một hộp mỹ phẩm nhìn rất tinh xảo.

Cô nhân viên ra sức chào hàng, cuối cùng Lăng Nguyên Ái cũng chọn bộ này.

“Cám ơn tiểu thư, mời cô cùng tôi đến bên kia trả tiền được không?” Cô nhân viên xách túi dẫn Lăng Nguyên Ái đến quầy thanh toán.

Vào đúng tầm tan sở, người đến cửa hàng bách hóa càng ngày càng đông, trước quầy thanh toán xếp thành một hàng dài, Lăng Nguyên Ái vừa liếc nhìn danh mục sản phẩm của bách hóa vừa đứng xếp hàng, hai ba khách hàng nữ quen biết nhau đang bàn tán vấn đề gì đó.

“Cô xem chưa? Đây là tuần san viết về Tổng giám đốc tập đoàn Nhật Diễm.” Cách gần Lăng Nguyên Ái nhất là hai, ba cô gái mặc trang phục công sở, mặc dù vẫn đang là mùa xuân, nhưng các cô đã bắt đầu mặc áo thấp ngực, quần ngắn rồi.

“Xem rồi, làm sao lại không xem cơ chứ, Hoắc Nhật Ninh nha, đứng hàng thứ nhất danh sách quý công tử độc thân!” Đề tài này kéo theo tiếng thét chói tai của một đám cô gái công sở.

Nghe được tên Hoắc Nhật Ninh, Lăng Nguyên Ái theo bản năng dùng danh mục sản phẩm che kín mặt mình.

“Đáng tiếc a, trong bảng xếp hạng quý này không có tên anh ta, ba tháng trước Hoắc Nhật Ninh đã kết hôn, tức chết đi.” Cô gái thứ nhất thờ dài.

“Chẳng lẽ cô không đọc tuần san tiếp theo về Hoắc Nhật Ninh sao, đối với hôn nhân của anh ta thập phần nghi ngờ?” Cô gái thứ hai bắt đầu đề tài này, tỏ vẻ thần bí cùng kích động.

“Làm sao không xem, đều nói về cô vợ thần bí của anh ta, ban đầu khi lan truyền tin tức về đám cưới, không phải báo chí khắp nơi đều nói, Hoắc Nhật Ninh vì tiền nên mới kết hôn cùng con gái của chủ tịch tập đoàn Lăng Thị Lăng Thiên Tường.” Cô gái thứ ba cũng háng hái tham gia bàn tán.

“Hơn nữa mọi người đều nói cô con gái của Lăng Thiên Tường không xấu xí thì cũng là một thân tàn tật, những thứ như danh tiếng thì ai mà không thích lên báo, cấp trên của chúng ta cũng vậy nữa là, nào có ai như cô ta, ngay cả một tấm hình cũng không lọt ra ngoài.”

Đề tài chậm rãi chuyển từ Hoắc Nhật Ninh đến trên người Lăng Nguyên Ái, nếu không phải cô nhân viên bán hàng đứng bên cạnh, Lăng Nguyên Ái đã sớm chạy thoát thân.

“Đúng, đúng! Lần trước hôn lễ của bọn họ, Con gái Lăng Thiên Tường, Lăng Nguyên Ái không để lộ ra một tấm hình nào, chỉ hé ra nửa khuôn mặt, trên mặt giống như bị rỗ.” Một cô gái thốt nên lời khinh bỉ.

Cái gì mặt rỗ, trên mặt cô lúc nào thì bị rỗ! Rõ ràng là có người muốn chụp trộm, đúng lúc bị Hoắc Nhật Ninh phát hiện, vội kéo cô, mà người chụp ảnh khi đó cũng nhanh tay chụp lại, hình bị mờ, dĩ nhiên là không nhìn rõ, tại sao lại có thể nói là mặt cô bị rỗ.

Lăng Nguyên Ái đứng ở phía sau, tức đến giậm chân!

Một cô gái từ đầu tới giờ một mực im lặng không lên tiếng rốt cục không nhẫn nại được cũng tham gia thảo luận: “Tôi nói cho các cô biết, chị họ tôi làm việc trong tập đoàn Nhật Diễm, chị ấy nói với tôi Hoắc Nhật Ninh ngay sau ngày kết hôn liền đi làm, căn bản không cùng vợ đi hưởng tuần trăng mật, đúng hơn là Hoắc Nhật Ninh căn bản không coi trọng cô vợ này, hơn nữa không phải mọi người đều nói rằng Hoắc Nhật Ninh khi còn học đại học vẫn ở chung với bạn gái sao?”

Anh có bạn gái, Lăng Nguyên Ái chưa bao giờ xem báo lá cải, căn bản không biết việc này, cô lặng lẽ hạ xuống danh mục sản phẩm, đồng tai lên nghe.

“Đúng đúng! Chính là cái cô Diêu Tình rất nổi tiếng của công ty PR Diêu Tình, nghe nói công ty của cô ta có một nửa là do Hoắc Nhật Ninh giúp đỡ.”

“Tin tức này có đáng tin không?”

“Đáng tin hay không tôi không biết.” Cô gái nọ lại nói tiếp: “Nhưng mà chị họ tôi có nói mấy ngày trước thấy Diêu Tình xuất hiện tại tập đoàn Nhật Diễm, hơn nữa Hoắc Nhật Ninh còn tự mình đón cô ta lên, hai người bí mật nói chuyện trong phòng làm việc suốt hai tiếng đồng hồ.”

“Đúng là có gian tình!”

“Chị họ tôi còn nói, thời điểm Hoắc Nhật Ninh kết thân với Lăng thị, thật ra thì nội bộ Nhật Diễm đúng lúc gặp khó khăn về tiền bạc, sau đám cưới, nhờ tập đoàn Lăng Thị giúp đỡ mới vượt qua khó khăn này, đây rõ ràng là cuộc hôn nhân bán mình vì tiền?”

“Đúng vậy a, Hoắc Nhật Ninh thật đáng thương.”

Mấy cô gái trẻ xong hóa đơn, xách theo chiếc lệ phẩm đập lên giày cao gót rồi đi, lưu lại Lăng Nguyên Ái bộ dạng phát ngốc.

Cái gì.....Cái gì! Hoắc Nhật Ninh đáng thương? Rõ ràng là cô bị nói thành mặt rỗ, tàn tật, xấu xí, tại sao nói anh đáng thương! Là cô đáng thương mới đúng chứ? Hơn nữa chồng cô còn đem tiền cho cô bạn gái gì đó của anh ăn chơi!

Ánh mắt ẩm ướt, cô thật muốn khóc nha!

“Tiểu thư, tiểu thư, đến lượt cô trả tiền.” Cô nhân viên bán hàng mỉm cười nhắc nhở Lăng Nguyên Ái đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Ra khỏi cửa hàng bách hóa, Lăng Nguyên Ái tiện tay vẫy một chiếc taxi, hướng nhà mẹ đẻ mà đi, nhưng trong đầu vẫn vang lên lời cô gái công sở vừa nói.

Căn bản không dẫn vợ anh ta đi hưởng tuần trăng mật, đúng hơn là căn bản Hoắc Nhật Ninh không coi trọng cô vợ này...

Diêu Tình xuất hiện tại tập đoàn Nhật Diễm, hơn nữa Hoắc Nhật Ninh còn tự mình đón cô ta lên, hai người bí mật nói chuyện trong phòng làm việc suốt hai tiếng đồng hồ.

Thời điểm Hoắc Nhật Ninh kết thân với Lăng thị, thật ra thì nội bộ Nhật Diễm đúng lúc gặp khó khăn về tiền bạc, sau đám cưới, nhờ tập đoàn Lăng Thị giúp đỡ mới vượt qua khó khăn này, đây rõ ràng là cuộc hôn nhân bán mình vì tiền?

Trong hôn nhân, chồng ăn chơi lạc lối....về sau mới biết được bộ mặt thật đều là lỗi của người vợ sao?

Mặc dù cô vẫn biết, hôn nhân của cô cùng Hoắc Nhật Ninh là dựa trên lợi ích, anh có thể chuyên tâm gây dựng sự nghiệp của anh, mà cô chỉ là từ trong nhà chuyển đến chỗ ở mới, tiếp tục cuộc sống đơn giản của cô, trừ ban đêm ra, hai người dường như không có bất cứ sự tiếp xúc nào khác, giống như hai người xa lạ, chẳng qua là cùng sống trong một không gian mà thôi.

Nếu anh không thích cô, lại có người anh thích, tại sao không nói với cô? Nếu như anh chẳng qua chỉ muốn tiền, không phải thật lòng muốn ở cùng cô, cô có thể xin ba cho anh mượn tiền, tại sao anh không nói với cô, cô sẽ cho anh tự do.

3. Chương 3

Hôn nhân như vậy, căn bản không có cách nào tiếp tục duy trì nữa, rõ ràng cô đối với anh không có tình cảm, nhưng là tại sao, ánh mắt cô ảm đạm, trong lòng dường như có gì đó níu lại.

Cô thật khó chịu, thật sự rất khó chịu...

Lăng Nguyên Ái cần môi, nhìn cảnh sắc bên ngoài không ngừng trôi qua, càng đến gần nhà mẹ đẻ, cảnh vật trước mắt càng quen thuộc.

Sau khi xuống xe, Lăng Nguyên Ái sửa sang lại một hồi, chờ nước mắt bị gió làm khô, nói chuyện không còn nghẹn ngào nữa, mới ấn chuông cửa.

“Tiểu thư, cô đã về, cô ăn cơm chưa? Lão gia cùng phu nhân đang ở phòng ăn, cô cũng đi dùng cơm cùng bọn họ chứ?” Ông quản gia ở nhà họ Lăng nở nụ cười nhìn Lăng Nguyên Ái, ông nhìn tiểu thư từ nhỏ đến lớn, ông cũng coi như là con gái ông thật lòng yêu thương.

“Cảm ơn bác quản gia, bác cầm cho cháu một đôi đũa, cháu muốn cùng ba mẹ ăn cơm.”

Chào hỏi quản gia, Lăng Nguyên Ái giả vờ như không có việc gì đi vào phòng ăn, từ phía sau ôm cổ mẹ cười, hôn thật mạnh trên mặt mẹ một cái, “Mẹ à, đây là kem dưỡng da hôm nay con mua ẹ, con đây là tây trang của cha.”

“Tiểu bảo bối của mẹ, con đã kết hôn, con ba ngày hai bữa chạy về nhà.” Bà Lăng – Tần Thục Phân để chén đũa xuống, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô con gái.

“Con cũng đã kết hôn, vậy mà không có quy củ gì cả, còn không mau ngồi xuống.” Mặc dù Lăng Thiên Tường nghiêm mặt, nhưng trong ánh mắt của ông toát ra sự cưng chiều sớm đã ăn sâu vào lòng ông.

“Dạ vâng, thưa cha.” Nhận lấy chén đũa quản gia đưa lên, Lăng Nguyên Ái cười tươi ngồi cạnh mẹ, “Oa, hôm nay dì Lâm nấu canh gà đen con thích nhất, chỉ có dì Lâm nấu, không dầu mỡ không ngấy, dì Lâm thật là nhỏ mọn, ngay cả cho con học lỏm cũng không được.”

Nhìn con gái cúi đầu ăn canh Lăng Thiên Tường cùng Tần Thục Phân trao đổi ánh mắt, mắt con gái phien hồng không giấu được bọn họ, đứa con gái này à, lúc xảy ra chuyện gì muốn gạt bọn họ, mới trở nên nhiều lời như vậy, cố gắng làm mình trông bình thường.

Thật ra thì cô không biết, khi cô vừa xuống xe taxi, thì có người giúp việc tới thông báo, nói tiểu thư xuống xe nhưng không vào nhà, đang trong lúc họ đi nhìn xem sao thì thấy con gái lên lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, cô gắng mỉm cười rồi mới đi vào.

Nếu như cô muốn giấu giếm, vậy thân làm cha mẹ không cần phải vạch trần nỗi khổ của cô.

Một nhà ba người, hòa thuận vui vẻ thưởng thức bữa tối, lại bị khách không mời mà đến quấy rầy.

“Lão gia, cậu Ninh đã đến.” Ánh mắt của quản gia nhìn lão gia cùng phu nhân, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt nháy mắt đã tái nhợt của tiểu thư, xem ra, hôm nay tiểu thư khóc là bởi vì cậu Ninh.....

Lăng Thiên Tường dĩ nhiên cũng chú ý tới biểu hiện của con gái khi nghe thấy hai chữ “cậu Ninh”, thoáng chốc vẻ mặt liền căng thẳng, Hoắc Nhật Ninh là tự tay ông lựa chọn trong số những người có khả năng làm con rể ông, thân là thiên kim của Lăng gia, Lăng Thiên Tường không thể nào đem Lăng Nguyên Ái gả cho người không danh không phận, mặc dù Hoắc Nhật Ninh không phải là người có bối cảnh tốt nhất, nhưng anh ta làm việc kỹ lưỡng, là người trầm ổn, còn trên thương trường thì mưu tính sâu xa, có phong độ của một đại tướng, bằng con mắt nhìn người của Lăng Thiên Tường ông, không tin là mình nhìn nhầm, thằng bé này chỉ cần kết hôn, sẽ tuyệt đối là một người đàn ông tận tâm.

“Ba, mẹ.” Hoắc Nhật Ninh rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lăng Nguyên Ái, ngược lại Lăng Nguyên Ái theo bản năng hướng về phía mẹ ngồi co rụt lại.

Hoắc Nhật Ninh im lặng không lên tiếng mà liếc mắt nhìn vợ, nhân lấy chén đũa, anh vừa rời khỏi tòa nhà của công ty, liền gọi điện về nhà, nhưng không có ai nghe máy, về đến nhà cũng không có ai, gọi di động của Lăng Nguyên Ái thì tự động chuyển lời nhắn đến hộp thư thoại, anh nhớ vợ nhỏ chỉ có thể về nhà mẹ, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh.

“Vợ chồng son các con thật là, làm gì không cùng nhau trở về, về nhà cũng không biết gọi điện trước, để cho dì Lâm nấu thêm vài món ăn cho các con, Nguyên Ái về sớm hơn con mấy phút.” Bà Lăng cười nhìn con rể, muốn phá vỡ không khí lung túng giữa con gái và con rể.

Lăng Nguyên Ái căn bản không nghĩ tới lúc này, tại đây gặp Hoắc Nhật Ninh, vào lúc này anh không phải ở phòng làm việc làm thêm giờ thì cũng là đi tiếp khách hàng quan trọng ở bên ngoài vừa ăn cơm tối vừa bàn chuyện làm ăn sao? Làm sao lại xuất hiện ở đây?

“Nhật Ninh tối cũng tốt, ăn cơm tối xong đến thư phòng cùng cha đánh cờ.” Lăng Thiên Tường ngoài mặt sáng khoái cười, nhưng cặp mắt mang thâm ý nhìn con rể, vào thư phòng, làm gì có chuyện đơn giản chỉ là đánh cờ như vậy.

“Vâng, thưa ba.” Hoắc Nhật Ninh vừa đáp Lăng Thiên Tường, vừa hướng tới chiếc bát của Lăng Nguyên Ái thêm chút canh, “Canh gà đen, em thích nhất, uống nhiều một chút.”

“Cám ơn.” Lăng Nguyên Ái căn bản chưa kịp chuẩn bị đối mặt với Hoắc Nhật Ninh vào lúc này, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Ngày hôm nay như thế nào? Có đi ra ngoài chơi không?” Hoắc Nhật Ninh rất thuận miệng hỏi, tựa như một ông chồng quan tâm vợ mình, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia, phía dưới viền mắt, mí mắt hơi sưng thật sự chói mắt.

Chẳng lẽ cô không vui khi mang thai con của anh?

“Tốt.....rất tốt, đi cửa hàng bách hóa, mua cho cha mẹ vài thứ.” Lăng Nguyên Ái hận không thể chôn đầu vào bát cơm, mặt không hề ngẩng lên, ra sức gạt cơm vào miệng.

“Phải không? Không có đi chỗ khác?” Hoắc Nhật Ninh hai hàng lông mày nhíu lại hỏi.

“Không có.....Không có đi chỗ nào khác.” Không thể nói cho anh biết, bây giờ chưa phải là lúc nói cho anh biết.

Con yêu, mẹ không phải cố ý, nhưng mẹ ngay cả tương lai của bản thân còn không biết, làm sao có thể tiết lộ về con.

Hoắc Nhật Ninh trầm mặc gật đầu, cũng không vạch trần.

Một bữa cơm, vợ chồng son nghi ngờ lẫn nhau, ngay cả vợ chồng Lăng Thiên Tường cũng có vẻ suy tư, một bên là con gái bảo bối, một bên là con rể bọn họ chọn trong ngàn người, kết hôn mới ba tháng, lúc này không nên xuất hiện vấn đề nha. Thời điểm mấy chủ nhật trước bọn họ có đến xem, mặc dù hai người nói chuyện không nhiều, nhưng trên mặt con gái là nụ cười hạnh phúc không phải giả, tự dừng lại biến thành như vậy?

Sau cơm tối, Hoắc Nhật Ninh liền bị gọi vào thư phòng cùng ông đánh cờ, Lăng Nguyên Ái ở phòng bếp giúp bà Lăng rửa chén, mặc dù trong nhà có người giúp việc, nhưng việc nhà đơn giản, bà Lăng sẽ tự mình làm, thậm chí yêu cầu nữ nhi cùng làm. Mặc dù gia cảnh hiện tại giàu có, cơm áo không lo, nhưng khi xảy ra chuyện gì, bà cũng không hi vọng con của mình trở thành người vô dụng.

Lăng Nguyên Ái được vợ chồng Lăng Thiên Tường nuôi dạy rất tốt, thanh tao mà không kiêu căng, đối xử với bất kỳ ai đều bình đẳng, sẽ không vì thân phận và địa vị mà vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, mặc dù vậy, cô đối với chuyện khác có chút mơ hồ, nhưng những chuyện một cô gái cần biết cô đều làm được, bà Lăng thật tự hào về con gái của mình,

“Gần đây Nhật Ninh đối với con tốt không?” Bà Tần Thục Phân đem chén đĩa rửa sạch đưa cho con gái dùng khăn lông lau khô, vừa hỏi tình trạng gần đây của con gái.

“Rất tốt, anh ấy rất tốt với con.” Lăng Nguyên Ái cười nhìn mẹ.

Đúng vậy, nếu không phải buổi chiều nghe thấy những tin đồn kia, nói không chừng cô còn tiếp tục sống hạnh phúc trong chiếc lồng giam Hoắc Nhật Ninh xây cho cô.

“Con nhớ không, khi con còn bé, hằng hái chạy theo mẹ hỏi ba mẹ làm sao mà quen biết nhau.”

Bà Tần Thục Phân nghĩ tới bộ dáng của con gái khi đó, nụ cười nơi khóe miệng sâu thêm mấy phần.

Đó là lúc Lăng Nguyên Ái mới biết về chuyện tình yêu, thời kì thiếu nữ trưởng thành bắt đầu mơ màng về chuyện tình yêu, Lăng Nguyên Ái dĩ nhiên tò mò về chuyện tình của ba mẹ.

“Nhớ à, con theo đuôi mẹ những mấy tháng, nhưng mẹ cái gì cũng không nói cho con biết, con đi hỏi ba, ba chỉ nghiêm mặt rồi đuổi con đi.” Lăng Nguyên Ái nghĩ tới đây, tức thở phì phò, quần quýt mấy tháng mà không có kết quả, cuối cùng cô cũng phải buông tha.

Bà Tần Thục Phân rửa sạch tay, dẫn con gái ngồi trên ghế salon phòng khách, để cho cô vùi đầu vào ngực, vuốt mái tóc dài của cô, từ từ kể chuyện cũ: “Khi đó lần đầu con biết đến tình yêu, đối với tình yêu tràn đầy ảo tưởng xinh đẹp, nhưng là tình cảm của ba và mẹ không oanh oanh liệt liệt như suy nghĩ của con, nói ra sợ đánh vỡ ảo tưởng xinh đẹp của con, nên dứt khoát không nói.”

“Sẽ không đâu, từ khi con hiểu chuyện, ba mẹ mặc dù có đôi khi có tranh chấp nhỏ, nhưng vẫn luôn ân ái, nếu ba bận công việc không về nhà được, nhưng mà mỗi ngày ba sẽ gọi điện thoại về.” Ở trong xã hội thượng lưu, người giàu có ly hôn so với người bình thường càng nhiều hơn, bạn bè của ba mẹ đã ly hôn không phải ít, nhưng mà ba mẹ của cô vĩnh viễn vẫn ân ái như vậy, đó là chuyện cô kiêu ngạo nhất khi còn bé.

“Ha ha ha, phải không? Thật ra ba mẹ năm đó quen biết nhau là đi xem mắt.”

Xem mắt? Cô không biết xem mắt là cái gì?

“Lần đầu tiên khi nhìn thấy ba con, cũng chính là bộ mặt nghiêm nghị này, vẻ mặt miễn cưỡng ngồi trước mặt mẹ, khi đó ông con là chủ một công ty nhỏ, mà ba con cũng chỉ là một quản lý nhỏ của công ty, nhưng ông ngoại của con a, không biết coi trọng ông ấy ở điểm nào, ngay sau hôm xem mắt đó liền quyết định hôn sự, sau đó mẹ và ba con có gặp qua mấy lần, ăn vài bữa cơm, ba con khi đó giống như khúc gỗ, không chủ động nói chuyện, thời đại đó con gái chủ động không phổ biến, hai chúng ta, giống như một đôi khúc gỗ, ngồi đối mặt cùng ăn cơm, sau đó ông ấy đưa mẹ về nhà.”

“Ba đến bây giờ vẫn là khúc gỗ.” Lăng Nguyên Ái tựa vào vai mẹ, nghe chuyện xưa của ba mẹ, mặc dù không lãng mạn, nhưng trong giọng nói ngọt ngào của mẹ cũng làm người khác phải ao ước.

“Cứ như vậy ăn vài bữa cơm, không lâu sau ba mẹ kết hôn, ông ngoại con là người cứng rắn, căn bản mẹ phản đối không được.”

“Mẹ, khi đó mẹ không thích ba sao?” Cô ngẩng đầu lên tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên, khi đó mẹ mới hai mươi tuổi, cũng giống như bao cô gái khác, hy vọng tìm được một người tâm đầu ý hợp, làm nên một tình yêu mãnh liệt, ba con bộ dạng ngây ngô làm sao hiểu được mơ ước của một cô gái, có khi trong mắt ông ấy, những thứ kia không chừng đều là ảo tưởng.”

“Vậy sau khi ba mẹ kết hôn thì sao?”

“Sau khi kết hôn, ba con có rất nhiều việc, không những bận rộn với chuyện công ty của ông nội con mà bên kia cũng phải bận rộn với ông ngoại con, khi đó truyền thông chưa phát triển, ngay cả gọi điện thoại cũng chưa có. Như mà ba con a, bất kể đi đâu, muộn thế nào, ông ấy vẫn kiên trì về nhà mỗi ngày, thậm chí đôi lúc chỉ trở về một canh giờ lại phải ra ngoài, nhưng ông ấy vẫn kiên trì trở về.”

Bà Tần Thục Phân yên lặng hồi tưởng những năm vừa mới kết hôn, khi đó thật bình thản, hôm nay hai người đều chân trọng nhớ lại.

“Khi đó ông ngoại con nói với mẹ, người đàn ông về nhà là người đàn ông tốt. Có một ngày bên ngoài sấm chớp rất lớn, ba con đã khuya không trở về, mẹ cho là ba con không về, ông lại đột nhiên xuất hiện ở cửa, cả người ướt đầm, còn ngây ngốc đứng ngoài chờ mẹ mở cửa, đáng vẻ buồn cười cực kì. Ngày hôm sau, ông ấy bị cảm không dậy nổi, đúng lúc người giúp việc nghỉ về quê, lần đó là lần đầu tiên mẹ làm cơm cho ông ấy ăn, hỗn loạn một hồi cũng nấu được những món đơn giản, nhưng ba con còn đem canh uống sạch, lại dám mở mắt nói dối là ăn ngon nữa.”

“Có thật không? Khi đó vẻ mặt của ba nhất định rất buồn cười.”

“Buồn cười là ông ấy cười thỏa mãn, còn mẹ thì bị dọa phát khóc.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì ba con ăn xong cháo mẹ nấu thì ngắt xiu, dọa mẹ nghĩ mẹ làm cho ông ấy bị ngộ độc chết.”

Bà Lăng hoàn toàn chìm đắm trong chuyện cũ, vui vẻ nhéo trộm khuôn mặt nhỏ của con gái nói: “Ai ngờ, ba con làm việc quá sức nên mới ngắt đi, căn bản không liên quan gì đến mẹ.”

“Có phải hay không, từ khi đó mẹ bắt đầu yêu ba?” Lăng Nguyên Ái kinh ngạc nhìn mẹ, hy vọng tìm được đáp án trên mặt mẹ.

“Cái gì có yêu hay không, chúng ta kết hôn, ở chung một chỗ, hòa hợp quan tâm lẫn nhau mới là thật, nhưng cũng không thể phủ nhận, khi đó mẹ đối với ba con, thật sự có chút động lòng, những rõ ràng đã là chồng mình, khi mẹ phát hiện mẹ thích ông ấy, thật sự rất kì quái. Sau lần đó, cuộc sống ba con không thay đổi quá lớn, làm ăn càng thuận lợi, ngày càng bận rộn, mặc dù không trở về nhưng mà mỗi ngày đều sẽ gọi điện về nhà, ngày qua ngày thật sự hạnh phúc, thế nhưng phiền não khác cũng tới.”

“Là gì? Không phải là ba có.....”

Phi phi! Lăng Nguyên ái ở trong lòng thâm mắng, ba không phải người xấu như Hoắc Nhật Ninh, làm sao có thể phản bội mẹ.

4. Chương 4

“Năm đó mẹ đã ba mươi tuổi, ba con cũng đã ba mươi lăm tuổi, nhưng mẹ vẫn chưa có thai, nhiều người khuyên ba con nên tìm người khác mang thai hộ, nếu không thì cưới thêm một người vợ nữa, quan trọng nhất là người đó có thể sinh con. Khi đó mẹ không biết phải làm sao, đi bệnh viện kiểm tra cũng không tìm ra nguyên nhân, nên cũng chỉ biết hy vọng, thậm chí bà dì còn ngay trước mặt mẹ khuyên ba con ra ngoài sinh một đứa bé.”

“Khi đó, ba con rất tức giận quát bà dì, ‘Cô ấy là vợ cháu, sinh con hay không đều là vợ cháu, cháu tuyệt đối không phản bội cô ấy, chứ đừng nói là ra ngoài tìm người đàn bà khác!’ bà dì của con bị mắng như vậy, sau này không đến nữa.”

Nhớ tới chuyện đó, bà Lăng mặt đỏ ửng, bởi vì lúc đó Lăng Thiên tường không chỉ nói những lời này, vì sau khi nói xong còn đem bà kéo vào phòng, hung hăng yêu bà cả ngày, hại bà thiếu chút nữa không xuống giường được, cô con gái bảo bối này có được vào đúng thời điểm đó. (^_^ cảm ơn bà dì nhỉ)

“Oa, cha thật lợi hại!”

Người có tiền có quyền ai không hi vọng có nhiều con cái để kế thừa mấy đời, nhưng ba cô lại có thể trung thành, mẹ thật hạnh phúc, cô thật hâm mộ nha!

“May mắn là sau này mẹ lại mang thai con, người khác không nói xấu được nữa.” Bà Lăng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, ngồi tựa vào nhau, hai người phụ nữ này, da trắng mịn, dung mạo đẹp đẽ, dường như giống một đôi chị em gái.

Con gái, con nhất định phải hạnh phúc, ba con sẽ không nhìn lầm người, sẽ giống như ông ngoại của con.

Hai mẹ con nói chuyện bên ngoài đến vui vẻ, nhưng không khí trong thư phòng không có ấm áp như vậy, hai người đàn ông đang ngồi ở bàn cờ, một lòng dồn đối phương vào chỗ chết, phân chia ranh giới rõ ràng Sở - Hán.

“Chuyện công ty thế nào?” Lăng Thiên Tường chủ động tấn công, Hoắc Nhật Ninh chỉ phòng thủ, bình tĩnh thì tướng chận.

“Có ba giúp đỡ, sau khi nhận chức tổng giám đốc thì tiền thiếu hụt đã được bổ sung, mặc dù tin tức bị lộ ra ngoài, nhưng không tạo nên xôn xao quá lớn, quá trình luân chuyển tiền đã khôi phục bình thường, sau nửa năm, có thể đem toàn bộ khoản tiền nợ trả cho Lăng thị.”

Hoắc Nhật Ninh nhìn bàn cờ, cờ này không thể thắng cũng không thể thua, thắng thì không nể mặt mũi cha vợ, thua thì bị coi là nường tay, thật là làm khó anh.

“Con cùng Nguyên Ái thế nào?” Lăng Thiên Tường liếc nhìn mặt con rể, vẻ mặt bình thường, không giống như đã làm chuyện gì thẹn với lòng người.

“Rất tốt ạ.” Kết hôn ba tháng, anh tùy ý để cho cô xâm chiếm “lãnh thổ”, mà anh cũng thuận lợi làm cho cô mang thai, tất nhiên, chuyện này chưa thể nói cho cha vợ, nếu không anh đừng hòng thuận lợi từ gian phòng này ra ngoài.

“Hôm nay có chuyện gì sao?” Mặc dù là chuyện của hai vợ chồng, làm cha mẹ không nên hỏi nhiều, nhưng mà dù sao cũng là con gái tâm can bảo bối, làm sao có thể không quan tâm.

“Việc này con sẽ hỏi Nguyên Ái.” Chẳng qua là biết mình mang thai, liền chạy về nhà mẹ Hoắc Nhật Ninh cũng không biết cô vợ nhỏ nghĩ gì nữa.

Sau mấy lời ít ỏi, thư phòng khôi phục sự yên lặng vốn có của nó, chỉ có thanh âm con cò đáp xuống, không chỉ khảo nghiệm trí lực mà cũng là khảo nghiệm sức chịu đựng của hai người, họ không ngừng tranh đấu.

Không biết là có lòng hay vô ý, nhìn chung, kết quả là cò hòa.

“Con đi về nghỉ ngơi đi.” Lăng Thiên Tường vừa nhìn bàn cờ vừa nói, phát tay ý bảo Hoắc Nhật Ninh rời đi, khóe miệng ông lộ ra nụ cười yếu ớt, thằng bé này dốc lòng suy nghĩ để cho ván cờ hòa phải mất bao lâu, không vội vàng nóng nảy, từ từ chờ ông bộc lộ sơ hở.

“Dạ vâng, thưa ba.” Hoắc Nhật Ninh đi đến gần cửa, lại bị Lăng Thiên Tường gọi lại.

“Năm sau, ba muốn nghỉ hưu.” Bận rộn cả đời, tìm được người nối nghiệp thích hợp, chính là lúc ông cùng vợ hưởng thụ cuộc sống yên ổn, sung túc, nghỉ hưu, Lăng thị không còn là trách nhiệm của ông nữa.

Ánh mắt Lăng Thiên Tường chăm chú nhìn Hoắc Nhật Ninh, sau này, Lăng thị là trách nhiệm của thằng bé.

“Phiền ba vất vả hơn nửa năm được không.” Tiếp nhận Lăng thị, cuộc sống của anh càng thêm bận rộn, tám tháng sau, chính là những ngày Nguyên Ái mang thai cực khổ nhất, dù sao anh cũng phải ở bên cạnh Lăng Nguyên Ái, chỉ có thể làm khó ba, vất vả thêm mấy tháng.

Hoắc Nhật Ninh hơi khom người chào Lăng Thiên Tường, lặng lẽ đi ra khỏi thư phòng, để lại Lăng Thiên Tường một đồng nghi hoặc, tình huống Nhật Diễm đã ổn định, vì sao thằng bé cần thời gian hơn sáu tháng đây?

Lúc Hoắc Nhật Ninh từ thư phòng bước ra, Lăng Nguyên Ái đã tắm xong vào phòng của mình ở nhà mẹ, hơn nữa còn khóa trái cửa.

Cô hiểu tại sao mẹ vào lúc này, lại kể cho cô nghe những chuyện chưa bao giờ nói, nhất định là cô cùng Hoắc Nhật Ninh người về trước, người về sau khiến ba mẹ chú ý.

Mặc dù ông ngoại có lòng tin nói người đàn ông về nhà là người đàn ông tốt, nhưng ông ngoại không biết một người đàn ông đã chia tay bạn gái mà còn vẫn vương không dứt, nhất định không phải người tốt đẹp gì!

Vui mình trong căn phòng trước khi lấy chồng, Lăng Nguyên Ái thở dài, nếu không kết hôn thì thật tốt, hiện tại cũng không phiền lòng như vậy, nhưng bây giờ...

Cô nhìn trần nhà, bình thần vuốt ve bụng mình, con cũng có, nhưng ba lại không thích mẹ đẻ bé? Cô phải làm gì?

Buông tha anh? Để cho anh cùng yêu tinh Diêu Tình gì đó ở chung một chỗ?

Mỗi lần nghĩ tới đây, trái tim Lăng Nguyên Ái liền đau đớn co rút một hồi, cô có thể hay không không cần rộng lượng như vậy, chỉ cần ích kỷ một chút, một chút xíu là được, có thể giữ anh lại bên mình là được rồi...

Nhưng mà anh thích người khác, giữ anh bên mình chỉ càng thêm đau khổ...

Thiên sứ và ác ma trong nội tâm cô không ngừng đấu tranh, thật phiền phức, thật phiền phức!

Cái đầu nhỏ của Lăng Nguyên Ái không có biện pháp suy nghĩ vấn đề phức tạp như thế, dứt khoát nhắm mắt đi ngủ, chuyện gì ngày mai tính sau.(Chị này là fan của “Để mai tính”)

Hoắc Nhật Ninh đứng ở cửa phòng của vợ, xem ra vợ anh vẫn còn đang tức giận, lại còn to gan dám đem anh khóa ở bên ngoài!

Hoắc Nhật Ninh giận quá hóa cười.

Bọn họ kết hôn ba tháng, vợ nhỏ của anh vẫn sắm vai cô vợ nhỏ bé đáng thương, cho dù là đêm tân hôn, chịu nhịn đau đón đêm đầu tiên, không vì quá đau mà từ chối anh, ban đầu mẹ vợ cố ý lặng lẽ nhắc nhở anh, vợ nhỏ của anh đặc biệt sợ đau, để cho anh “chuẩn bị” nhiều hơn một chút.

Bất kể là ngày tân hôn đầu tiên công ty báo tình trạng khẩn cấp gọi anh trở về họp, còn tạm thời hủy bỏ kế hoạch tuần trăng mật, cô vợ nhỏ dù buồn bực cũng không lên tiếng mà tiếp nhận hết sự sắp xếp của anh, cho dù vì công việc mà lỡ hẹn, thường không kịp về nhà ăn cơm tối, cô vẫn không có một câu oán hận.

Tất cả những việc này làm cho anh cảm giác hình như anh là người ngoài cuộc, không có bất cứ quan hệ gì với cô.

“Nhật Ninh, gặp phiền toái sao?” Bả Lăng mỉm cười nhìn con rể đứng ngoài cửa phòng con gái, việc này con rể có thể không hiểu, nhưng con gái bà thì bà rất rõ.

Trong tay mẹ vợ là chiếc chìa khóa sáng lấp lánh, thành công hấp dẫn sự chú ý của Hoắc Nhật Ninh. (*oa, vàng a, lấp lánh, lấp lánh, cho căn miếng thử coi*)

“Cám ơn mẹ. mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Hoắc Nhật Ninh nhận lấy chìa khóa trong tay mẹ vợ, hướng về phía mẹ vợ cười biết ơn, hết sức kính trọng, người duy nhất có thể đối phó với vợ nhỏ của anh là mẹ vợ, hôm nào anh phải đến xin được chỉ bảo mấy chiêu mới được.

Bà Lăng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đi xuống lầu tra hỏi Lăng Thiên Tường, hôm nay ở thư phòng xảy ra chuyện gì mà bà không biết.

Hoắc Nhật Ninh vừa vào gian phòng của Lăng Nguyên Ái, từng mảnh lớn màu sắc đập vào mắt, đây là lần thứ hai anh bước vào khuê phòng của Lăng Nguyên Ái, lần trước là thời điểm đón dâu, căn bản không kịp nhìn kỹ. Lần này, anh cẩn thận quan sát, xem ra cô vợ nhỏ vô cùng ưa chuộng gam màu nóng, còn có cả hoa văn hình hoa trạng nguyên.

Mặc dù những thứ này cùng màu sắc như vậy trong tay người khác rất thô tục, nhưng đến tay vợ nhỏ của anh, qua những ngón tay trắng nõn phối hợp lại, dường như những màu sắc này như có sức sống, nở rộ rực rỡ khác thường.

Hoắc Nhật Ninh biết vợ anh cũng có sự nghiệp của riêng mình, làm chủ một cửa hàng nhỏ, bán đồ chơi hay búp bê vải tự tay cô làm, cũng có chút danh tiếng, nếu không phải cô khổng chế đơn hàng nếu không đơn đặt hàng mỗi tháng có thể rất lớn.

Có mấy hôm anh về muộn, cô làm ổ trong góc phòng khách, anh cho rằng cô đợi anh về, không nghĩ tới khi anh vừa cất tiếng nói liền dọa cô, khiến cô hoảng hốt đem vật gì đó giấu sau lưng.

Vợ của anh, rốt cuộc thì bên lúc nào mới chịu thẳng thắn đối với anh đây?

Lăng Nguyên Ái mặc áo ngủ của thiếu nữ trước khi kết hôn, bà Lăng nói sau khi kết hôn không thể mặc loại quần áo này, cho nên quần áo ngủ ngắn cũn để lại ở nhà mẹ.

Mặc áo ba lỗ không có áo lót, lại co lên quá rón, chiếc quần nhỏ mơ hồ không che đậy được. Cái mông tròn lẳn, lộ ra bên ngoài cùng tứ chi cuốn chặt lấy chần bông, tiểu bạch thổ ngũ thỏa mãn, an ổn vốn không biết mình đã bị mẹ mình bán đi, để ột con sói hôi đi vào chuẩn bị nuốt cô vào bụng.

Hoắc Nhật Ninh từ phòng tắm ra ngoài, ở đây không có áo ngủ nên anh không thể tắm rửa thay quần áo, thậm chí trong phòng tắm chỉ có duy nhất chiếc khăn tắm màu hồng của vợ anh, hiện tại đang bao quanh hông của anh, ngay bản thân anh cũng cảm thấy hết sức buồn cười.

Bởi vì phòng trước khi lấy chồng, nên trong phòng chỉ có chiếc giường đơn rộng hơn bình thường một chút, nhưng mà hai người nằm vẫn sẽ hơi chật trội, Hoắc Nhật Ninh càng thích, chen thì chen, tình cảm vợ chồng mới tốt hơn.

Hoắc Nhật Ninh ôm vợ ngoan ngoãn vào ngực, nằm trên giường, thử đem cái chần trong ngực vợ kéo ra, nhưng thử mấy lần đều thất bại, anh cảm hận nhìn hai chân dài của cô vợ đang kẹp chần bông, hận không thể biến thành chần bông, để hưởng thụ thân thể mềm mại của vợ.

Anh nhất định phải bảo quản gia vút bỏ tất cả chăn bông, xem cô còn có thể ôm cái gì để ngủ! (^ ^ ta thấy mấy anh nam chính hay ghen bậy, ghen với cả con, nhưng chưa thấy anh nào ước mình làm chăn cả, chết cười đi...*ặc ặc...sặc*)

Lăng Nguyên ái ngủ rất yên tĩnh, nhưng giữa hai hàng lông mày xuất hiện vết nhăn lại khiến cho anh thương tiếc, đây không phải là thứ nên xuất hiện trên vẻ mặt của cô.

Hoắc Nhật Ninh đem cả vợ cùng chăn bông ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi thơm sau khi tắm trên người vợ, cảm thụ da thịt trơn mịn, dưới tình huống như thế, một người đàn ông bình thường làm sao ngủ được.

Mặc dù hôm nay biết cô mang thai, nhưng mà...hạ thân của anh không có lý trí cùng tỉnh táo như vậy.

Cầm anh tựa trên đỉnh đầu cô, hít một hơi thật sâu, chớp mũi đều là mùi thơm của tinh dầu hoa, giống như một liều thuốc kích dục, kích thích thần kinh của anh.

Anh bắt đầu thích bộ quần áo này của vợ anh, không cần nhìn áo ngủ, cũng không cần cởi xuống, vẫn có thể để hai tay từ dưới áo của cô thuận lợi vuốt ve đến bộ ngực.

So sánh với anh ột mét tám lăm, Lăng Nguyên Ái cao không tới mét sáu nằm trong ngực anh hết sức nhỏ bé, nhưng đêm tân hôn đầu tiên, anh ngạc nhiên phát hiện ngoài ý muốn, cô vợ nhỏ xinh xắn của anh có một vóc dáng hoàn hảo.

Hoắc Nhật Ninh đã từng giống như một kẻ háo sắc đi nhìn trộm áo lót của vợ, vợ anh bình thường mặc đồ rất bảo thủ, căn bản không nhìn ra được cô lại có vóc người đẹp như vậy.

.....

Hai người duy trì thật lâu tư thế cao trào đến khi lên đỉnh, Hoắc Nhật Ninh là người phục hồi trước trong dư vị của cao trào, ôm vợ nằm trên giường, mà kiên đỉnh(là gì?) của anh vẫn còn ở trong cơ thể cô biến hóa mềm dần (~~)*, hưởng thụ ấm áp.

Dư âm cao trào của phụ nữ thường lâu hơn đàn ông, vừa trải qua cao trào, mỗi tắc da thịt của Lăng Nguyên Ái đều hết sức nhạy cảm.

Anh cúi đầu, từ từ gặm cắn núm hoa đỏ thắm trên ngực cô, khiến ột dòng điện nhỏ len lỏi trong cơ thể cô.

Chỉ chốc lát sau, lý trí của Lăng Nguyên Ái từ từ lấy lại, cô quay lưng lại, không muốn anh ở trên người cô đụng chạm quá nhiều.

Rõ ràng là có người phụ nữ khác, còn chạm vào cô làm gì, đem cô hành hạ đến nỗi không rõ Đông Tây Nam Bắc, chẳng lẽ làm như vậy rất vui sao?

Nước mắt trào lên hốc mắt, không tiếng động rơi xuống, sau lưng Hoắc Nhật Ninh không nhìn thấu nước mắt của vợ mình, hơi giận nhìn chằm chằm bờ vai lộ ra của vợ, bàn tay ra oai đặt lên ngực của cô.

“Có nhớ anh mới nói gì không, chuyện gì cũng phải nói cho anh biết, nhanh như vậy mà đã quên?” Bọn họ đang ở thời điểm như thế này, cô lại dám tức giận với anh, lần này, Hoắc Nhật Ninh cũng nổi giận.

Anh còn dám uy hiếp cô! Lăng Nguyên Ái mặc dù trong lòng vẫn tức giận, nhưng khi đối mặt với bàn tay uy hiếp đặt trên mông cô sợ hãi ba phần, ngay cả ba cô cũng không nỡ đánh cô, mà người đàn ông này dám đánh cô, bây giờ còn dùng cái này để uy hiếp.

Lăng Nguyên ái càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng tức, giận dữ xoay người đối diện với anh quát to!

5. Chương 5

“Tôi muốn ly hôn!” Vào thời điểm Lăng Nguyên Ái nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của Hoắc Nhật Ninh thì cô biết mình thâm rồi, bất kể trước đây anh ấy tức giận như thế nào, cô cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của anh.(Lúc này chị giận anh nên xưng “tôi”)

Mặc dù cô run lấy bầy nhưng vẫn nói tiếp:”Dù sao anh cũng không thật tâm cưới tôi, chỉ là muốn sự giúp đỡ của Lăng Thị, hiện tại tôi không truy xét tiền của anh nữa, tôi đồng ý ly hôn với anh, còn tiền anh nợ

có thể trả từ từ, tôi sẽ không thu lợi tức từ anh. Nếu như anh không có đủ, tôi có thể đem tiền riêng cho anh, mặc dù không phải có rất nhiều, nhưng anh lấy tất cũng không sao, hơn nữa.....”

Lăng Nguyên Ái dừng một chút, không nói thêm gì nữa, sau những lời nói đó, cho dù cô ngay thẳng cũng không nói ra miệng, khuyên người đàn ông của cô ở chung với người đàn bà khác, thật sự độc ác, cô làm sao nói ra miệng được.

“Em! Đáng chết!” Hoắc Nhật Ninh gầm thét rống to, dọa Lăng Nguyên Ái sợ hãi vội bịt tai, “Em giấu chuyện mình mang thai, không nói anh có thể cho qua, lại còn dám đòi ly hôn, có con với anh mà còn dám đòi ly hôn!”

Tức giận, hai chữ viết rõ ràng trên mặt anh.

“Làm sao anh biết em mang thai?” Bị cặp mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm, Lăng Nguyên Ái lùi về sau không muốn đi tới, ngay cả miệng nói càng lúc càng nhỏ. (Chị mới nói được vài câu bị anh hù xanh mặt đổi luôn cách xưng hô * HNN:”dám ý kiến sao?” -.-“)

Hoắc Nhật Ninh nghiêng người, đè lên người Lăng Nguyên Ái, khôi phục một nửa cứng rắn, trực tiếp đâm vào, đem tất cả tức giận phát tiết trên người cô.

Mà thần trí của Lăng Nguyên Ái bị vui sướng chiếm giữ, nhưng vẫn nhớ tới câu nói cuối cùng của Hoắc Nhật Ninh.....

Ôm con của anh mà còn dám nói ly hôn với anh!

Vậy có phải hay không sau khi sinh con, bọn họ có thể ly hôn?

Người đàn ông này thật độc ác, cuối cùng vẫn là ly hôn, vì sao lại hành hạ cô, không liên quan, không quan trọng, không tới tám tháng, cô có thể ly hôn.

Nhưng vừa nghĩ tới phải rời khỏi anh, tại sao lòng cô một chút cao hứng cũng không có?

“Em còn dám phân tâm? Anh ở bên tai cô gầm nhẹ...”

Đối với Lăng Nguyên Ái là giằng co một đêm, đối với Hoắc Nhật Ninh là lại một đêm tiêu dao, cho dù hai, ba giờ mới ngủ, nhưng vào đúng bảy giờ rưỡi, đồng hồ báo thức sinh học vẫn đúng lúc khiến Hoắc Nhật Ninh tỉnh táo, hoàn toàn không có mệt mỏi do buông thả dục vọng cả đêm.

Ở trên người vợ mình mà sát hồi lâu, lúc này Hoắc Nhật Ninh mới lưu luyến rời giường chuẩn bị phấn đấu một ngày mới, vì vợ nhỏ của anh, anh nhất định bảo vệ công việc cùng sự nghiệp của mình.

Anh từ trên giường đứng lên, không có thân thể cường tráng sưởi ấm, Lăng Nguyên Ái theo bản năng bắt đầu tìm kiếm thân thể ấm áp nào đó, cho nên cái chăn bông đáng ghét kia lại bị cô ôm vào ngực.

Hoắc Nhật Ninh cau mày, không biết đây là lần thứ mấy anh tức giận với mấy thứ không có sức sống kia.

Thân thể cô vắt ngang qua chăn bông hiện lên tất cả những dấu ấn màu đỏ, điều này làm anh nguôi giận không ít, những thứ này là do anh để lại dấu vết, dấu vết chứng minh vợ nhỏ chỉ có thể là của anh.

Anh dường như theo thông lệ thưởng thức cô vợ xinh đẹp, đây mới là vợ của anh, nửa năm trước, anh bởi vì Nhật Diễm gấp rắc rối, chạy ngược chạy xuôi, đến hôm nay hôn nhân và sự nghiệp đều như ý, được ôm mỹ nhân về nhà.

Chỉ nửa năm, thế giới của anh dường như biến hóa nghiêng trời lệch đất, đây đều là công lao của vợ anh.

Nửa năm trước.....

Ngày Hoắc Nhật Ninh chưa nắm quyền tập đoàn Nhật Diễm, mà là bác cả của Hoắc Khải Thành, mặc dù ba của anh Hoắc Khải Minh đã từng là lãnh đạo tối cao của tập đoàn Nhật Diễm, nhưng năm Hoắc Nhật Ninh mười một tuổi, Hoắc Khải Minh mất mạng vì sự cố nổ máy bay tư nhân. Bởi vì ngày đó Hoắc Nhật Ninh còn nhỏ, nên bác cả của anh Hoắc Khải Thành thay ba anh Hoắc Khải Minh giữ chức Tổng giám đốc tập đoàn Nhật Diễm, kể từ lúc đó, Hoắc Khải Thành sắp đặt lại phần lớn nội bộ của Nhật Diễm theo ý đồ của mình, nhằm công khai khống chế tập đoàn Nhật Diễm.

Mẹ của Hoắc Nhật Ninh từ nhỏ đã dạy anh, Nhật Diễm là sản nghiệp ba anh cực khổ gây dựng nên, cho dù hiện tại rơi vào trong tay bác cả, nhưng cuối cùng có một ngày anh nhất định đoạt lại Nhật Diễm!

Nửa đời trước của Hoắc Nhật Ninh dường như vì điều này mà phấn đấu, mười năm sau khi ba anh mất, Hoắc Nhật Ninh tốt nghiệp trở về nước, tiến vào Nhật Diễm, Hoắc Khải Thành cố ý gây khó khăn, yêu cầu anh làm từ bậc thấp nhất, Hoắc Nhật Ninh cũng không phản đối, ẩn núp thân phận, bắt đầu từ nhân viên bình thường.

Nhưng đồng thời anh cũng nhận được tin tức tiết lộ vụ việc của ba anh, thông báo cho anh về sự cố nổ máy bay của ba anh thực ra không đơn thuần như vậy, cho nên Hoắc Nhật Ninh bắt đầu điều tra, kết quả điều tra làm cho lòng người tan nát, năm đó mẹ anh không phải không hoài nghi, nhưng mà vẫn tin tưởng tình anh em, cho rằng Hoắc Khải Thành phát điên khi không về được lại giết anh em ruột thịt của mình.

Hiển nhiên lòng người so với tưởng tượng còn tà ác hơn nhiều, sự cố máy bay năm đó, thật sự là do một tay bác cả bày ra, mục đích cướp sản nghiệp của ba anh.

Ẩn núp ba năm, Hoắc Nhật Ninh nhất định giành lại tập đoàn Nhật Diễm, đoạt lại sự nghiệp cả đời ba anh cực khổ gây dựng.

Năm Hoắc Nhật Ninh hai mươi lăm tuổi, dựa vào thông minh tài trí cùng với sự trầm ổn lão luyện trên thương trường, mua chuộc những cổ đông trước đây một lòng với ba, bí mật đoạt lại quyền thừa kế, thuận lợi trở thành tổng giám đốc của Nhật Diễm.

Nhưng anh ngàn vạn lần không ngờ tới, anh mặc dù thuận lợi đem Hoắc Khải Thành kéo xuống ngựa, nhưng anh nhận lấy Nhật Diễm hoàn toàn là cục diện rối ren. Những năm gần đây, Hoắc Khải Thành quyết sách sai lầm liên tiếp, để cho phần lớn công ty bị hao tổn, nếu không có một phần nghiệp vụ chống đỡ, tập đoàn Nhật Diễm đã sớm biến mất khỏi vòng buôn bán ở Đài Loan.

Trừ lần đó ra, nội bộ tập đoàn thiếu hụt nghiêm trọng, tiền liên tục bị cắt đứt, Hoắc Nhật Ninh liếc nhìn quyển sổ của công ty trong mười năm qua, nếp nhăn ngày càng sâu, xông vào phòng của bác cả, tức giận đem quyển sổ kế toán ném lên bàn làm việc của Hoắc Khải Thành.

“Ông xem ông đã làm được những chuyện tốt này! Lỗ vốn là thế quái nào, sau mười phần trăm vốn của công ty cũng bị ông làm cho thua lỗ!” Hai mắt anh ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, “Còn nữa, đây là cái gì? Trợ lý tổng giám đốc mua nhà cao cấp, trợ lý tổng giám đốc mua siêu xe, trợ lý tổng giám đốc tặng châu báu cho bạn gái, con trai ông muốn mua trang sức để lấy lòng đàn bà, tại sao lại lấy tiền của công ty?”

“Nhật....Nhật Ninh, bác cũng không muốn, bác tin là sẽ kiếm lại được, cháu nhìn cái này xem, Trương tổng đảm bảo với bác sẽ ổn định, nhưng không biết tại sao vẫn còn rối tinh rối mù, tiền của công ty không phải là tiền của chúng ta sao, Nhật Tân lấy một chút hoa hồng cũng không có gì không đúng.” Từ trước tới giờ Hoắc Khải Thành không phải là người làm chuyện lớn, mặc dù chuyện năm đó bị người ta dấy dây, hại em trai mình, nhưng đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ là tính tính một chút cũng không thay đổi.(ta thấy tên Nhật Tân này gắn với vườn đào Nhật Tân Việt Nam và”thịt chó Nhật Tân” hắc hắc *)

“Thế đấy? Hoắc Nhật Tân làm thâm hụt công quỹ hai ngàn vạn, tôi đã đem chứng cứ giao cho cảnh sát, ông hãy chờ giải thích với cảnh sát đi!” Hoắc Nhật Ninh quẳng văn kiện xuống liền đi ra ngoài.

Hoắc Khải Thành bị dọa sợ chạy đến níu kéo tay Hoắc Nhật Ninh:” Nhật Ninh, không nên, ngàn vạn lần không nên, bác chỉ có một đứa con trai là Nhật Tân, nó ngàn vạn lần không thể ngồi tù!”

“Nếu như ông không muốn chuyện ông hại chết ba tôi bị công bố ra bên ngoài thì tốt nhất ông hãy ngoan ngoãn làm Bộ trưởng hành chính tổng hợp của ông đi!” Hất tay đi, trên mặt tràn ngập hơi thở lạnh băng, lạnh lùng dường như muốn làm cho người ta đóng băng.

Cứ như vậy, Hoắc Nhật Ninh chống giữ suốt ba năm, anh hầu như đã đem toàn bộ tài sản đổ vào Nhật Diễm, trong ba năm, mẹ anh qua đời, ra đi vô cùng bình thản, bà không hề biết anh phải trông coi công ty biết bao khổ cực.

Ba năm này, Nhật Diễm cải cách toàn bộ, dần dần xoay chuyển thua lỗ, không ngờ rằng đến cuối cùng lại có thể lật thuyền.(ý nói xoay chuyển tình thế ý à!)

Hoắc Khải Thành đem phần lớn tiền bạc đầu tư vào Đại lục cùng những công ty khác, hợp tác xây nhà xưởng, không nghĩ tới công ty đối phương Hải Khiếu đột ngột hạ giá, bất ngờ thanh toán, rút lui khỏi kế hoạch hợp tác, Nhật Diễm ngay cả tiền bồi thường cũng không lấy được. Hiện tại công trình đang tiến hành một nửa, cho dù rút lui, Nhật Diễm cũng tổn thất lớn, nếu mời người mới hợp tác, thì quyền chỉ đạo sẽ bị mất, sau này sẽ ảnh hưởng tới tiền lãi.

Đang trong lúc tiến thoái lưỡng nan, Lăng Thiên Tường đột nhiên tìm tới cửa, hơn nữa còn mang theo hơn nữa còn mang theo một khoản tiền lớn.

Hoắc Nhật Ninh nhìn người vẫn được khen là Người đàn ông truyền kì của giới kinh doanh, luôn muốn gặp ông một lần, ngàn vàng khó gặp, hôm nay vị trưởng bối này lại chủ động xuất hiện trước mặt anh, hơn nữa còn cầm số tiền lớn đưa cho anh.

“Ngài có yêu cầu gì?” Hoắc Nhật Ninh cho rằng anh không quyền không thể, căn bản không có thứ gì đáng giá mà Lăng Thiên Tường cần.

“Tôi muốn cậu kết hôn cùng con gái tôi.” Năm tháng khiến cho người đàn ông thành thực trở nên lịch lãm, cặp mắt lấp lánh hữu thần nhìn ứng cử viên tự mình lựa chọn, thay vì để con gái chọn đông chọn tây những kẻ không ra hồn, chỉ bằng ông chọn trước một người một người ông hài lòng, con gái cũng sẽ hài lòng với người ông chọn cho cô.

“Cám ơn ý tốt của ngài, tôi sẽ không bán hôn nhân của mình.” Hoắc Nhật Ninh lên tiếng cự tuyệt đề nghị của Lăng Thiên Tường, chẳng lẽ chỉ có duy nhất biện pháp giải quyết này.

“Thứ bảy, hoan nghênh cậu đến nhà tôi dùng cơm.” Lăng Thiên Tường đem danh thiếp của mình cho Hoắc Nhật Ninh, đằng sau danh thiếp là địa chỉ khu nhà cao cấp, “Tôi tin tưởng cậu nhất định sẽ đến.”

Lăng Thiên Tường cười rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Nhật Ninh.

Ngày thứ hai, tin tức kế hoạch hợp tác của Nhật Diễm thất bại bị lộ ra ngoài, cổ phiếu rớt giá nhanh chóng, ngày thứ ba tin tức tài chính kinh tế đồng nhất ý kiến về tương lai của Nhật Diễm, cổ phiếu liên tục rớt giá; ngày thứ tư...

Thứ bảy, Hoắc Nhật Ninh cầm danh thiếp Lăng Thiên Tường đưa hồi hộp đứng bên ngoài kho nhà cao cấp của Lăng gia, cả đời Hoắc Nhật Ninh chưa từng do dự như vậy, rốt cuộc là đi vào hay không đây?

Đối với con gái Lăng Thiên Tường, tin tức báo chí hay các tuần san khắp nơi đều nói, hoặc là thiên kim tiểu thư yếu điệu, hoặc là dung nhan không tốt chân bị thọt, nhưng mà không một ai có bằng chứng để chứng minh báo mình nói đúng, mà khi anh đi vào, nhất định là bán mình cho Lăng Thiên Tường.

“Người lạc đường sao?” Rụt rè chọc ngón tay sau lưng anh, chủ nhân của ngón tay nhút nhát lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng về anh cười nhút nhát.

Hoắc Nhật Ninh vừa quay đầu lại, đầu tiên là thấy cặp mắt trắng rằm kia, trong veo như nước phẳng phát như ngọc trai đen, là một thiếu nữ xinh đẹp, mặc áo sơ mi ô vuông bên ngoài chiếc áo lông thân dài, trên chân là một đôi giày nhung trắng.

“Gần đây rất lạnh, nếu anh lạc đường, vào nhà tôi nghỉ một chút.” Cặp mắt trắng rằm mang theo ý cười, giống như một loại thuốc mê mê hoặc Hoắc Nhật Ninh, không tự chủ được đi theo thiếu nữ vào khu nhà cao cấp.

Anh cho rằng, thiếu nữ ăn mặc đơn giản là con gái người giúp việc, nhưng mà thiếu nữ lại dẫn anh vào nhà chính.

“Tôi biết cậu sẽ đến.” Người đến mở cửa lại là Lăng Thiên Tường, ông nở một nụ cười ý vị sâu xa.

“Lăng tiên sinh, ngài khỏe không?” Hoắc Nhật Ninh cười lúng túng, không nghĩ tới thiếu nữ là người Lăng gia, anh nhìn thiếu nữ mặt cười duyên dáng nhào vào lồng ngực Lăng Thiên Tường, vòng tay lên cổ Lăng Thiên Tường làm nũng.

Hai hàng lông mày của anh thu hẹp, hận không thể kéo đôi tay thiếu nữ trên cổ Lăng Thiên Tường xuống. (Cái này gọi là ghen từ cái nhìn đầu tiên chăng???)

“Ba, hai người quen nhau sao? Còn không mau mời khách vào trong nhà ngồi, bên ngoài lạnh lắm.” Lãng Nguyên Ái làm nũng ở trong lòng ba sưởi ấm.

Thì ra cô chính là hòn ngọc quý trên tay Lãng Thiên Tường, xem ra truyền thông cũng đều nói sai, tiểu thư Lãng gia không yếu điệu thực nữ, cũng không phải là xấu xí, mà thật ra là một thiếu nữ còn chưa lớn mà thôi.

“Có người ngoài ở đây còn không biết lớn nhỏ, cũng không còn bé nữa.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, Lãng Thiên Tường lại ôm con gái đi vào bên trong, đem con gái bảo bối tới vị trí gần lò sưởi.

Mà Lãng Nguyên Ái cự tuyệt nghiêng đầu trên bả vai Lãng Thiên Tường, hướng về phía Hoắc Nhật Ninh làm mặt quỷ.

Bữa tối tại Lãng gia rất nhanh được bắt đầu, ba người nhà họ Lãng cùng với Hoắc Nhật Ninh.

“Ba, anh ấy là ai? Nhân viên của công ty ba sao? Vừa rồi con thấy anh ấy đứng bên ngoài rất lâu, cũng không sợ bị lạnh.” Lãng Nguyên Ái vừa ăn vừa tò mò liếc nhìn trộm Hoắc Nhật Ninh.

“Cậu ấy đợi bao lâu con liền nhìn cậu ấy bấy lâu có phải hay không? Không trách được vừa rồi lúc tiến vào toàn thân con cũng lạnh như băng, con thật là nguocsm sao không đi vào nhìn máy theo dõi.” Lãng Thiên Tường khiển trách con gái.

Bộ mặt Hoắc Nhật Ninh ửng đỏ, không nghĩ tới mình vừa rồi do dự ngoài cửa, người trong nhà thật ra cũng biết.

“Ba, ba còn không nói cho con biết anh ấy là ai đâu?”

“Cậu ấy là vị hôn phu của con.” Lãng Thiên Tường dùng phương thức trực tiếp nói cho Lãng Nguyên Ái, ánh mắt liếc về phía Hoắc Nhật Ninh ở đối diện, cậu ta không phản đối, xem ra là đáp ứng điều kiện của ông.

“Cái gì?” Lãng Nguyên Ái thiếu chút nữa đem canh trong miệng phun ra ngoài, vị hôn phu? Là người cô chuẩn bị kết hôn cùng vị hôn phu sao?

“Ba, ba đang nói đùa sao, con mới hai mươi tuổi, huống chi con thể nào lại không biết vị hôn phu của mình?”

Lãng Thiên Tường không mở miệng giải thích, thì ngược lại bà Tần Thục Phân rất ăn ý tiếp lời, giải thích cho con gái: “Nguyên Ái, Hoắc tiên sinh là người ba con lựa chọn làm ứng viên chồng tương lai cho con, ba con hi vọng các con sẽ gặp mặt nhiều hơn, nếu cảm thấy hợp, như vậy sẽ nhanh chóng kết hôn.”

“Mẹ.....” Tại sao ngay cả mẹ cũng như vậy, mặc dù vừa rồi cô ở bên ngoài cảm thấy người đàn ông này thật đẹp trai, mới lấy hết dũng khí đến gần anh, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh sẽ trở thành vị hôn phu của cô nha.

6. Chương 6

Lần này, Lãng Nguyên Ái đến dùng khí nhìn Hoắc Nhật Ninh một cái cũng không có.

Hoắc Nhật Ninh nhìn gương mặt ửng hồng vì thẹn của Lãng Nguyên Ái, im lặng mất hồn, vợ chồng Lãng Thiên Tường trao đổi ánh mắt “Ông(bà) nhìn đi.”

Ngay sau bữa tối hôm đó, vào giờ làm việc đầu tiên, trên bàn làm việc của Hoắc Nhật Ninh là tám chi phiếu khoản tiền kénch xù do Lãng thị viết, anh cho rằng chỉ có sau khi kết hôn với Lãng Nguyên Ái, Lãng thị mới có thể chi tiền cho anh, không nghĩ tới Lãng thị nhanh như vậy chuẩn bị tốt tất cả các văn kiện.

Hoắc Nhật Ninh bấm số điện thoại của Lãng Thiên Tường, “Đưa tiền sớm như vậy, chẳng lẽ Lãng tiên sinh không sợ tôi không thực hiện nội dung hiệp ước?”

Bên đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười sảng khoái của Lãng Thiên Tường, “Chẳng lẽ cậu không muốn thực hiện nội dung của hiệp ước?” Lãng Thiên Tường hỏi ngược lại.

Đáng chết! Quỷ tha ma bắt khiến anh muốn tách biệt việc thực hiện nội dung hiệp ước, muốn chiếm Lăng Nguyên Ái cho bản thân mình!

Tin tức giúp đỡ của Lăng thị được truyền ra, giá cổ phiếu bắt đầu hồi sinh.

Sau khi tiếp nhận tiền của Lăng thị, Hoắc Nhật Ninh trở nên bận rộn hơn, người hầu như đều ở trên không trung, đi đi về về giữa Đại Lục và Đài Bắc, trước sau cũng chỉ cùng với Lăng Nguyên Ái ăn ba bữa cơm, vào một ngày kia, Lăng Nguyên Ái bị phủ thêm lụa trắng, bị đưa vào nhà anh.

Hôn lễ được làm theo ý kiến của Lăng gia vô cùng đơn giản, ấm áp, không mời quá nhiều bạn bè trên thương trường, những người có mặt đều là người bạn thân của Lăng gia, mà bên Hoắc Nhật Ninh thì lại càng đơn giản, trừ một đoàn phù rể đẹp trai không có đạo lý của anh, Hoắc Nhật Ninh không mời bất kì người thân nào.

Đứng ở bên trong giáo đường xa hoa, nghe cha xứ đọc lời thề son sắc, nghe được lời nói nguyện ý của người bên cạnh, Lăng Nguyên Ái không phân biệt nổi đây có phải là mình nguyện ý hay không, vẫn bị không khí trang trọng lúc này cảm hóa...Con nguyện ý.

Chú rể còn chưa được sự cho phép của cha xứ liền cúi xuống hôn cô dâu trước, cô dâu tung hoa cưới lại không ném vào trong tay dâu phụ, ngược lại trời xui đất khiến thế nào lại rơi vào trong tay một người bạn chú rể, bạn chú rể cười khúc khích không ngừng, khiến cho đám phụ dâu hoa mắt.(haiz, người đẹp cười cũng là cái tội)

Trông hôn lễ có một tiết mục xen giữa, chính là trong hôn lễ xuất hiện một Cầu Tử, muốn chụp gương mặt thật của cô dâu, mà chú rể trong lúc mọi người không kịp phản ứng, nhanh tay lẹ mắt đem giấu cô dâu ở phía sau, làm cho bạn bè khách quý phải trầm trồ khen ngợi.

Dưới sự an bài của Lăng Thiên Tường, dạ tiệc mới tiến hành được một nửa, cô dâu đã bị một đám phù dâu lôi kéo khỏi lễ đường, bỏ mặc chú rể một mình bị đám bạn không có lương tâm mời rượu.

Qua ba lần rượu, chú rể say như chết, hôn lễ này thành “Giai thoại.”

Lăng Nguyên Ái còn mơ mơ màng màng, có chút không thể tin, cô cứ như vậy kết

hôn, vượt tấm lụa trắng trên người, nhìn áo cưới treo trên đầu giường, cô thật sự đã kết hôn!

Sau này nơi đây sẽ là nhà mới của cô, trang trí phối hợp hai màu đen trắng đơn giản, chỉ có một vài đường cong, đặc trưng không gian của một người đàn ông.

Mặc áo cưới dày cộm, Lăng Nguyên Ái đi tới một căn phòng chỉ thuộc về Hoắc Nhật Ninh, từng phòng, từng phòng bị cô mở ra...

Đây là phòng khách của anh, tất cả sách, tài liệu được dọn dẹp chỉnh tề, ở giữa bàn làm việc còn mấy văn kiện chưa xếp lại.

Đây là phòng tắm, Lăng Nguyên Ái có chú ý tới kem cạo râu, dao cạo râu, sữa rửa mặt dành riêng cho nam giới.

Đây là phòng khách, trên giường còn bọc nilong sạch chống bụi, xem ra chưa có vị khách nào từng ở đây.

Đây chắc là phòng ngủ chính? Căn phòng trống trải bên trong chỉ có một cái giường lớn cùng hai chiếc tủ đơn giản đặt ở đầu giường, Lăng Nguyên Ái lắc đầu không hài lòng, cô nhất định phải trang trí lại nơi đây, nếu không cô không có biện pháp ngủ trong căn phòng lạnh lẽo này. Cô giống như cô gái nhỏ tiến vào mê cung, đông xem một chút tây sờ một chút, thật sự rất tò mò,

Chấm dứt việc xem xét căn phòng thể lực của Lăng Nguyên Ái đã không chống đỡ nổi, phía sau váy cô dâu là đuôi váy, dựa vào bản thân cô không thể cởi được, lễ phục cô dâu có đuôi váy to và dài, cần bản đi một chút cũng bất tiện.

Giày vò đến nỗi thở hổn hển Lăng Nguyên Ái bắt đầu ngủ gật trên ghế salon, năm giờ sáng cô đã bị gọi dậy ăn mặc, hóa trang, đến tận bây giờ chưa được nghỉ ngơi, có thể chống đỡ đến tối đã không dễ dàng rồi.

Hoắc Nhật Ninh bởi vì say rượu, giữa hôn lễ bị đám bạn tự xưng là anh em tốt nửa kéo nửa đỡ rời khỏi lễ đường, một đoàn hộ tống về nhà.

Khi anh đang buồn bực, bọn anh em trước nay không tim không phổi, chính người bất kể là anh em làm sao lúc này lại bỏ qua cho anh, nhưng vừa bị kéo ra từ trong thang máy, thời điểm bị vút nặng nề trên mặt đất, Hoắc Nhật Ninh đã hiểu.

“Cổ Nguyệt, để cậu ta ngoài cửa như vậy có được không?” Khâu Nghinh Phong dường như không tán thành việc làm của Âu Dương Cổ Nguyệt nói, chẳng qua là trong giọng nói lại chứa đựng sự vui vẻ không thấy nửa điểm chân thành, trái lại có chút hả hê khi người khác gặp họa.

“Có cái gì không được, chúng ta không phải đã đưa cậu ta về rồi sao? Còn muốn như thế nào nữa, chẳng lẽ muốn chúng ta đem cậu ta lên giường?” Âu Dương Cổ Nguyệt rất ung dung đá Hoắc Nhật Ninh dưới đất một cái, xem ra không phải giả vờ ngủ, rất tốt, ha ha, cực kỳ tốt!

“Như vậy có dọa chị dâu nhỏ không?” Giang Mạch Nhiên là người anh em nhiệt tình giúp đỡ bất kể việc gì, cũng là người hôm nay ngoài ý muốn nhận được hoa cưới do Lăng Nguyên Ái ném cho đám phù dâu.

Lời của anh ta vừa chấm dứt, bà người cười ồm lên, Hoắc Nhật Ninh ngủ ngoài cửa đêm tân hôn, đủ để cho bọn họ giễu cợt trong một thời gian dài.

Thang máy tối, ba người không nhìn Hoắc Nhật Ninh một cái, tâm địa không có chút nào đồng tình xoay người rời đi.

Sau khi mấy người kia đi, Hoắc Nhật Ninh vẫn còn nằm trên đất một lúc, sợ bọn họ quay lại, nếu như bị bọn họ phát hiện anh giả say, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Sau khi xác định an toàn Hoắc Nhật Ninh mới từ đất đứng lên, phủi bụi trên y phục, trên mặt nào có bộ dáng say rượu, ngay cả ánh mắt mơ màng giờ phút này cũng ánh lên trong suốt.

Anh vừa mở một cánh cửa, đã nhìn thấy một khối tròn màu trắng đang vùi trên ghế salon ở phòng khách, ở giữa lộ ra búi tóc màu đen, cùng với lụa trắng còn chưa được gỡ xuống.

Hoắc Nhật Ninh ngồi xuống bên cạnh Lăng Nguyên Ái, ghế salon lún xuống một bên, khối tròn tròn rất tự nhiên lún xuống bên thấp hơn, cuối cùng trong đồng lụa trắng lộ ra khuôn mặt cô gái, hai gò má mềm mại cọ cọ trên bả vai của chồng, cầu nhàu nói: “Anh đã về?”

Chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng lại tạo nên không khí ấm áp kì lạ, giống như hai vợ chồng già, chỉ bốn chữ đơn giản, cứ như vậy buộc chặt lòng người.

Anh đem “Khối tròn tròn” vào trong ngực mình, dựa vào cô than nhẹ: “Anh đã về.” Trả lời anh là tiếng hít thở đều đều của cô.

Phục hồi từ trong trí nhớ, Hoắc Nhật Ninh vội vã lưu lại một nụ hôn trên đôi môi căng mọng của vợ, lúc này mới cầm công văn chuẩn bị đi làm.

Vừa ra đến cửa, anh cẩn thận dặn dò mẹ vợ chăm sóc tốt cho cô vợ nhỏ của mình, “Mẹ, Nguyên Ái mang thai, sau này sẽ rất nhiều chuyện mẹ phải cực khổ rồi!”

Bà Lăng sững sốt, mang thai! A, trời ạ, bà đã thành bà ngoại, không nghĩ tới nhanh như vậy mà bà có thể làm bà ngoại, con rể thật lợi hại. (mẹ vợ number 1! ^^)

Ra tới ngoài cửa, chuẩn bị lái xe rời đi Hoắc Nhật Ninh nhếch môi cười, mặc dù ban đầu đã đáp ứng cha vợ trước hai mươi lăm tuổi không để cho Nguyên Ái mang thai, nhưng mà chuyện này cũng thuận theo tự nhiên, anh làm sao không chế được, hơn nữa, nếu như chuyện này để vợ nói cho ba vợ, nhất định sẽ trở thành công lao to lớn, ai bảo ba vợ cũng là người nổi danh cưng chiều bà xã đây.

Khi Lăng Nguyên Ái tỉnh lại, đã gần đến giờ cơm trưa, toàn thân bủn rủn, thân dưới hơi nhói đau, nhưng trên người lại rất sạch sẽ, mặt cô ửng đỏ, tối hôm qua cô lại hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng cảm thấy có người tắm mình, nhưng mà lúc đó không mở mắt ra, liền nhắm mắt hưởng thụ anh chăm sóc cô.

Nhìn quanh gian phòng, mặc dù bản thân đã được xử lý sạch sẽ ấm áp, vật nhỏ vút bừa bãi đông một cái, tây một cái, nhưng mà cô vẫn cảm thấy trống rỗng, là thiếu hụt một người, bất kể một đêm trước ở trên

giường kích tình lẫn qua lẫn lại như thế nào, ngày thứ hai khi tỉnh lại, vĩnh viễn chỉ có một mình cô lẻ loi một mình.

Ngay cả ngày đầu tiên sau đêm tân hôn cũng vậy...

Nhớ tới đêm tân hôn của mình, đêm đó Lăng Nguyên Ái không biết mình ngủ lúc nào, cũng không biết Hoắc Nhật Ninh trở về lúc nào, khi cô bởi vì tê chân mà tỉnh lại, đã bị Hoắc Nhật Ninh ôm vào trong ngực, cô dựa vào bờ vai của anh, cảm anh dựa vào đỉnh đầu của cô, hai người nằm sát chặt cùng nhau ngủ, nhìn qua rất thân mật, không có một chút nào giống như mới gặp mặt mấy lần, rồi ăn cơm mấy lần, liền bị yêu cầu phải kết hôn.

Lăng Nguyên ái vừa động, Hoắc Nhật Ninh ngay lập tức cũng tỉnh lại, vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ không có vẻ lạnh lùng trước sau như một, cặp mắt híp lại có chút mông lung, khuôn mặt buồn ngủ khiến cho anh thêm mấy phần trẻ con, cô nhìn người đàn ông ba mẹ lựa chọn cho cô, đã trở thành chồng của cô.

Đời này Lăng Nguyên Ái kính trọng nhất là ba mẹ mình, cũng hiểu được số phận của cô không thể tự mình lập gia đình cùng người khác, trong việc này có liên quan tới lợi ích quá lớn, hôn nhân của cô cô không có cách nào tự mình làm chủ, cô đã sớm tiếp nhận sự thật này, cho nên khi Hoắc Nhật Ninh xuất hiện ở nhà cô với thân phận vị hôn phu, thật ra Lăng Nguyên Ái cũng không cảm thấy kì lạ gì, chẳng qua là cô không nghĩ sẽ phải kết hôn sớm như vậy, cô cho là ba mẹ cũng hy vọng cô sẽ ở bên bọn họ thêm mấy năm nữa.

Chân cô khẽ động, liền cảm thấy tê dại, khiến cho cô phải cau mày.

“Chân bị tê sao?” Hoắc Nhật Ninh ở bên cạnh hỏi Lăng Nguyên Ái, kéo từng tầng lụa khỏi chân cô, lộ ra cặp chân nõn nà như ngọc, “Là chân này sao?”

Tay của anh thật to...Lăng Nguyên Ái nhìn người đàn ông quý gối bên cạnh mình, ngón tay to lớn xoa nắn trên bắp chân của cô, có chút hoảng hốt, chưa từng yêu, chưa từng cùng bất kì người đàn ông nào tiếp xúc thân mật như thế, trên mặt gương mặt của cô từ từ nổi lên hai khối đỏ ửng, Lăng Nguyên Ái cảm thấy rất may mắn khi cuối cùng người cô kết hôn chính là anh.

“Đỡ hơn chút nào không?” Hoắc Nhật Ninh xoa bóp giúp vợ nhỏ của anh, nhưng thần trí của vợ anh không biết đã lạc vào cõi tiên nào, anh chơi xấu tăng thêm chút lực ở tay.

“A...” Lăng Nguyên ái kêu lên, không thể tin vẻ mặt người đàn ông trang nghiêm như vậy, giống như người vừa mới cố ý bấm đau cô không phải là anh.

“Động dậy thử xem, có phải đã hết tê rồi không?”

Lăng Nguyên Ái nghe theo lời yêu cầu lúc lắc hai chân một cái, cảm thấy đã không còn tê, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười.

Anh bắt đầu dĩ thử dài, vợ nhỏ của anh cái gì cũng viết lên trên mặt, anh ôm lấy vợ lên cao, hai cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ anh trong nháy mắt, không tồi, anh rất hài lòng với tư thế này.

Lăng Nguyên Ái cảm giác giống như cô vừa mới bay lên, “Anh...anh làm gì, chân của em đã không còn tê nữa.” Cô tựa vào lồng ngực kiên cố của anh, theo chuyển động của anh, thân thể cô khẽ động.

Cô đầu mới bị ôm vào phòng, nhưng không được đặt trên giường uyên ương đồ thủy mà là bị chú rể ôm vào phòng tắm, ngay cả lụa trắng cũng được đặt vào bên trong bồn tắm lớn.

“Đứng vững.” Anh đặt vợ xuống, để cho cô dựa vào tường dựa lưng về phía anh.

“Anh muốn làm gì?” Cô bị dọa sợ đến ngây người, không dám cử động, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào cho phải, trên người anh nồng nặc mùi rượu.

Anh im lặng không lên tiếng, bóng đen áp sát bao phủ trên người cô, anh cúi đầu nhìn chăm chăm phần lưng của cô, phần dây buộc bắt chéo nhau phác họa vòng eo mảnh khảnh nhỏ nhắn của vợ anh, đem tóc dài của cô vắt sang một bên, cởi nơ bướm phía trên, giống như mở một món quà, anh hăng hái bừng bừng làm loạn trên lưng cô.

Sau lưng truyền đến tiếng quần áo ma sát, dây buộc sau lưng bị anh cởi ra, từng chút da thịt bị phơi bày ra bên ngoài.

Kéo xuống chiếc khóa áo cưới, không có mặc áo lót, cởi phần tơ lụa đằng sau, phần lưng lộ ra trơn vẹn cho đến cặp mông, hơi lộ ra chiếc đùi khiêu gợi hấp dẫn.

Hai cánh tay Lăng Nguyên Ái giữ chặt hai bên áo cưới, không để chiếc váy rơi xuống, cô đỏ bừng mặt không dám quay đầu lại, "Cám ơn....cám ơn, còn lại tự tay em làm được."

Đáp lại cô là thanh âm nhạo báng của anh.

"Đồ ngốc, em không hiểu đàn ông." Hoắc Nhật Ninh thổi nhẹ vào vành tai Lăng Nguyên Ái, người trong ngực run nhẹ, xem ra đây là điểm nhạy cảm của cô.

Nụ hôn của anh, rơi xuống lưng cô, trong đêm tân hôn, hai con người xa lạ trong đêm tân hôn, trong không gian nhỏ kín mít, tĩnh lặng không có bất kì tiếng vang.

Lăng Nguyên Ái khó chịu dựa trên tường, mười ngón tay không biết làm sao bấm chặt vào tường, chân đạp trên bồn tắm lạnh như băng, cả người căng như dây cung, luồng cuồng cứng ngắc không biết nên làm gì cho đúng.

Trong ấn tượng của cô, người đàn ông trở thành chồng của cô trầm ổn điềm tĩnh, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt nào ngoài vẻ mặt quá nghiêm túc của anh, nhưng hiện tại sau lưng cô đang bị hai con mắt nhìn chăm chú, giống như hai ngọn lửa nóng bỏng, dường như đốt cháy hai lỗ trên lưng cô.

"Tốt rồi, đi tắm đi." Bàn tay anh đặt trên thắt lưng bên trong áo cưới, thiếu dây buộc áo cưới từ trên người cô rơi xuống, tạo thành một viền trắng quanh chân, trên thân thể mềm mại chỉ còn lại một chiếc quần trắng nho nhỏ hình chữ T.

7. Chương 7

Đột nhiên mất đi vật che chắn cuối cùng, Lăng Nguyên Ái hoang mang sợ hãi giống như một con tiểu bạch thỏ, vòng tay ôm lấy ngực mình, nhìn chăm chăm vách tường trắng noãn trong phòng tắm, nín thở, chết cũng không quay đầu lại.

Trên người cô tựa như lụa, trắng noãn không chút tì vết, đây chính là vợ của anh, kém anh tám tuổi, vẫn được ba mẹ nuôi dưỡng như trong lồng chim, bảo vệ thật tốt, không hề biết rằng đằng sau đám cưới của bọn họ là cuộc giao dịch lớn.

Chiếc gương phòng tắm chiếu lên nửa khuôn mặt của cô, căng thẳng nhút nhát, ánh mắt cũng lén lút liếc trộm anh qua chiếc gương.

Ánh mắt của hai người giao nhau trong gương, cô giống như con thỏ kinh hoàng sợ hãi rụt đầu về, cái miệng nhỏ nhắn giật giật như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

Anh đứng là một thợ săn vô cùng kiên nhẫn, xoay lại thân thể của cô, trong bồn tắm hai người đang đứng đối mặt nhau, anh nắm lấy hai tay đang luống cuống của cô đặt lên cúc áo sơ mi của mình, ra lệnh: "Cởi nó ra."

"Cái.....cái gì?" Cô nghe được là ý đó sao?

Không có áo khoác tây trang, lồng ngực của anh cách một lớp áo sơ mi thật mỏng, giống như một khối sắt nóng bỏng lòng bàn tay cô, ở dưới lớp vải cảm xúc căng đầy cuồng tráng.

"Đây không phải là chuyện một người vợ nên làm sao?" Ánh mắt đen nhánh nhìn chăm chăm gương mặt đỏ lên của cô, rất hài lòng về cô gái nhỏ bé này vì anh mà nhiễm màu hồng đào ở trên mặt, trông đẹp hết sức.

"Vâng, đúng vậy...." Giống như mẹ mỗi ngày đeo caravat giúp ba, cô giúp chồng thay quần áo, làm đúng phận sự của một người vợ.

Trên khoe miệng Lăng Nguyên Ái đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào...

Ngón tay nhỏ nhắn, đầu ngón tay mượt mà, móng tay trắng mịn....Tất cả những dao động trên lồng ngực của anh, từng chiếc cúc áo sơ mi cũng được cởi ra, lộ ra bên ngoài làn da màu đồng cổ.

Ở thời điểm cô giúp anh cởi áo sơ mi, hai tay anh bận rộn ở trên búi tóc của cô, gỡ xuống từng chiếc kẹp tóc nho nhỏ, cho đến khi sợi tóc mềm mại hoàn toàn buông xuống, mới hài lòng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ, như vậy mới thích hợp với cô ấy.

Mặc dù khi vắn tóc lên nhìn mặt cô có vẻ chín chắn hơn, nhưng ở độ tuổi của cô căn bản không cần làm nhỉnh trở nên chín chắn, đáng vẻ tự nhiên là tốt nhất.

“Xong....đã xong rồi, đã cởi hết rồi.” Cầm của cô bị anh nâng lên, không thể không nhìn thẳng vào cặp mắt của anh, nói đứt quãng.

“Còn có cái này.” Anh đem tay giơ lên trước mặt cô, cúc áo trên cổ tay chưa được cởi ra.

Cô nghe lời cởi cúc áo ở hai cổ tay, ánh mắt của anh đưa xuống dưới ý bảo cởi xuống, cô đỏ mặt cởi áo sơ mi của anh xuống, để lên trên kệ.

“A.....” Dưới chân trơn trượt, cô giống như ôm ấp yêu thương nhào vào lồng ngực của anh.

“Đừng có vội, chúng ta vừa mới bắt đầu.” (Đủ tự kỉ *rón rén xách dép*)

Anh rất tự nhiên đem cô ôm vào ngực, một mùi hương thơm mát chỉ xử nữ mới có đập vào mặt, khi mềm mại nồn nà của cô dán chặt vào lồng ngực trần, một luồng xúc cảm dịu dàng kích thích thú tính bên trong của anh, tốc độ máu chảy không ngừng tăng, toàn bộ xông về phía bụng dưới.

“Xin lỗi....Thật xin lỗi.” Hai tay cô bám trên cánh tay của anh, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có, không ngừng nhẹ giọng nói xin lỗi.

“Đây là vinh hạnh của anh!”

Ánh mắt anh lưu luyến thưởng thức cô gái trong ngực, hôm nay là ngày đầu tiên anh nhìn vợ nhỏ của anh mặc lễ phục bó sát, lộ ra đường cong trên ngực làm người ta hai mắt tỏa sáng.

Mỗi người phụ nữ đều hy vọng ở trong hôn lễ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, trên phần ngực mỗi bộ lễ phục sẽ được trang trí thêm phụ kiện xinh đẹp, Hoắc Nhật Ninh cho rằng cô cũng làm như vậy, dựa vào việc đàn ông không hiểu gì về đồ trang sức như vậy mới tạo nên hiệu quả cảm dỗ.

Xem ra, anh sai lầm rồi, mặc dù quần áo vợ anh không có phụ kiện, nhưng trước ngực vợ là đường cong hoàn mỹ, đây mới thực sự là tài năng!

Đàn ông là động vật có thị giác đơn giản, màu da thêm chút ửng hồng phần là có thể khiến bọn họ hết sức điên cuồng.

Ngay sau đó, Hoắc Nhật Ninh không tiếp tục gây khó khăn cho Lăng Nguyên Ái nữa, anh lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai cởi xuống quần tây trang của mình, mở khóa vòi hoa sen, nước ấm áp phun trào, xối xuống cơ thể gầy như trần truồng của hai người.

“Áo cưới của em...” Lăng Nguyên Ái nhìn mãi không dứt chiếc áo cưới bị nước xả vào, ngồi xổm người xuống muốn đem nó vớt ra khỏi bồn tắm, mặc dù áo cưới chỉ mặc một lần, nhưng nếu chiếc áo này bị hỏng, cô sẽ rất đau lòng.

Nhưng mà cô không biết, vào thời điểm cô vớt chiếc áo cưới kia, chiếc móng nhỏ vểnh lên, giống như đưa thịt tới trước mặt con sói lớn, hận không thể cắn xuống một miếng, anh không kể áo cưới cái gì, nếu cô thích, có thể mua cho cô tám, mười cái cũng được.

“A...” Kêu lên một tiếng, cô bị ngã nhào vào bồn tắm, nước nóng cuộn cuộn không ngừng xông ra, lụa trắng trôi lơ lửng trên mặt nước, anh đè lên trên người cô, anh cường tráng quần quít bên cô dịu dàng.

Cướp đoạt đôi môi ngọt ngào của cô, đầu lưỡi bá đạo xâm nhập, đây không phải là nụ hôn đầu tiên của bọn họ, nhưng vẫn là nụ hôn chấn động lòng người nhất, Hoắc Nhật Ninh giống như tên trộm ở trong miệng cô bữa bãi xâm lược.

“Ô ô....ô ô...” Từ giữa hai cánh môi, truyền ra tiếng rên rỉ vụn vặt ngại ngùng mà yêu kiều.

Lần đầu tiên Lăng Nguyên ái trần trụi như thế bị người khác ôm vào ngực, sợ hãi khẩn trương bao phủ toàn bộ tâm trí của cô, hôn đến hít thở không thông, lại kích thích vui sướng trước nay chưa từng có.

Thời điểm cô sắp ngất đi, Hoắc Nhật Ninh mới rời khỏi đôi môi ngọt ngào kia, "Anh hôn, có thích không?"

Hai mắt của anh lộ ra ý cười, đưa mắt nhìn trên đôi môi kiều diễm của cô, vương lại chút nước bóng loáng, mềm mại như tơ lụa thượng hạng, nhất định là có bôi thuốc phía trên, nếu không sao có thể khiến anh lưu luyến không rời.

Lăng Nguyên Ái xấu hổ tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh, bắt lực nhìn đen trên trần nhà.

Nước nóng từ từ tràn đầy bồn tắm, làm nóng hai thân thể nóng rực, lụa trắng giống như trang sức tốt nhất, ở trên mặt nước tôn lên bức tranh nam nữ triền miên.

Hai người xa lạ, bắt đầu dùng những hành động nguyên thủy nhất để hiểu về nhau, anh không ngừng vuốt ve thân thể cô, từ từ tháo gỡ lớp phòng bị của cô, dự đoán thời gian thích hợp, nhanh tiến vào.

Bởi vì đau đớn, thân thể cô căng thẳng, anh một lần lại một lần lại một lần hôn Lăng Nguyên Ái ở môi, cổ, vành tai.....

Nước ấm lạnh dần, anh ôm vợ nhỏ đã ngất xỉu ra khỏi phòng tắm, ngồi ở mép giường, yên lặng lau mái tóc dài cho cô, khi đó, ánh mắt của Hoắc Nhật Ninh nhìn chăm chú Lăng Nguyên Ái biết bao dịu dàng, đáng tiếc rằng không có bất cứ ai nhìn thấy.

Không ai có cách nào cảm nhận được, thật ra thì đêm đó Hoắc Nhật Ninh khẩn trương không phải bình thường, vợ bé nhỏ của anh chưa hiểu việc đời, nếu như bởi vì lần đầu tiên mà đau đớn dẫn tới thất bại thì sau này có thể anh sẽ bị cô đuổi xuống giường, vậy khi đòi hỏi dục vọng anh cần phải làm sao bây giờ? Còn có vị ba vợ nhìn chăm chăm kia, trước hôn lễ cùng mẹ vợ đặc biệt dặn dò anh nhất định phải cẩn thận trong đêm tân hôn đầu tiên, bình tĩnh đợi con gái bảo bối của họ, nói không chừng ngày mai còn gọi điện tới đây, hỏi thăm Lăng Nguyên Ái, không biết tối nay anh có gây nên vấn đề gì không.(khổ thân anh này ghê)

Anh nhìn cô vợ ngủ mê man, gia thế hùng hậu, dung mạo xinh đẹp, Hoắc Nhật Ninh thật sự không hiểu, Lăng Thiên Tường vì sao phải chọn anh, dù sao anh cũng không muốn hiểu, hiện tại Lăng Nguyên Ái là của anh, ai cũng đừng mong giành được!

Hai thân thể ngoài ý muốn kết hợp lại một chỗ, từ từ chờ đợi bình minh đến, bắt đầu cuộc sống hôn nhân của họ.

Nhưng khi trời còn chưa sáng, điện thoại của Hoắc Nhật Ninh bắt đầu vang lên bản nhạc chói tai, anh đi tới góc phòng nhỏ giọng trả lời điện thoại.

"Tổng giám đốc, không xong rồi, ngày hôm qua bên Đài Nam xảy ra cháy lớn: hỏa hoạn, tất cả hàng tồn kho của chúng ta đều bị đốt, đây đều là những đơn hàng phải lập tức chuyển ra nước ngoài..."

"Cậu lập tức chuẩn bị xe đi phía nam, trước hết hãy để cho bên kia sửa sang lại và thống kê cụ thể tình hình tổn thất, những chuyện khác chờ tôi đến rồi nói."

Hoắc Nhật Ninh cúp điện thoại, lập tức thay trang phục, hôn lên trán vợ rồi vội vàng rời đi.

Sáng sớm sau đêm tân hôn, Lăng Nguyên Ái mở mắt tỉnh lại, nhìn gian phòng xa lạ, mới ý thức được nơi này không phải là khuê phòng của mình, mà là gian phòng của cô cùng Hoắc Nhật Ninh, vừa nghĩ tới tối hôm qua, mặt Lăng Nguyên Ái liền nóng hừng hực lên.

Cô xuống giường, chân vừa chạm đất suýt chút nữa không đứng được, run rẩy dữ dội, thích ứng một hồi lâu mới chậm rãi đi vào phòng tắm, không có ai....

Bên ngoài cũng yên lặng, không có ai....(tủi thân T_T)

Chồng mới cưới của cô đâu? Lăng Nguyên Ái bỗng chốc ngây người, ngày tân hôn đầu tiên, cô không biết người đàn ông vừa mới trở thành chồng của cô đi đâu, dường như một đêm triền miên lửa nóng hừng hực tới hôm qua chỉ là chiêm chóc. Buồn cười chính là, ngay cả số điện thoại của chồng cô cũng không biết, càng không biết tìm anh ở đâu?

Cô ngồi ngẩn người ở mép giường, cho đến khi chuông điện thoại của cô vang lên.

"Này, Nguyên Ái, dậy rồi sao? Là mẹ." Giọng nói ấm áp của bà Lăng từ đầu dây bên kia truyền tới.

“Mẹ...” Không thể khóc, ngàn vạn lần không thể khóc, không thể để ẹ biết! Lăng Nguyên Ái cắn môi dưới, sợ vừa mở miệng, không kìm nén được sẽ làm mẹ phát hiện.

“Nguyên Ái, công ty của Nhật Ninh xảy ra chuyện, sáng sớm phải vội vàng trở về công ty xử lý, ba con không yên lòng, bảo mẹ gọi điện thoại cho con một chút, Nguyên Ái, con không sao chứ?”

Rốt cuộc là chuyện quan trọng đến mức nào, khiến anh ngay trong ngày tân hôn đầu tiên vứt bỏ vợ của mình không để ý tới!

“Mẹ, không có chuyện gì, con rất khỏe, tối hôm qua con không ở nhà, có phải mẹ đã bắt đầu nhớ con?”

“Con bé bỏng bình này, mặc dù mẹ không nỡ gả con ra bên ngoài, nhưng mà Nhật Ninh cũng không tệ, con nên quan tâm tới nó hơn, có biết không?”

“Mẹ, tại sao lại là con quan tâm anh ấy mà không phải là anh ấy quan tâm săn sóc con?”

“Con nhỏ này, khi con lấy chồng là vợ của người ta, phải có chừng mực.” Con gái lấy chồng vừa làm nũng cùng mẹ, ngực trái tim đang trống rỗng cùng bị thương.

Đến tận ba ngày sau, khi Lăng Nguyên Ái về nhà thăm bố mẹ, ăn tối tại Lăng gia, Hoắc Nhật Ninh mới vội vàng vàng xuất hiện, trên mặt lún phún râu, giữa hai hàng lông mày nhăn lại có chút mệt mỏi.

Hai vợ chồng rơi vào tình thế bế tắc, dường như từ đó càng ngày càng ác liệt....

“Nguyên Ái, Nguyên Ái, đã dậy chưa?” Tiếng gõ cửa gọi Lăng Nguyên Ái từ trong trí nhớ trở về, bà Lăng đang đợi ở ngoài cửa.

“Lăng Nguyên Ái lau qua mặt rồi mới đáp:”Mẹ, con đã dậy, đợi con thay xong quần áo con sẽ ra.”

“Tốt, mẹ muốn cùng bác Trần nhà kế bên chơi mạt chược, điểm tâm ở trên bàn, con nhớ ăn. Sau này khi gần gũi với Nhật Ninh, không thể một mình trở về, Nhật Ninh sẽ lo lắng.”

“Mẹ, con biết rồi, mẹ đừng để cho bác Trần chờ lâu.”

“Đúng là, ngay cả để ẹ nói mấy câu cũng không được.....” Tiếng của bà Lăng càng ngày càng xa, cho đến khi không nghe thấy nữa.

Mẹ, dĩ nhiên con nguyện ý ẹ nói cả đời!

Lăng Nguyên Ái lại xuất thần một hồi lâu mới đứng dậy tìm kiếm quần áo để thay, ánh mắt liếc nhìn thân mình trần trụi trong gương, trên mặt kính to lớn phản chiếu hình ảnh một cô gái trần trụi, đôi môi sưng đỏ, trên cổ, trên ngực, bên hông, thậm chí bên trong bắp đùi, hiện lên chằng chịt vết hôn màu đỏ, giống như anh khắc dấu ấn lên người cô.

Non nớt trên gương mặt cô dần dần biến mất, thay vào đó là đôi mắt kiêu mị động lòng người, đây là biến đổi lớn của người con gái, Lăng Nguyên Ái không thể tin tiến sát gương nhìn kỹ, gương mặt hồng hào, dường như cô là người chìm đắm tổng dục vọng? Ánh mắt cô nhìn từ trên xuống dưới, nhìn chăm chú vào chiếc bụng vẫn bằng phẳng, không bao lâu nữa, nơi này sẽ bắt đầu trở nên lớn hơn, bên trong là một sinh mạng kì diệu.

Con yêu, những điều hôm qua ba con nói, vẫn phảng phất ở bên tai của mẹ, vì vậy con yêu, mẹ có thể ly hôn với ba con, chỉ cần sinh con ra, mẹ có thể cùng ba con ly hôn, ba con có thể ở chung với cô bạn gái hồ ly tinh của ba con.

Cục cựa, mẹ xin lỗi con, con ra đời ba mẹ phải tách ra, nhưng mà mẹ vẫn rất yêu con...

Hồi tưởng lại buổi tối hôm qua, mặc dù không chính thức, nhưng Lăng Nguyên Ái ngẫm đem nó trở thành một ước định, chỉ cần sinh con, quan hệ hôn nhân của cô và Hoắc Nhật Ninh sẽ chấm dứt.

Buổi chiều chủ nhật, thời gian trà chiều tụ họp của mấy chị em nghịch ngợm, uống cà phê, ăn điểm tâm ngọt, quan trọng hơn là trao đổi tin tức bất quá.

Từ nhỏ bạn bè của Lăng Nguyên Ái không nhiều lắm, phần lớn đều là bạn học trong trường quý tộc, cô chưa bao giờ hứng thú tham gia hội bạn này, một buổi trà chiều tại một khách sạn cao cấp.

Nhưng mà, bởi vì kết hôn nên cô tạm thời nghỉ học, căn bản không có bạn bè, hơn nữa từ nhỏ không giao tiếp tốt, cho nên hiện tại cô ra ngoài cũng chỉ có mấy chị em.

“Nguyên Ái, đã đến rồi, ở đây này.” Lý Văn Tuệ là người đầu tiên nhìn thấy cô, đứng lên vẫy tay chào hỏi.

“Văn Tuệ, đã lâu không gặp.” Trong mấy người bạn, Văn Tuệ là người thân thiết với cô nhất, cô để túi xuống, ngồi bên trái Lý Văn Tuệ.

8. Chương 8

“Nguyên Ái, cậu tới vừa đúng lúc, chúng tớ vừa mới bàn bạc còn thiếu cậu.” Ngồi ở bên phải Lý Văn Tuệ chính là Thẩm Thiến Thanh, con gái riêng của ông chủ công ty nhà họ Thẩm, dĩ nhiên loại chuyện như vậy không ai nói ra, trong lòng mọi người biết rõ là được rồi.

“Thiến Thanh.” Lý Văn Tuệ cau mày, không đồng ý nhìn Thiến Thanh, “Nguyên Ái, muốn ăn chút gì không, ở đây có món soup tổ chim vô cùng nổi tiếng, dùng thử nhé.” Lăng Nguyên Ái gật đầu đồng ý, tùy theo sắp xếp của Lý Văn Tuệ. (Thực ra là cái món soup tổ chim là mình gg search chứ dịch không nổi là món gì, đại loại là tổ con chim nhạn nấu thánh soup y o~O”)

“Văn Tuệ, không có gì đâu, những loại tạp chí bát quái này đều nói hươu nói vượn, chúng ta cùng Nguyên Ái tìm hiểu một chút, nói không chừng còn có thể làm sáng tỏ một số lời đồn, Luyến Luyến, cậu nói xem có đúng không?” Thẩm Thiến Thanh ngồi ở đối diện hỏi Thượng Quan Luyến Luyến.

Bị Thẩm Thiến Thanh lườm một cái, Thượng Quan Luyến Luyến sợ tới mức gật đầu lia lịa.

Trong số bọn họ Thượng Quan Luyến Luyến là người nhất gan nhất, mà Thẩm Thiến Thanh lại có xu hướng mạnh mẽ, cơ bản không có ai dám phản đối lời cô ấy nói. “Thiến Thanh, loại chuyện này không có gì hay ho mà hỏi...” Lý Tuệ Văn ngăn cản Thẩm Thiến Thanh tiếp tục đề tài này, nhưng thật ra chính Lăng Nguyên Ái đón nhận.

“Lời đồn gì, sao mình không biết?” Lăng Nguyên Ái nghi hoặc nhìn vẻ mặt khác nhau của mọi người.

Thẩm Thiến Thanh gạt Lý Văn Tuệ ra, ngồi xuống bên người Lăng Nguyên Ái, không biết lấy đâu ra một quyển tạp chí, lật mở một trang đưa tới trước mặt Lăng Nguyên Ái.

“Nguyên Ái, đây là chồng cậu, cô gái này cậu có biết hay không, chính là cái cô Diêu Tình cầu công ty Quan hệ xã hội, đều nói năm đó Diêu Tình cùng với chồng cậu là bạn gái thời đại học, hai người vẫn chưa chia tay, cho đến khi cậu và anh ta kết hôn, hai người chia tay trong đau buồn, Nguyên Ái, sự thật có phải như vậy không?”

“Mình.....Mình không rõ lắm....” Ngón tay trắng bệch cầm lấy cốc nước, Lăng Nguyên Ái không biết trả lời như thế nào với Thiến Thanh cố tình gây sự.

“Không rõ lắm? Nguyên Ái, cậu đừng đùa, Hoắc Nhật Ninh là chồng của cậu, làm sao cậu lại không biết rõ?” Thẩm Thiến Thanh cố ý nói lớn tiếng, xung quanh mọi người tốp năm tốp ba tụ tập ánh mắt trên người các cô.

“Thiến Thanh, cậu nhỏ giọng một chút, mình.....bọn họ.....Bọn họ chắc không phải là loại quan hệ này đâu.” Dù sao cũng là chồng của mình, Lăng Nguyên Ái vẫn nên nói tốt giúp chồng mình.

“Nguyên Ái, như vậy không được a, tại sao cậu có thể ở nhà như một thiếu phụ nhiều tuổi vậy, như thế làm sao giữ được tâm của đàn ông, nói thế nào cậu cũng phải đi theo chồng tới các buổi tiệc xã giao nhiều hơn, cậu xem tấm ảnh này, chính là tấm ảnh mấy ngày trước Hoắc Nhật Ninh tham gia hội từ thiện, bạn gái anh ta đi cùng chính là Diêu Tình.”

Thẩm Thiến Thanh hướng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lăng Nguyên Ái, “Nhưng mà Hoắc Nhật Ninh tìm cô ta không phải không có lý, Diêu Tình vừa đoan trang lại quyến rũ, đúng là hồ ly, đàn ông làm sao có thể thoát khỏi bàn tay của cô ta.”

Không khí xung quanh từ từ ngưng đọng, Lý Văn Tuệ không biết làm gì chỉ có thể đứng sau Lăng Nguyên Ái lắc đầu, những thứ cô không muốn nghe thì làm sao có thể hiểu nổi.

Thẩm Thiển Thanh tiếp tục chế giễu Lăng Nguyên Ái, “Đúng rồi, còn tạp chí lần trước, có nói Hoắc Nhật Ninh cưới cậu là bởi vì ba cậu cho anh ta một số tiền lớn, giúp anh ta vượt qua khó khăn về tiền bạc, đây có phải là thật không? Cậu có biết không?”

“Mình.....mình không biết.” Lăng Nguyên Ái nhút nhát trả lời.

“Cậu không biết? Cậu quả nhiên không biết! Chẳng lẽ ngay cả ba cậu cũng lừa cậu sao, thật là, ông ấy tại sao lại như vậy, những tạp chí kia cũng thật là, tại sao lại viết linh tinh như vậy, còn nói cậu xấu xí, tàn tật, thật là không thể tin nổi, buồn cười nhất là họ còn nói mặt cậu bị rỗ! Ha ha ha, ngày đó khi đọc báo xong mình còn cười tận mấy ngày.” Trong bầu không khí căng thẳng, chỉ có Thẩm Thiển Thanh là người duy nhất cười lớn không chút kiêng kị

Sớm biết như vậy cô đã không đến, muốn gặp Tuệ Văn, sau đó hai người đi ăn cơm còn được.

“Nguyên Ái, cậu yên tâm, điểm này chúng ta nhất định sẽ giải thích giúp cậu, mặc dù dáng dấp của cậu không quyến rũ động lòng người như mình.” Thẩm Thiển Thanh đắc ý vuốt ve lọn tóc xoăn lớn của mình, “Nhưng cũng coi như bình thường, sạch sẽ, tuyệt đối không giống họ nói bộ mặt rỗ, chúng ta nhất định sẽ giúp cậu giải thích lời đồn.”

“Cảm ơn.....Cảm ơn....” Lăng Nguyên Ái khẩn trương uống một ngụm trà, lắc đầu nhìn Lý Văn Tuệ một cái, bày tỏ mình không có vấn đề gì, đây là lần thứ hai cô nghe được, mặc dù vẫn rất khó chịu, nhưng không quan trọng, dù sao không lâu nữa cô cùng Hoắc Nhật Ninh sẽKhông nghĩ tới trước khi hết chịu nổi thì Lãnh Diệp Tĩnh vốn vẫn không mở miệng lạnh lùng nói: “Thẩm Thiển Thanh, nói đủ chưa, cậu không phải là sáng sớm ra của quên đánh răng đi, một miệng hôi thối, hun chết chúng ta.” (*đập bàn* Hảo!)

“Phù....”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, không phải mình cố ý!” Thượng Quan Luyến Luyến hoảng hốt khoát tay, cô không phải cố ý muốn bật cười, chẳng qua Lãnh Diệp Tĩnh nói thật sự rất buồn cười.

“Cậu....” Thẩm Thiển Thanh tức giận không phải nhẹ, sắc mặt tái xanh, vừa muốn cãi lại lại bị Lý Văn Tuệ cắt đứt.

“Thiến Thanh, phần của mình đã nhận, chúng ta đến toilet trang điểm lại đi.” Lý Văn Tuệ không nói hai lời liền lôi kéo Thiển Thanh đi, nếu tiếp tục, hai người kia nhất định sẽ đánh nhau ở đây.

“Đừng quên súc miệng.” Hướng tới bóng lưng của Thẩm Thiển Thanh, Lãnh Diệp Tĩnh từ từ nói, mặt Thẩm Thiển Thanh tức giận giống như mau gan heo, ngay cả toilet không đi trực tiếp đi giày cao gót rời khỏi khách sạn

“Diệp Tĩnh, cậu rất lợi hại a, ngay cả Thẩm Thiển Thanh cũng dám nói.” Thượng Quan Luyến Luyến nhìn Lãnh Diệp Tĩnh với vẻ mặt ngưỡng mộ, đến khi nào cô mới có thể làm như vậy, cũng sẽ không để cho ai bắt nạt cô.

“Không học được cái này, như vậy mới tốt.” Lãnh Diệp Tĩnh có điều suy nghĩ nhìn Thượng Quan Luyến Luyến, phụ nữ nếu quá cố chấp, quá trưởng thành, quá độc lập, phụ nữ như vậy nam nhân căn bản không yêu.

Nhỏ nhắn yêu đuối, thi thoảng cần đàn ông bảo vệ nghiêm ngặt, để cho bọn họ phát huy ý muốn bảo hộ của đàn ông, thỉnh thoảng rơi một hai giọt nước mắt, khiến đàn ông mềm lòng, phụ nữ như vậy đàn ông mới thích nhất.

Cô, nước mắt của Lãnh Diệp Tĩnh, từ năm năm trước đây đã ngừng chảy, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ người đàn ông nào rơi một giọt lệ.

Sau khi Lý Văn Tuệ đưa Thẩm Thiển Thanh rời khỏi, ngay sau đó trở lại, bốn người đều có lời muốn hỏi Lăng Nguyên Ái.

“Luyến Luyến, không phải cậu có chuyện muốn hỏi Nguyên Ái sao?” Lãnh Diệp Tĩnh nhắc nhở, Thượng Quan Luyến Luyến vội vàng gật đầu.

“Cậu cũng có vấn đề muốn hỏi mình? Không phải là chuyện tạp chí nữa chứ?” Lăng Nguyên Ái không thể tin nhìn Thượng Quan Luyến Luyến.

“Không phải, không phải, cậu yên tâm, không phải chuyện tạp chí, là....” Hai gò má của Thượng Quan Luyến Luyến ửng đỏ kì lạ, nhìn quanh, ấp úng nói: “Mình muốn hỏi cậu có biếtGiang Mạch Nhiên.....”

“Giang Mạch Nhiên.....” Rất quen tai, Lăng Nguyên Ái nghĩ trái nghĩ phải, nhưng nghĩ mãi vẫn không thể nhớ Giang Mạch Nhiên là ai.

“Chính là người trong hôn lễ của cậu nhận được hoa cô dâu cậu ném đó.” Thượng Quan Luyến nhắc nhở.

“Là anh ta...” Trong đầu Lăng Nguyên Ái dần dần hồi tưởng lại gò má anh tuấn của Giang Mạch Nhiên, Giang Mạch Nhiên này từ ngoại hình cho đến lời nói, đều là bộ dáng hoa hoa công tử(play boy ý a, chắc cả nhà hiểu hết đúng không (^v^), làm sao lại có dính líu quan hệ gì với Thượng Quan Luyến Luyến, “Luyến Luyến, cậu hỏi anh ta làm gì?”

“Có người hoa đào nở a.” Vẫn là Lãnh Diệp Tĩnh, thường dùng cách trực tiếp nhất để công bố sự thật. (“Hoa đào nở” tức là “động tình” hay thuần việt hơn là muốn yêu ý a, cả nhà đã hiểu những vẫn phải thêm vào cho có phần nguy hiểm (o.O)

“Không thể nào!” Lăng Nguyên Ái kinh hãi kêu lên, hoa hoa công tử cùng Tiểu Bạch cúc, Thượng Quan Luyến Luyến làm sao có thể cùng với Giang Mạch Nhiên phải lòng nhau? Hay nói là, Giang Mạch Nhiên đã làm chuyện gì với Thượng Quan Luyến Luyến mà không thể cho ai biết?

Hai gò má của Thượng Quan Luyến càng ngày càng hồng, khiến ọi người không thể không nghi ngờ.

“Luyến Luyến, cậu thực sự thích anh ta?” Cho dù là bà lão tám mươi tuổi, cho đến đứa bé ba tuổi, chỉ cần là nữ giới đều sẽ không bỏ qua Giang Mạch Nhiên?

Thượng Quan Luyến Luyến đỏ bừng mặt, đầu nhỏ gật một cái.

“Nguyên Ái, anh ta là bạn của chồng cậu, chồng cậu nhất định rất thân với anh ta, cậu có thể cung cấp một số thông tin về anh ta không?” Thượng Quan Luyến Luyến ánh mắt long lanh ngập nước mong đợi nhìn Lăng Nguyên Ái, dường như cô là ngọn đèn chiếu sáng đường đi của Thượng Quan Luyến Luyến.

“Mình.....mình.....” Mình không biết nữa!

Lăng Nguyên Ái cười khổ, ngay cả chồng mình cô còn không hiểu rõ, làm sao có thể hiểu rõ bạn của chồng, mọi tin tức cô đều biết được từ miệng của Thẩm Thiển Thanh, làm sao mà cô có thể nói cho các bạn là cô không biết thông tin gì.

“Nguyên Ái, nhờ cậu đó, cậu nhất định phải thu thập giúp tớ thông tin tình báo, tớ nhất định phải theo đuổi anh ấy đến tận tay!” Thượng Quan Luyến Luyến làm bộ dạng trung thành bảo vệ tổ quốc, vẻ mặt không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

“Tốt, mình hiểu, mình sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu.” Thân là chị em, Lăng Nguyên Ái dĩ nhiên không thể chối từ giúp đỡ Thượng Quan Luyến Luyến, huống chi đây là lần đầu tiên Luyến Luyến thích một người đàn ông, tuyệt đối không để cho cô ấy gặp nhiều rắc rối.

Rồi sau đó một người khác làm nổ tung vấn đề mà bốn người đang bàn tán.

“Cái gì, cậu mang thai?” Lý Văn Tuệ quan sát Lăng Nguyên Ái từ trên xuống dưới, bọn họ mới kết hôn có ba tháng, nhanh như vậy Lăng Nguyên Ái đã mang thai, hai người bọn họ không phải lần đầu tiên là có luôn chứ?

“Chúc mừng cậu, Nguyên Ái, cậu đã làm mẹ.” Duy nhất Thượng Quan Luyến Luyến dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lăng Nguyên Ái.

“Thật may là lúc cậu kết hôn thì xin nghỉ học.” Lãnh Diệp Tĩnh giống như tên của cô vừa lạnh lùng vừa bình tĩnh, một câu nói trúng tim đen.”Ha ha, đúng vậy a, nếu như bụng lớn rồi mới nghỉ học, nhất định sẽ bị bọn họ bàn tán chỉ trích.” Lăng Nguyên Ái cười, nụ cười có chút khổ sở.

Sau khi tụ họp kết thúc, Thượng Quan Luyến Luyến bị tài xế của cô đón đi, Lãnh Diệp Tĩnh nhận được một cú điện thoại thì vội vàng rời đi, chỉ còn Lý Văn Tuệ cùng Lăng Nguyên Ái đi dạo trên đường.

“Nguyên Ái, anh ta có tốt với cậu không?” Lý Văn Tuệ dặt tay bạn tốt, tay hơi lạnh, cô lo lắng nhìn Lăng Nguyên Ái.

“Văn Tuệ.....” Nước mắt kìm nén bao lâu trong hốc mắt bỗng trào ra như vỡ đê, giống như sợi dây trên châu bị đứt, từng giọt từng giọt rơi xuống, kể từ sau khi biết được sự thật đằng sau hôn nhân của bọn họ, Lăng Nguyên Ái chưa có lấy một ngày ngủ ngon, hiện tại rốt cuộc tìm được người để trút bầu tâm sự, “Văn Tuệ, anh ấy rõ ràng đã có bạn gái, cần bản không yêu mình, tại sao còn phải cưới mình?”

“Ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Lý Văn Tuệ cho Lăng Nguyên Ái mượn bả vai của mình, để cho cô dựa vào khóc thút thít.

“Mình mang thai, tại sao mình lại mang thai lúc này....” Nếu không có bảo bảo này, nói không chừng hiện tại anh ấy đã ly hôn với cô, đi theo yêu tinh kia ở cùng nhau.

“Cậu định ly hôn?” Lý Văn Tuệ nghe ra được hàm ý trong lời nói của Lăng Nguyên Ái.

“Là anh ấy, anh ấy muốn ly hôn với tớ, anh ấy nói sinh đứa bé này xong thì ly hôn.....” Phụ nữ, luôn đổi trắng thay đen.(chết cười với bà chị này, rõ ràng là chị ấy đòi ly hôn cơ mà.....LNA*Lườm lườm*....ờ...ờ thì không phải TvT)

“Vậy cậu đồng ý sao?”

“Anh ấy vì tiền nên mới kết hôn với mình, bây giờ công ty anh ấy đã ổn định, có thể từ từ trả lại tiền, cho nên anh ấy căn bản không cần tớ, ô ô.....Mình không muốn trói buộc anh ấy.....Anh ấy không yêu mình.....”

“Anh ta không yêu cậu? Vậy còn cậu? Nguyên Ái, cậu yêu anh ta sao?”

Cái gì? Nước mắt ngừng rơi, nhìn người chị em tốt cùng nhau lớn lên, tại sao cô ấy nói mà cô nghe không hiểu gì, cái gì mà cô yêu anh sao?

Cô làm sao có thể yêu anh, đồ đàn ông xấu xa, đàn ông xấu xa ngay ngày tân hôn đầu tiên liền mất tích.

Đêm nay, bởi vì công việc, ba giờ sáng Hoắc Nhật Ninh mới trở về nhà, không nhìn thấy hốc mắt đỏ hoe của vợ.

Sau khi biết chuyện của Thượng Quan Luyến Luyến, Lăng Nguyên Ái nhiều lần áp úng với Hoắc Nhật Ninh, nhưng mà không có dũng khí để nói ra, không nghĩ tới mấy ngày sau, cô có được cơ hội tuyệt vời như vậy.....Khai trương quầy rượu Lam Sơn!

Buổi sáng hôm đó, Hoắc Nhật Ninh đứng một bên để Lăng Nguyên Ái đeo caravat ình, vừa nói với cô:”Hôm nay ra ngoài ăn cơm tối, năm rưỡi đến công ty tìm anh, đi gặp bạn bè của anh.”

“Ừ?” Đi ra ngoài, cùng anh đi ra ngoài? Cho tới bây giờ Hoắc Nhật Ninh không có mời cô đi tham gia bất cứ buổi gặp mặt nào.

“Không nghe rõ sao?” Anh nhìn bộ dạng không yên lòng phục tùng của vợ.

“Nghe rõ rồi, năm giờ rưỡi đến công ty tìm anh.” Lăng Nguyên Ái hậm mộ trả lời.

“Rất tốt.” Hoắc Nhật Ninh thưởng một nụ hôn lên trán cô, xách theo túi công văn đi ra cửa, “Mấy ngày nữa đi khám thai, anh sẽ xem có ngày nào rảnh, đến lúc đó ở nhà chờ anh, anh sẽ đón em.”

“Không cần, tự em cũng có thể đi.” Cuối cùng Lăng Nguyên Ái sửa soạn tây trang cho Hoắc Nhật Ninh, bảo đảm trang phục chỉnh tề, đưa anh ra đến cạnh cửa, đây là việc mỗi ngày của cô, nếu như không bị Hoắc Nhật Ninh hành hạ đến không rời giường được.

“Làm theo lời anh.” Hoắc Nhật Ninh nhướn mi, gần đây vợ nhỏ của anh có chút kì quái, càng ngày càng không nghe lời anh.

“Vâng, em biết.” Đưa mắt nhìn ông xã của mình vào thang máy, Lăng Nguyên Ái đóng cửa lại, dọn dẹp bát đĩa anh đã ăn, sửa sang lại gian phòng, sau đó bắt đầu làm đơn đặt hàng nhận mấy ngày hôm nay.

9. Chương 9

Cứ như vậy có thể ở cùng anh, không biết còn có thể được lâu không nữa.....

Bởi vì Hoắc Nhật Ninh không nói rõ cho Lăng Nguyên Ái biết nơi gặp mặt là quán bar, cho nên cô đặc biệt chọn từ tủ quần áo một bộ lễ phục đoan trang nhưng không mất đi phần dí dỏm đáng yêu.

Vào thời điểm cô mặc bộ quần áo này tới phòng làm việc của Hoắc Nhật Ninh, anh cau mày nói: "Em mặc như thế này?"

"Lễ phục mà, rất khó nhìn sao?" Lăng Nguyên Ái cúi đầu nhìn mình, không có gì không đúng nha, lễ phục này là mẹ giúp cô chọn, thời điểm cô mặc thử, mẹ còn hằng hái khen con gái mình xinh đẹp mà.

Xinh đẹp, là xinh đẹp chết người! Đường như y phục này được may ra để giành cho cô, lễ phục dán chặt vào người cô để lộ ra đường cong lên xuống nhấp nhô, còn có phần ngực được thiết kế thấp như vậy, ngay cả rãnh giữa hai bầu ngực cũng lộ ra, một mảng lớn bầu ngực trắng nõn, những thứ kia đều là của riêng anh, làm sao có thể để cho những kẻ khác không liên quan được nhìn thấy.

"Em mặc như vậy đến đây?"

"Đúng vậy a, anh nói muốn em tham dự buổi gặp mặt, em con cố ý hỏi mẹ, mẹ nói không thể ăn mặc quá tùy tiện."

Hoắc Nhật Ninh bóp trán, hiển nhiên cô vợ siêu cấp vô địch cùng với mẹ vợ đại nhân đều hiểu lầm ý của anh.

"Đi đổi đi, xấu xí chết đi được." Hoắc Nhật Ninh đem tầm mắt nhìn về công văn của mình, nếu nhìn nữa, nói không chừng anh sẽ biến thành sói ngay tại phòng làm việc.(cầm thú mà!....)

"Em không mang y phục để thay." Lăng Nguyên Ái ủy khuất nói, mới vừa rồi trên đường, tài xế taxi cũng nhìn cô không chớp mắt, tại sao anh lại cảm thấy cô khó nhìn? Mà không phải là cao hứng nhìn cô?

"Ngồi ở đây chờ anh." Hoắc Nhật Ninh đề xuống phím gọi của điện thoại nội bộ giao phó thư kí ở bên ngoài, để cho anh ta đi mua một bộ quần áo đưa tới.

Thư kí đưa y phục tiến vào, Hoắc Nhật Ninh chỉ phát tay một cái, để anh ta trực tiếp đưa cho Lăng Nguyên Ái, cũng không ngần ngại lên một cái. Lăng Nguyên Ái ở trong căn phòng nhỏ trong phòng làm việc của Hoắc Nhật Ninh thay quần áo, áo lụa dài tay cùng với quần bò dài, bây giờ cũng là tháng năm, mặc như vậy sẽ bị người khác giễu cợt không?"

Một giờ sau, Hoắc Nhật Ninh mang theo Lăng Nguyên Ái bụng đói kêu vang rời khỏi tập đoàn Nhật Diễm, vừa đi vừa dặn dò cô: "Sau này mặc nhiều quần áo một chút, hớ ngực lộ nữ nhìn giống hình dáng gì?"

Hốc mắt Lăng Nguyên Ái đỏ lên, nhân lúc Hoắc Nhật Ninh không nhìn thấy len lén lau nước mắt, cô tức giận suy nghĩ, dù sao chính là nhìn cô thế nào cũng không hài lòng, tại sao không mang yêu tinh gì đó đi mà gặp mặt!

Hoắc Nhật Ninh mang Lăng Nguyên Ái đến một nhà hàng cao cấp, dùng xong bữa tối, lại lái xe qua năm phố nhỏ đến khu phố phía đông, mặc dù Lăng Nguyên Ái chưa từng đến, nhưng cũng đã từng nghe nói, vùng này nổi tiếng là khu phố sầm uất về đêm khuya.

Hoắc Nhật Ninh vừa xuống xe liền dắt tay Lăng Nguyên Ái, "Nắm chặt tay anh, ngàn vạn lần không được lạc mất."

Lăng Nguyên Ái nhìn trộm Hoắc Nhật Ninh, trong lòng lầu bầu, rõ ràng là muốn dẫn cô tới, còn bày ra vẻ mặt cá chết cho ai xem!(Chết với bà này, rõ ràng người ta lo lắng mà bảo mặt cá chết*an ủi HNN*)

Trong lòng Hoắc Nhật Ninh cũng thật khó chịu, nếu như có thể, anh căn bản không muốn mang tiểu bạch thỏ của anh tới chỗ như thế này, nếu không phải anh thiếu Hoắc Nhật Ninh một cái nhân tình, anh còn lâu mới làm như vậy!

Lăng Nguyên Ái đi theo Hoắc Nhật Ninh đi vào một quầy rượu tên Lam Sơn, bên trong người đông như rừng, vừa mới bước vào đã có phục vụ đưa rượu cho anh.

“Tiểu thư, hôm nay quây rượu của chúng tôi khai trương, nữ khách hàng được miễn phí một ly Margaret.” Phục vụ điển trai còn ném cho Lăng Nguyên Ái một ánh mắt mê người.

“Cám ơn.” Lăng Nguyên ái vừa mới nhận ly rượu trong tay phục vụ lại bị Hoắc Nhật Ninh kéo vào trong lồng ngực.

“Cách xa cô ấy một chút.” Hoắc Nhật Ninh cao giọng nói.

Phục vụ nhìn một cái liền nhận ra người đàn ông bên cạnh cô gái là ông chủ của một gian phòng trong chuỗi các quây rượu, anh ta chỉ có thể tự tìm mất mặt mà rời đi.

Bên trong quán rượu người đông hơn so với ngày thường, nhưng trong góc có một không gian riêng biệt giành riêng cho khách quý, cũng là quây rượu của các ông chủ.

“Nhật Ninh, cậu đã đến rồi, mình còn tưởng cậu không dám đến?” Âu Dương Cổ Nguyệt không có quần áo thầy thuốc, giống như bỏ đi một lớp trời buộc, dựa vào trên ghế salon nở nụ cười quỷ quái về phía Lăng Nguyên Ái, “Này, Lăng tiểu thư chưa kết hôn, cô cũng đến à?”

“Anh.....anh.....anh.....” Thế nào lại là anh ta, anh ta không phải là bác sĩ phụ sản sao? Tại sao lại ở chỗ này, hơn nữa có vẻ quen biết với Nhật Ninh.(ý chị ấy là bác sĩ phụ sản không được đi bar đó)

“Không sai, chính là tôi, cho phép tôi tự giới thiệu một lần nữa, tôi tên là Âu Dương Cổ Nguyệt, là bác sĩ khoa phụ sản của cô, cũng là bạn tốt của chồng cô, anh em tốt, trong hôn lễ của hai người làm phù rể, chị dâu nhỏ, chị khỏe chứ?” Âu Dương Cổ Nguyệt muốn đáng có đáng muốn về mặt có vẻ mặt đứng trước Lăng Nguyên Ái khom người chào, rồi sau đó ngã xuống ghế salon cười ha hả.

Phù rể? Anh ta là phù rể trong hôn lễ của cô! Trời ạ, tại sao ngày đó cô không nhận ra, lại còn ngây ngốc đi bệnh viện đó khám thai, không trách được.....Cô nhút nhát nhìn về phía Hoắc Nhật Ninh, Hoắc Nhật Ninh cũng nhìn cô, trong mắt hiện lên chỉ trích rõ ràng. Không trách được hẳn biết chuyện cô mang thai, thì ra là có người mật báo.

Lăng Nguyên Ái cười yếu ớt, ánh mắt từ trên người Hoắc Nhật Ninh rời đi, thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh Âu Dương Cổ Nguyệt, ánh mắt sáng lên, hưng phấn hỏi:”Anh là.....Anh là Giang Mạch Nhiên có đúng không?”

“Chị dâu nhỏ, chị thật là vô lương tâm, tôi đáng đáp cũng không kém,so với Mạch Nhiên, đều là phù rể, chị thế nào chỉ nhớ anh ta, không nhớ tôi?” Âu Dương Cổ Nguyệt làm bộ đáng Tây Thi thương tâm, đau khổ không thôi.

“Anh ta.....anh ta không giống anh.” Anh ta là Giang Mạch Nhiên mà.

“Có cái gì không giống?” Lần này người đặt câu hỏi chính là Hoắc Nhật Ninh, vợ nhỏ của anh từ trước tới nay đều mơ hồ, đối với người gặp qua một lần căn bản không nhớ được, thế mà lại nhớ Giang Mạch Nhiên, xem ra anh thân là chồng cô cần tìm hiểu một chút.

Không thể nói, cô đã đáp ứng Thượng Quan Luyến Luyến không thể nói chuyện này với bất kì ai.

“Ha hả, không có gì, không có gì.”

“Không phải bởi vì cậu ấy nhận được bó hoa của chị dâu nhỏ ném đó chứ?” Âu Dương Cổ Nguyệt suy đoán.

Lăng Nguyên Ái cũng thuận theo nói:”Không sai, không sai, chính là bởi vì như thế.” Cùng lúc bàn tay ở bên hông siết chặt, hiển nhiên Hoắc Nhật Ninh không hài lòng với câu trả lời này, nhưng đây là bí mật giữa phụ nữ các cô, cho dù là ông xã cũng không thể tùy tiện nói ra.

“Chị dâu nhỏ lại có thể nhớ tới tôi, thật là vinh hạnh, ly rượu này xin mời chị dâu.” Giang Mạch Nhiên đem ly rượu màu đỏ đưa đến trước mặt Lăng Nguyên Ái, theo quán tính lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất đối với phái nữ, nhưng có người nhìn thấy lại không biết thưởng thức.

Lăng Nguyên Ái bị dọa sợ liền chui vào lồng ngực Hoắc Nhật Ninh, nụ cười của anh ta thật đáng sợ, Thượng Quan Luyến Luyến làm sao lại thích anh ta.

“Cô ấy không thể uống rượu.” Hoắc Nhật Ninh mặc dù bắt mẫn việc vợ anh giấu diếm, nhưng đối với phản ứng vừa rồi của Lăng Nguyên Ái anh đặc biệt hài lòng, có thể kháng cự được Giang Mạch Nhiên người từ trước tới nay nổi danh có nụ cười “sát thủ phái nữ”, sợ rằng chỉ có cô vợ nhỏ của anh.

“Đúng vậy, chị dâu nhỏ mang thai, không thể uống rượu.” Bác sĩ chuyên khoa sản cung cấp ý kiến chuyên môn, nhưng mà không biết người nào, đề nghị muốn mời cô đến quầy rượu.

Người đến cuối cùng là Khâu Nghênh Phong, bốn người đàn ông nói một số chuyện Lăng Nguyên Ái nghe không hiểu, dù sao cô cũng không quan tâm, hiện tại việc duy nhất cô muốn làm là thay Thượng Quan Luyến Luyến điều tra chút thông tin.

Vào thời điểm Hoắc Nhật Ninh đi rửa tay, Lăng Nguyên Ái lặng lẽ đến gần Giang Mạch Nhiên, hỏi: “Việc này... Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Cô muốn hỏi việc gì?” Giang Mạch Nhiên mím môi, ánh mắt thích thú nhìn Lăng Nguyên Ái.

“Anh có bạn gái chưa?” Lăng Nguyên Ái nhìn Giang Mạch Nhiên chờ đợi, không đợi đến khi Giang Mạch Nhiên trả lời, ngược lại Âu Dương Cổ Nguyệt bắt đầu oa oa kêu trước.

“Chị dâu nhỏ, không thể nào, hai người mới kết hôn chưa đến nửa năm, chị liền tính toán muốn Hồng hạnh vượt tường, có phải là Nhật Ninh không thể thỏa mãn chị phải không?” Âu Dương Cổ Nguyệt cố ý trêu nói: “Chị dâu nhỏ, đừng quên, chị bây giờ đang mang hài tử của Nhật Ninh, cứ như vậy ăn trong bát, còn nhìn trong nồi là không được đâu nha.”

“Không phải thế, không phải thế....” Hai gò má của Lăng Nguyên Ái đỏ bừng vội vàng vàng lác đầu, cô bị Âu Dương Cổ Nguyệt nói, giống như cô là người phụ nữ chưa được thỏa mãn.

“Tôi không có bạn gái, bạn tình trên giường cũng ít, chị dâu muốn ghi danh sao?” Giang Mạch Nhiên để ly rượu xuống, cúi người tiến gần Lăng Nguyên Ái, gương mặt tuấn tú đột nhiên phóng đại khiến cho Lăng Nguyên Ái bị dọa sợ lùi về sau một khoảng.

“Anh đừng có dựa vào gần như vậy, có gì từ từ nói.” Làm sao bây giờ, Hoắc Nhật Ninh đáng chết vẫn còn chưa trở lại, những người bạn của anh thật là khủng khiếp a! (trời, bà này cư nhiên nói mấy soái ca là khủng khiếp, các ca ca chỉ biến thái chút thôi mà *chớp chớp*).

Đang vào lúc cô kinh hoảng, một đôi tay cường tráng ôm cô rồi bế lên, Hoắc Nhật Ninh nhìn Giang Mạch Nhiên uy hiếp, vợ bạn không thể đùa! (*oa oa, đẹp zai tóa*)

Giang Mạch Nhiên bắt đắc dĩ nhún vai một cái, rõ ràng là có người bắt đầu chuyện này trước mà.

“Người cũng đến rồi, phải nói cũng đã nói, chúng tôi đi trước.”

Hoắc Nhật Ninh cầm chiếc túi xách nhỏ của Lăng Nguyên Ái, ôm cô hướng cửa lớn đi ra bên ngoài, trong lòng hận hiện tại không thể hung hăng đánh vào cái mông của cô một trận, cô gái đáng chết này, lá gan càng lúc càng lớn, chẳng qua anh vừa rời đi một lát, liền dám bắt chuyện với đàn ông.

Hai cánh tay mảnh khảnh của Lăng Nguyên Ái bám chặt vào cổ Hoắc Nhật Ninh, tâm tình vẫn còn khấn trương như lúc ở trong quầy rượu, “Anh đã về thật là tốt, những người bạn của anh thật đáng sợ nha!”

“Lần này tha thứ cho em, nếu cảm thấy kinh khủng, lần sau cách xa bọn họ một chút.” Cái cảm giác tựa sát quyền luyến này, kỳ lạ có thể dập tắt lửa giận tới miệng của Hoắc Nhật Ninh, anh cố ý bày ra vẻ mặt dữ tợn, dạy dỗ cô gái cứng đầu cứng cổ này.

Tha thứ? Tha thứ cái gì? Trong đôi mắt ngập nước của Lăng Nguyên Ái hiện lên đầy vẻ mê man, cô không làm sai chuyện gì. Tại sao cần anh tha thứ?

Mới ra quầy rượu, vừa ngồi lên xe, Lăng Nguyên Ái lập tức lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi cho Thượng Quan Luyến Luyến.

Hoắc Nhật Ninh một bên vừa quay xe, vừa chú ý vợ của mình, cô vợ luôn chậm chạp cũng có thời điểm cô gấp như vậy?

“Này, Luyến Luyến, mình nói với cậu, mình nhìn thấy Giang Mạch Nhiên.”

Hoắc Nhật Ninh vừa nghe, mày rậm lập tức nhả lại, lại là chuyện có liên quan tới Giang Mạch Nhiên, hơn nữa cô lại quan tâm như vậy.”Thật, thật, anh ta bây giờ đang ở quán bar Lam Sơn, cậu muốn đến đó sao? Địa chỉ là....” Đột nhiên Lăng Nguyên Ái che điện thoại nhẹ giọng nói, không biết cùng đối phương nói cái gì, chẳng qua chỉ thỉnh thoảng ừ một cái.

“Ok, mình biết rồi, cậu cố gắng lên!” Cúp điện thoại, Lăng Nguyên Ái mới chú ý xe hình như vẫn dừng lại ở ven đường, chưa khởi động.

“Sao anh không lái xe? Chúng ta không về nhà sao?” Lăng Nguyên Ái kì quái nhìn Hoắc Nhật Ninh, lúc này mới phát hiện thần sắc của anh dường như không đúng lắm, là bởi vì cô sao? Nhưng mà cô không có làm gì mà!

“Có phải thân thể anh không thoải mái không? Nếu không khỏe cũng không cần lái xe, chúng ta gọi xe về thôi.” Mới vừa rồi anh chỉ uống vài ly rượu, sẽ không say rồi chứ?

Lăng Nguyên Ái sờ trán anh, nhiệt độ bình thường.

“Giang Mạch Nhiên có quan hệ gì với em?” Hoắc Nhật Ninh chất vấn, khuôn mặt đặc mùi dấm chua.

“Em làm sao có quan hệ gì với anh ta, hôm nay mới là lần thứ hai nhìn thấy anh ta.” Lăng Nguyên Ái có chút cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, không hiểu người đàn ông thông minh hơn cô nhiều đang suy nghĩ gì nữa?

“Vậy tại sao em quan tâm cậu ta có bạn gái hay chưa?” Một cô gái hỏi một người đàn ông có bạn gái chưa ý đồ là gì, mọi người đều biết.

“Tất nhiên là bởi vì....” Vừa muốn nói ra khỏi miệng, Lăng Nguyên Ái lập tức che miệng, không thể nói, ngàn vạn lần không thể nói, cô đã đồng ý với Thượng Quan Luyến Luyến không nói cho ai biết.

Cô che miệng lắc đầu, nhìn Hoắc Nhật Ninh áy náy.

Không nói phải không? Anh sẽ khiến em phải nói ra!

Anh đột nhiên rút chìa khóa xe, buông ống tay áo, sau đó cởi hàng cúc của áo sơ mi, lộ ra lồng ngực.

Anh muốn làm gì? Không phải anh muốn ở tại chỗ này làm gì cô đấy chứ?

Lần này, Lăng Nguyên Ái đã đoán đúng, anh hạ thấp thành ghế phụ, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào phần da thịt lộ ra bên ngoài của Lăng Nguyên Ái.

“Nhật Ninh, ở đây là ven đường, lúc nào cũng có thể có người đi qua, chúng ta về nhà có được hay không?” Cô che ngực, không gian bên trong xe nhỏ hẹp căn bản cô không thể lui về phía sau.

Đèn neon của quán bar lóe sáng chiếu vào bên trong xe, áo sơ mi của Hoắc Nhật Ninh mở rộng lộ ra bả vai cường tráng, cơ ngực khỏe đẹp, cơ bụng săn chắc, dưới ánh đèn thoáng hiện lên, thoáng biến mất, dường như mê loạn ánh mắt của cô.

Hai tay của Lăng Nguyên Ái không ý thức được liền leo lên lồng ngực của anh.

“Anh biết em sẽ thích.” Trong bóng tối, Hoắc Nhật Ninh cúi đầu hôn cô thật sâu, ở trong miệng cô mạnh mẽ chiếm lấy, cô là của anh, cái miệng nhỏ nhắn của cô chỉ có thể gọi tên anh.

Lăng Nguyên Ái nhắm hai mắt lại, toàn thân ngứa ngáy, giống như bị kem bị phơi dưới ánh mặt trời, cả người như bị hòa tan.

Hôn thật lâu, cánh môi của hai người tách ra, ánh đèn chiếu xẹt qua, chiếu sáng đôi môi cô gái bị nước miếng nhuộm bóng lên.

Cửa sổ xe dán giấy cách nhiệt, từ bên ngoài căn bản không nhìn thấy bên trong, mặc dù chỉ mở ra chút xíu, nhưng chính từ khe hở nhỏ hẹp này, gió ngoài cửa sổ thổi vào trong xe, tiếng ồn của người đi đường vẫn vọng vào bên tai.

10. Chương 10

Đường như toàn bộ tinh thần của cô đều tập trung vào khe hở nhỏ, thậm chí cô còn nghe được nội dung người đi đường đang bàn tán, thanh âm giày cao gót của nữ sinh nện mạnh xuống mặt đất, tiếng cười của nam sinh, dường như bọn họ đứng ngay bên cạnh cô, cô có thể nhìn thoáng qua theo bước chân bọn họ.

Trời ạ, xấu hổ quá! Nửa người trên của cô hoàn toàn trần trụi, nếu như bị người khác nhìn thấy, cô làm sao có thể gặp ai đây!

Lăng Nguyên Ái đem lực chú ý động tĩnh ở bên ngoài xe, lúc này mới cảm thấy hạ thân chợt lạnh, quần Jeans bị cởi xuống đầu gối quần quanh trên chân cô, giống như dây thừng, trói buộc hai chân của cô. Anh làm sao mà làm được, làm sao có thể dùng một tay mà cởi được quần jeans của cô!

.....

Mật ngọt sánh mịn không ngừng tuôn trào ra khỏi hai cánh hóa, dính ướt ghề da phía dưới hai người, một cuộc ác chiến vừa mới bắt đầu.....

Về đến nhà, Hoắc Nhật Ninh ôm vợ đã cạn kiệt thể lực bởi vì hoan ái, Lăng Nguyên Ái hôn mê bất tỉnh trong khi làm tình trở về phòng, đặt cô an trí trên giường,

Thân thể vừa đụng tới giường, mới vừa rồi cô còn ngủ say lập tức xoay người, cánh tay mảnh khảnh vắt lên cổ Hoắc Nhật Ninh, nửa tỉnh nửa mê miệng nói không rõ ràng, lẩm nhẩm bắt đầu làm nũng: "Vậy anh.....vậy còn anh?"

"Anh.....Anh cái gì?" Hoắc Nhật Ninh không hiểu ra sao, nhưng thân thể không động dậy, hưởng thụ vợ anh khó có khi chủ động như vậy, thân thể mềm nhũn, hơi thở ngọt ngào, khiến anh vừa mới đánh trống thu binh mà "Người anh em" lại rục rịch ngóc đầu dậy.

"Anh đó, anh có hay không có.....bạn gái?" Lăng Nguyên Ái đột nhiên lớn tiếng, vẻ mặt ủy khuất nhìn Hoắc Nhật Ninh, trong đôi mắt tựa trắng rằm ngập nước, nước mắt dường như lập tức chảy ra, giống như ai bắt nạt cô.

Hoắc Nhật Ninh không biết nên khóc hay cười, anh là người đàn ông đã có vợ, làm sao có thể có bạn gái?

"Không có, anh không có bạn gái." Chẳng qua anh chỉ có bà xã thôi.

Những tạp chí khắp nơi đưa tin gần đây anh cũng có nghe được, giữa anh và Diêu Tình trong sạch không có bí mật gì không thể cho người khác biết, anh cho là mặc dù vợ anh hay mơ hồ, nhưng có thể hiểu rõ phải trái, sẽ không tin những thứ báo chí giả dối không có thực này.

Nhưng hiện tại nhìn thấy hình như không phải vậy, nói không chừng cô gái nhỏ này đối với tin tức này không tin mà rất nghi ngờ, lần này, đến lượt Hoắc Nhật Ninh bắt đầu phiền não.

"Ha hã, ha hã, không có là tốt rồi." cô gái nghiêng đầu sang một bên mềm nhũn, lại ngủ rồi, trên mặt nụ cười sáng lạn, sự lo lắng hiện lên giữa hai lông mày, hiện tại đã biến mất không dấu vết.

Vấn đề là gì, rõ ràng ở thời điểm hỏi ngay trước mặt anh thì tỉnh táo, anh không biết phải làm sao, đây có được coi là say rượu không? Rượu vào lời ra? Nhưng căn bản cô không uống một giọt rượu nào, hay là trong mơ nói lời thật lòng? Anh thế mà lại không biết người vợ cùng giường chung gối ba tháng với anh lại có thói quen kì quái này.

"Hoắc Nhật Ninh gượng cười đi vào nhà tắm, anh không biết vợ nhỏ đang đưa lưng về phía anh cười thật vui vẻ.

Gần đây tâm tình Lăng Nguyên Ái rất tốt, hôm đó giả bộ ngủ hồi linh tinh ra được vấn đề lo nghĩ đã lâu, hơn nữa nhận được câu trả lời mình mong muốn – Anh không có bạn gái.

Không có bạn gái, tảng đá đè nặng trong lòng cô rốt cuộc cũng được dời đi, tất cả mọi chuyện dường như sáng tỏ.

"Cậu thật ngu ngốc, anh ta nói không có, cậu tin? Chẳng lẽ cậu không biết tất cả đàn ông đều là kẻ lừa gạt hay sao?"

Lãnh Diệp Tĩnh một tay bưng cà phê, một tay lật giở văn kiện mang theo bên mình, cô là luật sư, công việc trong sổ của cô là đặc biệt phụ trách giải quyết ly hôn, gần đây không biết sao, người tới ly hôn đặc biệt nhiều, làm hại cô một chút thời gian ra ngoài thả lỏng cũng không có, còn phải mang theo công việc chưa hoàn thành xong.

“Sẽ không, Nhật Ninh tuyệt đối không gạt mình.” Lăng Nguyên Ái vừa đưa bánh ngọt vào miệng, vừa giúp chồng mình phản bác.

Cô mặc dù không khôn khéo như Lãnh Diệp Tĩnh, nhưng cô tin tưởng trực giác của cô, Hoắc Nhật Ninh là một người đàn ông giống ba, tuyệt đối sẽ không nói dối, lại càng không dùng lời nói dối để lừa gạt người phụ nữ của mình, nếu như anh thật sự có người phụ nữ khác, anh nhất định sẽ thừa nhận.

“Nguyên Ái, cậu đừng nghe Diệp Tĩnh nói càn, cậu ấy gần đây tiếp quan tòa quá nhiều, nên thiếu hụt năng lực suy đoán.”

Lý Văn Tuệ từ trước tới nay luôn lấy đại cục làm trọng an ủi tâm tình đột nhiên sục sôi của Lăng Nguyên Ái, cô ấy hiện đang mang thai, nếu quá kích động, sẽ ảnh hưởng không tốt tới đứa bé.

Như lệ cũ nửa tháng một lần tụ hội trà chiều, lần này mọi người mười phần ăn ý không muốn mời Thẩm Thiên Thanh, nhưng dường như vẫn thiếu đi một người.

“Luyến Luyến thế nào còn chưa tới?” Ăn xong phần bánh ngọt của mình, Lăng Nguyên Ái dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn phần xoài ướp đường của Lãnh Diệp Tĩnh không cách nào rời đi.

Lãnh Diệp Tĩnh liếc mắt không thể làm gì, phụ nữ mang thai là lớn nhất, dù sao cô cũng không thích ăn đồ ngọt, đem phần xoài ướp đường chưa hề động tới trước mặt Lăng Nguyên Ái.

“Diệp Tĩnh, cậu không ăn sao? Cảm ơn cậu!” cặp mắt hạnh phúc cong cong híp thành một đường, hiện giờ không có gì có thể thỏa mãn cô hơn đồ ngọt.

Cốc cốc tiếng một đôi giày cao gót hướng bàn Lăng Nguyên Ái đi tới, bóng dáng nhỏ nhắn nghiêng trái lệch phải bước đến, cuối cùng dừng lại ở trước mặt mọi người.

“Cậu.....cậu là Luyến Luyến sao?” Lăng Nguyên Ái tròn to cặp mắt không thể tin người mang giày cao gót, áo đầm bó sát, lại còn son phấn thật đậm, nửa tháng trước vẫn còn là bộ dáng công chúa, ăn mặc, đeo giày con nít – Thượng Quan Luyến Luyến!

“Luyến Luyến, như thế này không phù hợp với cậu?” Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Thượng Quan Luyến Luyến, bị một tầng mỹ phẩm đủ loại che lấp, lại thêm kiểu ăn mặc dỏ dỏ ương ương này, Lý Văn Tuệ hoàn toàn không thể tiếp nhận.

“Mình.....” Thượng Quan Luyến Luyến vội vàng mở miệng, lại bị Lãnh Diệp Tĩnh một hơi chặn lại.

“Ngoài vì đàn ông ra, mình không thể tìm được lý do thứ hai.” Lãnh Diệp Tĩnh hừ mũi coi thường, đối với phụ nữ đàn ông có thực sự quan trọng như vậy không?

“Chẳng lẽ là bởi vì Giang Mạch Nhiên?” Lăng Nguyên Ái đột nhiên lóe lên ý tưởng này, nhớ lại người đàn ông đó, cũng bởi vì anh ta, cô bị Hoắc Nhật Ninh hung hăng “Giáo dục” một phen.

Bị Lăng Nguyên Ái nói trúng tim đen, hai gò má của Thượng Quan Luyến Luyến ửng hồng nhàn nhạt,” A, phải.....Đúng vậy, Mạch Nhiên nói anh ấy thích phụ nữ thành thực.”

Quả nhiên đàn ông là nguyên nhân ảnh hưởng chết người với phụ nữ, cho nên Lãnh Diệp Tĩnh cô, tuyệt đối không muốn kết hôn.

Hai tay Lãnh Diệp Tĩnh vòng trước ngực, dùng ánh mắt “Trẻ con không thể dạy nhìn Thượng Quan Luyến Luyến, nhàn nhạt mở miệng:”Anh ta nhìn thấy cậu mặc trang phục này, anh ta nói như thế nào?”

Lăng Nguyên Ái cũng Lý Văn Tuệ đồng thời nhìn Thượng Quan Luyến Luyến, đợi thật lâu cô ấy không bình tĩnh trở lại, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ nhú lại, nước mắt từ hốc mắt phiền hồng từ từ chảy xuống.

“Đừng khóc, đừng khóc, Luyến Luyến đừng khóc mà.” Lăng Nguyên Ái luống cuống chân tay đưa khăn giấy cho Thượng Quan Luyến Luyến, mặc dù lá gan của cô ấy rất nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên Lăng Nguyên Ái nhìn thấy cô ấy khóc.

“Ồ.....”Được bạn bè quan tâm, cổ nén bi thương bèn vỡ òa, Thượng Quan Luyến Luyến nhào vào trong ngực Lăng Nguyên Ái, khóc lóc giống như cô bé năm, sáu tuổi.

“Nguyên Ái, anh ấy không thích mình, anh ấy nói mình rất xấu, oa oa...” Ở trong ngực ấm áp, Thượng Quan Luyến Luyến vừa lớn tiếng khóc, vừa thút thút kể về cô gái thân ra sao.

“Tên đàn ông quá đáng, Luyến Luyến đáng đẹp xinh đẹp như vậy, xấu là thế nào? Nhất định ánh mắt của anh ta có vấn đề, cho nên không nhìn thấy Luyến Luyến của chúng ta xinh đẹp đáng yêu.” Lăng Nguyên Ái lòng đầy cảm phẫn giúp bạn tốt cùng mắng Giang Mạch Nhiên,”Cậu đừng lo lắng, trở về mình nhất định giúp cậu tố cáo với Nhật Ninh, để anh ấy xử lý tên Giang Mạch Nhiên kia.”

“Không cần.....” Thượng Quan Luyến Luyến yếu ớt cự tuyệt.

“Cái gì?” Là cô nghe nhầm đi, Thượng Quan Luyến Luyến không muốn?

“Ồ ô....Mặc dù Mạch Nhiên nói mình xấu xí, nhưng mà.....Nhưng mà mình còn rất thích anh ấy.....Oa oa, Nguyên Ái, không cần làm khó anh ấy có được không? Chúng ta...Chúng ta có thể mắng anh ta, các cậu giúp tớ mắng anh ta có được không!” Rõ ràng bản thân đau lòng đến hồ đồ, vẫn còn cầu xin giúp người khác, trong các cô người lương thiện nhất vẫn là Thượng Quan Luyến Luyến a.

“Được, chúng ta không làm khó anh ta, chúng ta mắng anh ta là tốt rồi, không làm khó.” Lăng Nguyên Ái thuận theo thỉnh cầu của Thượng Quan Luyến Luyến, vừa trấn an cô, cảm xúc bi thương giống như phần tử phát tán trong không khí, dường như cảm hóa trên người cô, thậm chí ngay cả cô cũng bắt đầu có lòng từ bi.

“Nguyên Ái, cậu khóc cái gì?” Lần này ngay cả Lý Văn Tuệ cũng tròn mắt, đây là tình huống gì?

“Đừng khóc!” Một cái bóng đen bao phủ trên người cô gái nhỏ đang khóc lóc.

Lãnh Diệp Tĩnh không thể nhịn được nữa gấp văn kiện lại, ném lên bàn, giống như hiện tại đang thịnh hành nhất loạt phim truyền hình mẹ chồng ăn hiếp con dâu nhỏ, nhìn chăm chăm hai người ôm nhau khóc thút thút.

“Diệp Tĩnh....Diệp Tĩnh...” Cô ấy muốn là gì?Tiếng khóc ngưng bật, hai cô gái bị dọa sợ ôm nhau chặt hơn, Lãnh Diệp Tĩnh thật đáng sợ nha.

“Diệp Tĩnh, đừng nóng giận, ngồi xuống, có gì từ từ nói.” Lý Văn tuệ hòa hoãn không khí kéo Diệp Tĩnh ngồi xuống,”Hai người các cậu cũng thật là, lau nước mắt đi, ngồi yên ở đó.”

Lãnh Diệp Tĩnh không biết làm sao trở mặt, hai người bạn này của cô, thật sự nhu nhược khiến người ta không chịu nổi, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt không biết nói gì lúc này của các cô ấy, tận sâu trong nội tâm cô sẽ thấy ấm áp, nếu không có các cô, có những loại tính cách khác người này cô cũng sẽ không làm bạn, một khi làm bạn chính là mười mấy năm trời.

“Diệp Tĩnh, cậu đừng tức giận, chúng tớ không khóc, không khóc nữa.” Lau khô nước mắt, Lăng Nguyên Ái cẩn thận nhìn Lãnh Diệp Tĩnh, lộ ra nụ cười lấy lòng, Diệp Tĩnh mặc dù tính khí không tốt, nói chuyện rất nhiều lời ác độc, nhưng các cô biết, Lãnh Diệp Tĩnh đều rất tốt với mỗi người các cô.

“Các cậu rốt cuộc có nào hay không? Một người đàn ông, còn là một kẻ trắng hoa vô sỉ, có thể khiến các cậu khóc lóc suốt suốt. Không có đầu óc thì ít nhất còn có mắt nhìn, tối thiểu cũng phải chọn người có nhân cách tốt đẹp, tên Giang Mạch Nhiên đó nổi danh thay phụ nữ như thay áo, biết rõ như vậy mà còn nhảy vào hố lửa.”

Hai cô gái cùng nhau im lặng, mặc cho Lãnh Diệp Tĩnh giảng dạy, bình thường Lãnh Diệp Tĩnh rất ít nói, khó có được cơ hội nghe cô ấy nói nhiều lời như vậy.

“Diệp Tĩnh, uống một ngụm trà.” Cặp mắt của Thượng Quan Luyến Luyến đỏ hoe, khăn trương ướt một chén trà lại đặt tước mặt Lãnh Diệp Tĩnh.

“Ai....” Chỉ nghe thấy tiếng cô im lặng thở dài, Lãnh Diệp Tĩnh nâng trán, cô biết rõ nói hai người kia căn bản không hiểu, tại sao còn phải lãng phí miệng lưỡi của mình.

Nhìn Lãnh Diệp Tĩnh uống một ngụm trà, hai người khấn trương cuối cùng thở ra một hơi, uống là tốt rồi, uống là tốt rồi.

Chủ đề các cô gái vẫn tiếp tục, chỉ là chuyển từ người đàn ông này đến người đàn ông khác mà thôi, có người thì tâm tư xuất thần, người thì toàn tâm toàn ý, vừa hưởng thụ nhân nhã, vừa nhìn văn kiện, không có gì có thể ảnh hưởng tới tình bạn thân thiết của các cô.

.....

Mang thai bốn tháng, Lăng Nguyên Ái cảm giác mình là người phụ nữ mang thai hạnh phúc nhất trên thế giới.

Đã là tháng năm, trời nóng nực không chịu được, phạm vi hoạt động rộng nhất của Lăng Nguyên Ái cũng chỉ giới hạn trong mỗi góc phòng có điều hòa nhiệt độ, hơn nữa mang thai thì trở nên lười biếng, căn bản không muốn ra khỏi cửa.

Ngày đó chẳng qua chỉ thuận miệng nói muốn ăn bánh bao hấp Thái Phong, không nghĩ tới buổi tối khi Hoắc Nhật Ninh đi làm về, không những xách theo bánh bao hấp Thái Phong, còn có sủi cảo nóng, cơm rang và điểm tâm ngọt, mỗi một món đều là thứ mà Lăng Nguyên Ái thích ăn nhất.

Bốn giờ chiều ngày hôm sau, thời điểm con sâu ham ăn trong bụng cô vượt qua lý trí, cô khấn trương đề xuống phím call trên điện thoại di động.

“Nguyên Ái?” Rõ ràng là thời gian làm việc mà anh lại nhận điện thoại của cô!

“Nguyên Ái, trong nhà xảy ra chuyện gì sao? Giọng anh có chút trầm thấp, dường như có chút khấn trương.

“Không có, không có, trong nhà không có xảy ra chuyện gì.”

“Có phải muốn ăn gì không anh sẽ mua về giúp em?” Ở đầu dây điện thoại bên kia Hoắc Nhật Ninh nghe được một hồi nhen ngào, anh nhớ nét mặt bây giờ của vợ anh nhất định vô cùng thú vị.

Oa, anh thật là thần kì nha!

“Kia.....Sẽ không phiền toái chút, nếu không được cũng không sao.” Dè nén trái tim rung động, Lăng Nguyên Ái cố ý khước từ nói.

“Buổi tối sẽ ăn mì thịt bò Vĩnh Khang ở quán mì thịt bò ăn đêm đó, có được không?” Anh mở miệng nói trước giúp cô.

“Được, mì của bọn họ ăn rất ngon.” Chỉ mới nghe thôi, nước miếng Lăng Nguyên Ái bắt đầu chảy ra, giống như hiện tại trước mặt cô là một bát mì thịt bò nóng hổi.

“Còn gì nữa không?” Hoắc Nhật Ninh vừa kí tên ở công văn, vừa dẫn dụ cô nói ra tất cả nhu cầu.

“Còn có bánh vùng ướp rượu của chợ đêm ở trường học.” cô không phòng bị chút nào đề phòng liền bị anh dụ dỗ nói ra mong muốn của mình.

“Được, em ăn chút đồ để lấp bụng trước, buổi tối chờ anh cũng đi ăn cơm.”

“Vâng.” Trong đầu cô xoay quanh mì thịt bò với bánh vùng ướp rượu, Lăng Nguyên Ái vừa chảy nước miếng, vừa cúp điện thoại.

A, không đúng a! Người đàn ông vừa dụ dỗ nói chuyện điện thoại với cô, nhất định không phải ông xã lạnh nhạt của cô, nhất định có người nhận nhầm điện thoại, nhưng mà giọng nói giống nhau như đúc mà.

Lăng Nguyên Ái lấy điện thoại di động ra, nhìn chăm chăm số điện thoại, không sai, đây chính là số của Hoắc Nhật Ninh.

11. Chương 11

Bảy giờ tối, khi Hoắc Nhật Ninh trở về mang theo hai tô lớn mì thịt bò cùng với bánh vùng ướp rượu, tất cả vấn đề được giải quyết dễ dàng, mặc dù trên gương mặt anh tuần không nhìn thấy nụ cười, nhưng ánh mắt của anh thật dịu dàng.

Sau lần đó, buổi chiều nào Lăng Nguyên Ái cũng gọi điện cho Hoắc Nhật Ninh, đêm hôm nay cô muốn ăn gì nói cho anh biết, sau đó ngồi ở nhà chờ ông xã thân yêu trở về, mang theo bữa tối cô yêu cầu, đưa đến trước mặt cô.

Bọn họ sẽ cùng ở phòng khách, vừa xem DVD vừa ăn tối, có lúc thậm chí vì cánh gà cuối cùng mà tranh giành, dĩ nhiên mỗi lần thắng đều là Lăng Nguyên Ái, đặc ý gặm cánh gà nên không chú ý anh ở sau lưng cô, vào thời điểm đó ánh mắt cười đặc biệt dịu dàng.

Hoắc Nhật Ninh còn rất nhiều việc phải làm, sau bữa tối sẽ đi vào thư phòng, thậm chí ngay cả khi cô ngủ thiếp đi anh vẫn chưa về phòng, gần đây cô có nghe mẹ nói qua, ba muốn mang mẹ đi du lịch thế giới, tính về hưu sớm, bắt đầu chuyển công việc của Lăng thị cho Hoắc Nhật Ninh, so với trước kia anh càng bận rộn hơn, nhưng mỗi ngày đều kiên trì về nhà ăn tối.

Suy nghĩ một chút, Lăng Nguyên Ái cảm thấy hạnh phúc vô cùng, người đàn ông như vậy cô tuyệt đối không muốn buông tay.

Có thể hay không.....Thật ra anh cũng có một chút thích cô?

Hạnh phúc của phụ nữ có thai, là hạnh phúc nằm mơ giữa ban ngày, đó là không có bất kì phản ứng mang thai nào, ngay cả bà Lăng nhìn thấy con gái mình cũng không thể tin được, nhớ ngày đó bà mang thai Lăng Nguyên Ái, mang thai từ tháng thứ ba tới tháng thứ năm vẫn bị nôn, khiến bà bị hành hạ rất thảm, nhưng con gái bà hình như không bị di truyền ở điểm này, mỗi ngày vui vẻ ăn ăn uống uống, bụng còn chưa nổi lên, ngược lại người đã mập lên một vòng rồi.

“Nguyên Ái, con có đi khám thai không?” Bà Lăng giúp con gái dọn dẹp phòng, nhìn con gái nằm trên ghế salon ăn khoai tây chiên mà lắc đầu không biết làm gì.

“Có ạ, hơn nữa hai tuần phải đi một lần.” Trong miệng Lăng Nguyên Ái chứa toàn đồ ăn vặt, mồm miệng nói không rõ.

“Bác sĩ không bảo con kiểm soát trọng lượng cơ thể sao?” Mới mang thai bốn tháng, cô đã mập lên như vậy, sau tháng thứ năm, nếu cứ tiếp tục tăng cân, không chỉ đối với người lớn mà cả đứa bé đều không tốt.

Lăng Nguyên Ái suy nghĩ một chút, mỗi lần đi khám thai, cô chỉ việc nằm trên ghế, để cho cô y tá khám giúp cô, nhưng chuyện khác đều do Hoắc Nhật Ninh cùng Âu Dương Cổ Nguyệt ở một bên thảo luận, cô dĩ nhiên không có hứng thú nên không chú ý nghe.

“Chắc là không có, nếu như bác sĩ có nói, Hoắc Nhật Ninh nhất định sẽ nói lại với con, mẹ, người yên tâm đi, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.” Lăng Nguyên Ái đem đồ ăn vặt nhét vào miệng, tiến tới bên cạnh mẹ cô, nhào vào ngực bà lăm lăm.

“Tốt lắm, tốt lắm, con bé này chưa trưởng thành, con muốn làm ngã mẹ sao?” Bà Lăng bị cử chỉ đột ngột này của con gái chọc ặt mày hờn hờ, có thể thật sự bà đã nghĩ nhiều, nhưng vẫn muốn dằn dò Hoắc Nhật Ninh một chút, để cho con rể chú ý nhiều hơn.

“Con mới không nữa, mẹ, ở lại đây ăn cơm tối đi, hôm nay Nhật Ninh mang về lẩu uyên ương, hợp với nguyên liệu nấu ăn mẹ mang đến, vừa đúng lúc làm một nồi lẩu.” Mới hai giờ chiều, Lăng Nguyên Ái đã mong đợi nồi lẩu buổi tối.

Lại ăn.....Bà Lăng bắt đầu dĩ thử dài.

“Mẹ không quấy rầy các con, chút nữa còn có chuyện, mẹ phải đi trước, một mình con ở nhà chú ý cửa sổ, không cần ở mãi trong nhà, rảnh rồi thì ra ngoài tản bộ, đối với con và đứa trẻ đều tốt. “Bà Lăng dặn dò một đồng lớn, nhìn thấy con gái gật đầu từng cái, lúc này mới yên tâm rời đi.

Bất kể là người phụ nữ nào, nhất là phụ nữ mang thai, nói đến vấn đề “Mập mập”, là vấn đề nhạy cảm dường như đều rất khắt khe cùng xúc động.

Chờ bà Lăng đi rồi, Lăng Nguyên Ái lập tức đi vào phòng thay quần áo, kể từ sau khi mang thai, Hoắc Nhật Ninh mua tặng cô một đồng lớn trang phục của phụ nữ có thai cho cô mặc, cô thật lâu chưa đến phòng này.

AAAA! Người phụ nữ này là ai? Trên chiếc gương thật to ở phòng thay quần áo, hiện lên hình ảnh chân thực của Lăng Nguyên Ái, mặt tròn trịa, bộ ngực tròn trịa, bụng tròn trịa, cái mông nhìn qua cũng thật tròn trịa bị chiếc váy bà bầu che lại, bắp chân lộ ra bên ngoài mặc dù gầy, nhưng không còn mảnh khảnh như trước kia.

A! Người phụ nữ này không phải là cô, người này sao có thể là cô, nhất định là gương có vấn đề, đúng vậy, nhất định là gương có vấn đề, nhất định nhưng chiếc gương này bị biến dạng!

Lăng Nguyên Ái không tin từ trong phòng thay quần áo đi tới phòng tắm, nửa người hướng về phía gương phòng tắm nhìn quanh, vẫn là tròn trịa, thấy thế nào vẫn là tròn trịa, cảm nhận của cô không thấy, thất vọng mảnh khảnh không thấy, cô bây giờ trông giống một viên phấn, tròn trịa!

Bất lực từ phòng tắm đi tới ghế salon, nhìn đồ ăn vặt đặt trên khay trà, theo quán tính Lăng Nguyên Ái đưa tay cầm một gói, vừa xuất thần lại vừa chính xác đưa đồ ăn vào miệng không bị nhầm, xem ra trong lúc vô thức cô đã tạo nên tình trạng hiện tại nguyên nhân là do đâu.

Không biết thật sự thương tâm hay là thần kinh của phụ nữ mang thai quá nhạy cảm, nước mắt không ức chế được từ vành mắt của cô trượt xuống.

Không muốn, cô không muốn biến thành người mập tròn trịa!

Từ lúc bắt đầu bốn giờ chiều, Hoắc Nhật Ninh liên tiếp nhìn đồng hồ đeo tay, từ trước đến nay Lăng Nguyên Ái vô cùng đúng giờ, kể từ khi trở thành “Đường tàu riêng mua đồ ăn bên ngoài” của cô, bốn giờ chiều hàng ngày, điện thoại của anh sẽ vang lên tiếng chuông cài riêng cho Lăng Nguyên Ái, nhưng bây giờ đã là bốn giờ rưỡi, thế nào chưa có gọi điện thoại tới, có chuyện gì xảy ra sao?

Không khí trong phòng họp theo vẻ mặt ngưng lạnh của Hoắc Nhật Ninh mà giảm xuống, bắt đầu đóng băng từ từ, tổng giám đốc của bộ họ vẫn luôn là vẻ mặt lạnh băng, nhưng kể từ khi truyền ra tin tổng giám đốc phu nhân mang thai, mọi người xung quanh ít nhiều đều cảm nhận về mặt tổng giám đốc dường như đang hòa tan, đặc biệt gần đây, tâm trạng vô cùng tốt.

Nhưng mà hôm nay..... Đây đã là lần thứ hai mươi tám tổng giám đốc nhìn đồng hồ đeo tay.

Giám đốc kinh doanh khẩn trương trình bày tình hình tiêu thụ gần đây, kết quả so với năm ngoái tăng ba phần trăm, tổng giám đốc phải cao hứng, nhưng tại sao vẻ mặt của tổng giám đốc càng ngày càng có gì đó không đúng, đã trình bày xong ba phút rồi, vậy mà hội nghị ăn tĩnh đến ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

Hai hàng mi của tổng giám đốc nhú chặt, không thỏa mãn với doanh thu tiêu thụ gần đây sao?

Hoắc Nhật Ninh nhìn đồng hồ lần thứ ba mươi, đã bốn giờ rưỡi, chẳng lẽ cô ấy còn ngủ trưa, hoặc là xảy ra chuyện gì không tốt? Suy đoán như vậy khiến cho tâm Hoắc Nhật Ninh trầm xuống.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc.” Thư kí Lâm nhỏ giọng nhắc nhở Hoắc Nhật Ninh, anh biết gần đây chiều nào tầm bốn giờ tổng giám đốc phu nhân cũng sẽ gọi điện, hôm nay không biết thế nào, tổng giám đốc phu nhân còn chưa gọi điện thoại tới.

Hoắc Nhật Ninh lúc này mới phát hiện mình thất thần ở cuộc họp, nhìn xung quanh, không có một người nào mở miệng, anh lạnh lùng nặn ra hai chữ: “Tan họp”

Thân hình cao lớn dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp, thư kí Lâm lúc sau mới phản ứng kịp vội vàng vàng đi theo, lưu lại một đoàn nhân viên cấp cao kinh ngạc há miệng to.

Tan....Tan họp? Bọn họ nghe được là ý này sao? Nhưng mà cuộc họp mới tiến hành được một nửa, thế nào đột nhiên kết thúc?

Đi vào phòng làm việc, Hoắc Nhật Ninh lấy điện thoại di động gọi cho Lăng Nguyên Ái, âm thanh chờ đợi tút tút tút, dường như cho tới bây giờ cũng không dài như thế.

Điện thoại di động vang lên, Lăng Nguyên Ái hồn nhiên khóc đến quên tất cả, bởi điện thoại di động của mình từ đồng hồ ăn vặt.

“Alo.” Kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Em khóc?” Nhiệt độ trên mặt Hoắc Nhật Ninh giảm đi mấy phần.

Lăng Nguyên Ái xoa xoa lỗ mũi thật mạnh mới lên tiếng: “Nhật Ninh, anh không phải đang làm việc sao, thế nào còn rảnh rỗi gọi điện thoại cho em?” Đau lòng quá.....Có người nào đó quên mất mỗi ngày mình gọi điện thoại gọi đồ ăn.

“Buổi tối muốn ăn gì nào?” Chuyển đề tài, Hoắc Nhật Ninh cũng không muốn truy cứu trên điện thoại, dù sao cuối cùng buổi tối anh cũng biết.

Người mập tròn trệ, Người mập, tròn trịa..... trong đầu Lăng Nguyên Ái hiện lên hình ảnh mập mập chiếu vào gương, không được, cô không thể phóng túng chính mình như thế!

“Buổi tối em không muốn ăn.”

Không muốn ăn? Những lời này làm sao từ trong miệng của cô vợ nhỏ gần đây ăn như mạng nói ra.

“Hôm nay có người tới nhà sao?” Hoắc Nhật Ninh bắt đầu thu thập đầu mối cùng nhân chứng có liên quan.

“Hôm nay mẹ đến thăm em, còn cùng em ăn cơm trưa, sửa sang lại trong nhà một chút rồi mới đi.”

“Hai người nói chuyện gì?”

“Mẹ nói em chú ý vấn đề, không muốn em ngồi im một chỗ, còn nói em....” Tiếng Lăng Nguyên Ái khẽ ngừng.

“Nói cái gì?” Xem ra vấn đề ở trên người mẹ vợ.

“Không có.....Không có gì? Anh bận gì thì làm đi, em ngắt điện thoại đây.”

“Vậy anh ngắt máy đây, em nghỉ ngơi đi.”

“Ừ, bái bai.” Ngắt điện thoại, Lăng Nguyên Ái lập tức gào khóc, ngay cả Hoắc Nhật Ninh cũng bắt đầu không quan tâm cô, rõ ràng nghe thấy cô khóc cũng không hỏi tại sao, làm sao bây giờ? Nếu Hoắc Nhật Ninh không cần cô nữa, cô phải làm gì bây giờ?

Bởi vì một câu nói của bà Lăng, Lăng Nguyên Ái quên không chỉ có mỗi ngày gọi yêu cầu thức ăn bên ngoài mà còn buổi tụ họp trà chiều của mấy chị em nửa tháng một lần.

Vừa ngắt điện thoại của Hoắc Nhật Ninh, điện thoại lại vang lên, người gọi tới là Lý Văn Tuệ.

“Lăng Nguyên Ái! Cậu biết chúng tớ đợi cậu bao lâu rồi không? Cậu không đến cũng không gọi điện tới, có biết là chúng tớ rất lo cho cậu không?” Bất ngờ tiếng Lãnh Diệp Tinh gào thét từ đầu điện thoại bên kia truyền đến.

Lo lắng....Còn có người lo lắng cho cô, oa oa, vẫn có người quan tâm cô!

“Diệp Tinh.....” Lăng Nguyên Ái ôm điện thoại, giống như người bị đắm chìm dưới biển tìm được một chiếc phao cứu sinh.

“Lăng Nguyên Ái, mình còn chưa mắng cậu, cậu khóc cái gì?” Mặc dù đang ở phòng ăn cao cấp, Lãnh Diệp Tinh không chú ý chút nào bàn luận viển vông, không quan tâm mình trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lý Văn Tuệ khản trương đoạt lấy điện thoại di động của mình, “Alo, Nguyên Ái, mình là Văn Tuệ, Diệp Tinh nói cậu đang khóc, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Văn Tuệ, ô ô....Văn Tuệ, mình thật là khổ sở.....” Lăng Nguyên Ái vừa khóc vừa than vãn, trong mấy người chị em, Lý Văn Tuệ là người dịu dàng nhất và cũng là người có quan hệ tốt nhất với cô.

“Ngoan, Nguyên Ái đừng khóc, cậu rất khổ sở, vì sao khổ sở, hay là có người bắt nạt cậu?” Lý Văn Tuệ an ủi Lăng Nguyên Ái, gần đây không biết thế nào, lần trước là Thượng Quan Luyến Luyến, lần này là Lăng Nguyên Ái, hơn nữa gần đây cảm xúc của Diệp Tĩnh cũng không ổn định, dường như tủ lạnh biến thành kho đạn, một chút liền nổi nóng, không giống Lãnh Diệp Tĩnh mà cô biết,

“Ô ô.....Văn Tuệ, mình mập....” Lăng Nguyên Ái nói đứt quãng.

“Mập? Vì chuyện này?” Lần này ngay cả Lý Văn Tuệ cũng trợn tròn mắt, mặc dù có nghe nói tâm tình phụ nữ có thai không ổn định, rất nhạy cảm, dễ dàng suy nghĩ lung tung, nhưng lí do như vậy, cũng quá vớ vẩn đi!

“Không chỉ là mập, ô ô.....Là rất rất mập....” Lăng Nguyên Ái nhấn mạnh nói, trong lời nói tăng thêm hai chữ “rất rất”.

Vào lúc này Lý Văn Tuệ không biết khuyên Lăng Nguyên Ái như thế nào, Lãnh Diệp Tĩnh đoạt lại di động, đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc đứt quãng của Lăng Nguyên Ái.

“Cậu thử khóc nữa ỉnh xem!” Lãnh Diệp Tĩnh hung dữ nói, nếu không phải trên người cô là trang phục chỉnh tề, nếu không nhất định có người nhầm cô là Nữ Đại Ca xã hội đen!

“Diệp Tĩnh.....” Lăng Nguyên Ái đột nhiên bị gào thét run run sợ, lập tức quên cả việc khóc thút thít.

“Mình đếm tới ba, cậu nuốt nước mắt về ỉnh, nếu không cậu sẽ biết tay!” Lãnh Diệp Tĩnh uy hiếp nói, vừa bẻ mấy ngón tay, khiến tiếng xương vang khanh khách qua điện thoại truyền tới.

“Tốt, tốt, mình không khóc, Diệp Tĩnh cậu đừng giận, mình không khóc.” Lãnh Diệp Tĩnh nổi giận rất kinh khủng, năm đó Lăng Nguyên Ái trở thành bạn của Lãnh Diệp Tĩnh, vào giờ tan học cô bị một nhóm học sinh vây quanh, Lãnh Diệp Tĩnh vừa đúng lúc đi qua, gặp chuyện bất bình nên ra tay giúp cô, cô tận mắt thấy Lãnh Diệp Tĩnh một địch bảy, đem đám học sinh sinh lưu manh kia chảy máu đầu, nằm trên đất khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

“Nước mắt đã ngưng chưa?”

“Đã ngưng, đã ngưng.” Lăng Nguyên Ái giống như một học sinh, Lãnh Diệp Tĩnh vừa hỏi, trả lời ngay.

“Hiện tại từ từ nói, mời vừa rồi tại sao khóc? Nói từ đầu tới cuối!” mặc dù lúc các cô nói chuyện phiếm Lãnh Diệp Tĩnh không tham gia bàn tán, thậm chí có lúc còn dội gáo nước lạnh, nhưng đối với các cô vẫn là bạn tốt hiểu rõ nhau. Ví dụ như trong tình huống của Lăng Nguyên Ái, để cho cô khái quát vấn đề trong một hai câu là không thể, mặc dù phiền toái, nhưng là để cho cô ấy nói từ đầu tới cuối là biện pháp duy nhất có thể được.

“Buổi trưa hôm nay mẹ mình tới đây ăn cơm, mẹ làm món cá chua ngọt và gà ướp rượu ỉnh ăn, buổi trưa mình không chỉ ăn sạch thức ăn uống cạn canh mà còn ăn hai bát cơm lớn, sau đó cũng mẹ làm việc nhà, cuối cùng mẹ còn giúp mình dọn dẹp phòng.” Lăng Nguyên Ái vừa hồi tưởng, vừa nói đến êm tai, năng lực kể lại giống như học sinh tiểu học.

“Ừ_____ sau đó thì sao?” Giọng điệu vô cùng bình thường.

12. Chương 12

“Sau đó lúc mẹ rời đi đột nhiên hỏi mình có đi khám thai không, hỏi bác sĩ có yêu cầu mình khống chế cân nặng không, mặc dù mẹ không nói gì, nhưng lại dặn dò mình ra ngoài vận động một chút, nhất định là mẹ cảm thấy mình quá mập. Sau đó mình phải đi soi gương, Diệp Tĩnh, mình nói với cậu, gương thật là đáng sợ, mình ở trong gương, cái gì cũng tròn trịa, mình giống như viên phấn, sau đó mình liền khóc.”

“Mang thai sẽ mập lên, mỗi người đều như vậy, có gì phải khóc?” Lãnh Diệp Tĩnh bất đắc dĩ trợn mắt, thật không hiểu tại sao phụ nữ đều phải coi trọng vấn đề cân nặng của mình như vậy.

“Nhưng mà mình rất đau lòng, sau lại.....Sau lại, thời điểm mình đang khóc, Nhật Ninh gọi điện tới, anh ấy hỏi mình có phải đang khóc không, mình không trả lời, còn hỏi mình buổi tối muốn ăn gì, mình nói không

muốn ăn, sau đó mình nói ngắt điện thoại, anh ấy thật sự ngắt điện thoại.” Trong hai mắt của Lăng Nguyên Ái lại nổi lên nước mắt.

Quả nhiên, vấn đề còn ở trên người đàn ông.

“Có cái gì không đúng sao? Là cậu không trả lời anh ta có khóc hay không, là cậu nói buổi tối không muốn ăn, là cậu nói muốn ngắt điện thoại anh ta liền ngắt, rất bình thường nha.” Lấy anh mất luật sư chuyên nghiệp của cô mà xem xét, không nhìn ra có vấn đề ở đâu.

“Dĩ nhiên là không đúng!” Lăng Nguyên Ái lần đầu tiên lớn tiếng phản bác Lãnh Diệp Tĩnh, “Anh rõ ràng nghe thấy mình khóc, tại sao không hỏi mình, anh ấy phải quan tâm mình, sau đó hỏi xem vì sao mình khóc mới đúng! Còn có, mặc dù nghe thấy mình nói không muốn ăn bữa tối, nhưng anh ấy nên biết hiện tại một người ăn cho hai người, nếu như không ăn bữa tối bần bần không ngủ được, anh ấy phải nói cho dù không muốn ăn cũng phải ăn một chút, nếu không sẽ không tốt cho cơ thể. Cuối cùng, anh làm sao có thể ngắt điện thoại, tại sao cứ như thể ngắt điện thoại, vợ của anh ấy là ai, nhất định anh ấy bắt đầu chê mình mập, không cần mình, ô ô.....”

Tiếng khóc lại bắt đầu, Lãnh Diệp Tĩnh đau mày, phụ nữ đúng là sinh vật phiền toái, đặc biệt phụ nữ đang yêu, cho nên cô tuyệt đối không để bản thân đi vào tình yêu, đi vào hôn nhân, nếu như cô cũng biến thành người phụ nữ khẩu thị tâm phi, tuyệt đối cô sẽ giết mình trước!

Đại tiểu thư của ta, nếu cậu muốn được quan tâm, tại sao không nói thẳng?”

“Làm sao có thể nói thẳng, loại chuyện như vậy dĩ nhiên không thể nói thẳng, nói thẳng ra thì còn gì lãng mạn, ô ô....” Lăng Nguyên Ái lại bắt đầu ôm điện thoại khóc thút thít.

“Mình nói Đại tiểu thư của mình, cậu rốt cuộc là nội tiết tố mất cân bằng hay là chưa thỏa mãn, lãng mạn trị giá mấy phân tiền, thẳng thắn một lần thì chết sao?”

“Chưa.....chưa thỏa mãn?” Lời của Lãnh Diệp Tĩnh lại khiến Lăng Nguyên Ái hồi tưởng một chuyện khác, kể từ ngày cô kết hôn cùng Nhật Ninh tới nay, mặc dù anh đối với cô ôn hòa, nhưng mà trên giường lại tương đối ham thích vận động, đặc biệt là ba tháng sau khi kết hôn, chỉ cần cô hết ngày (đèn đỏ ý à), cơ hồ mỗi buổi tối, anh đều đối với cô như vậy ở trên giường, nhưng kể từ khi cô mang thai, sau lần ở quây rệu về, dường như.....

Không phải là dường như, mà là căn bản, bọn họ chưa một lần làm như vậy nữa!(*làm gì, làm gì, làm gì???) Nhất định là bởi vì cô mập lên, vóc người biến dạng, anh bắt đầu chán ghét cô mới có thể như vậy!

“Oa oa....” Lăng Nguyên Ái lần này khóc lớn tiếng hơn.

Lãnh Diệp Tĩnh vuốt vuốt lỗ tai bị giày xéo, đưa điện thoại trả lại cho Văn Tuệ, “Nói cho đứa ngốc kia, nếu như muốn ly hôn mình nhất định miễn phí giúp lên tòa, hơn nữa tuyệt đối lấy được phí nuôi dưỡng kếch xù.”

Lý Văn Tuệ cầm lấy điện thoại, không để cho Lăng Nguyên Ái nghe thấy Lãnh Diệp Tĩnh nói nhảm.

“Alo, Nguyên Ái, mình là Văn Tuệ, đừng khóc, mới vừa rồi Diệp Tĩnh cũng nói, mang thai mập lên là chuyện bình thường, bây giờ cậu ăn cho hai người, dĩ nhiên sẽ mập lên, ngoan, đừng khóc, chờ sinh con xong, chúng mình cũng đi đăng ký khóa học Yoga, cùng nhau giảm cân có được hay không, bây giờ cậu mà khóc đối với mắt của cậu cùng với đứa bé đều không tốt.”

Hiển nhiên, quả thật tuyến lệ của phụ nữ cũng làm người khác phải ghé mắt nhìn.

Sáu giờ tối, Hoắc Nhật Ninh nói về nhà trước, vừa vào cửa đã thấy cô vợ nhỏ vùi mình trên ghế salon ngủ thiếp đi, cau mày, lông mi thật dài ẩm ướt, khóe mắt sót lại những giọt nước mắt, cặp mắt sưng mọng, trong tay còn cầm điện thoại di động, không biết rốt cuộc cô khóc bao lâu, cô vợ nhỏ của anh thật đa sầu đa cảm.

Đem chân móng đập lên người cô, đứng nhìn hồi lâu rồi mới xoay người vào phòng bếp, đem lẩu mua sẵn để vào nồi, từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu mới đặt trên mâm, sau đó sắp xếp đặt trên bàn ăn.

Khi chuẩn bị hoàn tất mọi thứ, mới trở lại phòng khách, Lăng Nguyên Ái còn đang ngủ, ngủ rất không yên ổn, xoay người trên ghế salon hẹp.

Nguy hiểm thật! Thời điểm sắp rơi xuống khỏi ghế salon, được Hoắc Nhật Ninh nhanh tay tiếp được, anh chắc phải giáo dục thật tốt vợ nhỏ một chút, hiện tại còn ôm đứa nhỏ trong bụng, thế mà còn dám làm loại chuyện nguy hiểm như thế này.

“Anh đã về....” Lăng Nguyên Ái dần dần tỉnh lại, cặp mắt mở ra một khe hở nhỏ chưa xốt, nhìn thấy gương mặt tuần tú quen thuộc, nhất thời đại não chưa kịp hồi tưởng chuyện đã xảy ra hồi chiều, chẳng qua là cảm thấy có gì đó không đúng, từ lúc nào cô nằm trong ngực anh?

“Tỉnh chưa?” Hoắc Nhật Ninh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mơ hồ của vợ, ở khóe mắt của cô hôn say đắm, cô gái nhỏ này, hiện tại nhất định mắt đau đến khó chịu đi.

“Ừ....” Ánh mắt thật là đau, dường như không mở ra được, từ từ lấy lại suy nghĩ, buổi chiều.....Anh.....Lăng Nguyên Ái không dám nhìn thẳng vào tầm mắt của Hoắc Nhật Ninh, cúi đầu, cảm giác chua xót trong ngực bắt đầu trở lại.

“Tỉnh rồi thì chuẩn bị ăn cơm.”

Hoắc Nhật Ninh vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng nguyên Ái, không chuẩn bị vào lúc này cởi bỏ khúc mắc trong lòng cô, buổi chiều cùng mẹ vợ nói chuyện, anh đã biết nguyên nhân cô khóc thút thít, nhưng vì trường phạt cô giấu diếm anh, không nói thật, anh quyết định hành hạ vợ nhỏ thêm một chút, để cho cô biết ông xã của cô không phải dễ bắt nạt.

Lại dám lừa gạt anh, anh hiểu cô đang chịu đựng.

Tối nay nồi lẩu đặc biệt phong phú, nồi canh ngào ngạt, nguyên liệu tươi ngon, Hoắc Nhật Ninh ăn đến ngon miệng, nhưng mà Lăng Nguyên Ái không có khẩu vị tốt như vậy.

Cô yên lặng cúi đầu, vô ý thức nuốt nước miếng nhìn Hoắc Nhật Ninh gấp đồ ăn trong bát của cô, ngay cả tôm Hùm Hokkaido cô thích nhất cũng không ăn mấy con, cuối cùng đều vào miệng Hoắc Nhật Ninh.

Lần đầu tiên sau bữa tối, Hoắc Nhật Ninh không tới thư phòng xử lý công việc, thời điểm khi anh lau mái tóc ướt sũng ra khỏi phòng tắm, vợ nhỏ của anh đã ngồi ngẩn người ở giường một hồi lâu.

Anh vẩy tóc cho khô một nửa, ngồi ở mép giường xoay người Lăng Nguyên Ái, để cho hai người đối mặt, có thể nhìn ánh mắt của đối phương.

Lăng Nguyên Ái thất thần phát hiện người của mình bị lệch vị trí, hai tròng mắt đen nhánh của Hoắc Nhật Ninh nhìn thẳng hai ánh mắt của cô, cô vừa định quay đầu, cảm lại bị anh nắm được, giống như báo cho cô biết, không được phép trốn tránh.

“Hiện tại có thể nói cho anh biết, tại sao hôm nay lại khóc?” Hoắc Nhật Ninh vừa nâng đầu cô lên, hốc mắt Lăng Nguyên Ái lập tức nổi hơi nước, nước mắt lớn chừng hạt đậu chảy xuống, giống như búa sắt nặng nề đập vào lòng của anh.(Ta không nhìn được phải lên tiếng * sao mà nhân ta thấy đều tả nước mắt như trên châu mà em này lại như hạt đậu *đủ thô hắc hắc*)

Lăng Nguyên Ái cắn môi dưới, không chịu ở miệng, chỉ cắn mở miệng, nước mắt sẽ như dê vỡ không khống chế được.

“Tại sao lại khóc?” Hoắc Nhật Ninh đau lòng mi tâm nhăn lại thành một đường, Lăng Nguyên Ái không nói lời nào, chỉ là nước mắt yên lặng rơi xuống, tựa như cửa từng nhát dao vào tâm anh.

Anh ôm cô vào ngực, vô lương cô nói,”Ngoan, đừng khóc, khóc mắt sẽ lại biến thành hột đào, như vậy sẽ không đẹp.”

Không xinh đẹp, cô hiện tại không xinh đẹp!

Trước kia ba ba khen cô là tiểu mỹ nữ, cũng gọi cô là tiểu mỹ nữ, mà Hoắc Nhật Ninh bắt kể bận rộn công việc đến đâu vẫn dùng “Phương pháp” của anh đem cô từ trong giấc mộng tỉnh lại, sau đó lại đối với cô như vậy như vậy(như vậy là như nào O~O), mặc dù anh không thích cô, cũng không yêu cô, nhưng lúc đầu thân thể cô còn có sức hút với anh.

Nhưng là bây giờ....Quả nhiên anh ghét bỏ cô mập lên, kể từ sau lần ở quây rượu trở về, cũng không thấy Hoắc Nhật Ninh chạm vào cô nữa, bây giờ còn chê cô không xinh đẹp.

“Anh đi, anh đi đi! Anh cảm thấy em không đẹp, liền đi đi, tại sao còn phải trở lại?” Cũng không thử nghĩ xem tại sao cô trở nên không xinh đẹp, nếu không phải bởi vì mang thai, cô cũng không đột nhiên ngẫu nhiên thức ăn mất ngon, lập tức mập lên nhiều như vậy!

Hoắc Nhật Ninh ôm Lăng Nguyên Ái thật chặt, để cho từng nắm đấm nhỏ nhắn của cô rơi từng cái trên ngực anh, dù sao cũng là hơi hột, cô thích gõ mấy cái thì gõ đi. (^_~)

“Em là vợ anh, anh làm sao lại ghét bỏ em, hơn nữa bà xã của anh đáng yêu lại mê người như vậy, xinh đẹp khiến người ta chảy nước miếng.....” Hoắc Nhật Ninh theo bản năng nuốt nước miếng, kể từ sau khi mang thai, Lăng Nguyên Ái thích ăn nhiều hơn, rất cục có nhiều thịt hơn, sờ mềm nhũn, mềm mại siêu cấp thuận tay, đặc biệt là bộ ngực, dường như to lên mấy phần, càng khiến anh yêu thích không buông tay.

Hiện tại người ở trong ngực, bộ ngực đầy đặn tựa trên người anh, mềm mại khiến lòng người say mê.

“Anh nói lung tung, em bây giờ căn bản một chút cũng không đẹp, hơn nữa lại mập lại mập, nơi nào cũng tròn trịa, thịt thịt, một chút cũng không đẹp!” Lăng Nguyên Ái mang theo tiếng khóc, lần nữa nhấn mạnh mình không hề xinh đẹp là sự thật.

Hoắc Nhật Ninh bắt đầu dĩ thử dài, xem ra một câu nói của mẹ vợ, đưa tới cho anh sóng gió lớn.

Anh không cùng cô cãi cọ nữa, dứt khoát bế cô lên.

“Anh muốn dẫn em đi nơi nào?” Đột nhiên bị ôm cao, Lăng Nguyên Ái bị dọa sợ đến mức quên cả khóc thút thít, hạ mí mắt đầy nước hỏi anh.

“Đợi chút em sẽ biết.” Hoắc Nhật Ninh hướng Lăng Nguyên Ái cười mê hoặc, càng làm cho Lăng Nguyên Ái hoảng hồn.

Vừa rồi anh cười sao? Là cười với cô sao? Mời vừa rồi rõ ràng Lăng Nguyên Ái còn ở trong bi thương, hai gò má ửng hồng nhàn nhạt.

Hoắc Nhật Ninh ôm Lăng Nguyên Ái đi vào phòng thay quần áo, gương bên trong là chủ ý sau khi cùng Lăng Nguyên Ái kết hôn, anh cố ý mời người chế tạo lại, ba mặt gương hợp thành góc độ nhất định, đem toàn thân từ phía trước đến hai bên người hiện ra chân thật trong gương, không cần xoay người, có thể nhìn thấy mình ở mọi góc độ,

Đến trước gương, Hoắc Nhật Ninh để Lăng Nguyên Ái xuống, để cho cô đứng trước mình.

“Không muốn!” Lăng Nguyên Ái bị dọa cho sợ dúi đầu vào bả vai Hoắc Nhật Ninh, buổi chiều chính ở chỗ này, cô gặp phải kích ứng ác mộng lớn nhất của cuộc sống, cô tuyệt đối không muốn ôn lại một màn như vậy, hiện tại trên gương mình nhất định rất xấu.

Hoắc Nhật Ninh không nhớ rõ bao lâu, anh từng nghe qua một câu nói, “Thê tử tự tin là nguyên do trượng phu sung ái”, nhìn Lăng Nguyên Ái vui mặt trên người mình giống như đã đoán, chẳng lẽ là bởi vì anh làm chưa đủ tốt?

“Em biết trong gương anh nhìn thấy gì không?” Hoắc Nhật Ninh dán vào lỗ tai cô, nhẹ giọng hỏi. Lăng Nguyên Ái lắc đầu, không chịu trả lời anh, nếu là những lời độc ác từ miệng anh nói ra, cô nhất định sẽ không chịu nổi.

“Anh nhìn thấy một người phụ nữ, đứng trước anh đưa lưng về phía gương, mặc áo ngủ voan mỏng màu trắng, làn váy áo ngủ cho đến hông cô ấy, hông vểnh lên, rất tròn, đem làn váy ngủ voan mỏng khua lên.” Hoắc Nhật Ninh vừa nói, vừa vuốt ve hông Lăng Nguyên Ái, mười ngón tay vui lấp trong mềm mại, “Hông của cô ấy không chỉ vểnh lên, hơn nữa còn co dãn mềm mại, làm cho người ta yêu thích không rời buông tay.”

Mới không phải như vậy đâu! Rõ ràng hông của cô trở nên mập lại lớn, những thứ như quần Jeans trước kia đều không mặc vừa, thật là nhiều thịt dòn ra bên ngoài, nào có đẹp như anh nói.

Lăng Nguyên Ái không tin, len lén ngẩng đầu từ bờ vai anh, nhìn vào gương, vừa vặn nhìn thấy hình ảnh hai bàn tay ngăm đen lưu luyến ở trên gương, quả thật là yêu thích không buông tay nha!

“Người phụ nữ trong gương có một đôi chân thẳng, lộ ra trong làn váy voan mỏng, màu da tuyết trắng, da thịt trơn mềm, dường như tinh khiết nhất giống như Bạch Tuyết, có thể sờ lên một cái, nhất định là mộng đẹp của đàn ông, đáng tiếc họ không có cơ hội, bởi vì những thứ này đều là của anh!” Hoắc Nhật Ninh lộ ra nụ cười đắc ý, lòng bàn tay dọc theo đường cong từ mông Lăng Nguyên Ái xuống dưới, vuốt ve hai chân trắng nõn, lòng bàn tay thô ráp khiến thần kinh nhạy cảm của cô xúc động, cô không tự chủ được kẹp chặt hai chân, giống như có thứ gì đó từ giữa hai chân cô chảy xuống.

Hoắc Nhật Ninh cảm nhận Lăng Nguyên Ái căng thẳng, đây là một khởi đầu tốt, anh lại cố ý ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Nếu như có thể được hai chân kẹp ngang hông, người đàn ông kia nhất định hạnh phúc hơn lên trời.”

“Anh chỉ muốn vén chiếc váy mỏng lên, là có thể nhìn thấy quần lót màu trắng ôm trọn mông cô ấy, làm cho người ta có xúc động muốn hủy hoại sự thuần khiết của nó.” Hoắc Nhật Ninh tà ác lôi kéo quần lót của Lăng Nguyên Ái xuống dưới, khiến cho phần lớn mông tuyết trắng lộ ra, đem quần lót nhỏ của cô chà xát thành hình dây thừng, dờn song song ở giữa khe hở....

Ngón tay xẹt qua cánh hoa hơi dính ẩm ướt, cô đã bắt đầu ướt....

Hoắc Nhật Ninh rất hài lòng với sự biến hóa thân thể của cô, có thể khiến cô thay đổi như vậy cũng chỉ có anh!

13. Chương 13

“Chỉ cần anh vén lên ột chút nữa, từ trong gương có thể nhìn thấy phần eo thon gọn cùng với lưng tuyết trắng, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, ngay cả một vết nhỏ cũng không có, eo nhỏ tinh tế mềm mại.”

“Mới không phải đâu, hông của cô ấy không tinh tế một chút nào, hơn nữa còn có thịt thừa.” Lăng Nguyên Ái cắt đứt lời anh, bĩu môi nói, cô làm gì đẹp như anh nói chứ!

“Em không nhìn thấy, làm sao em biết? Anh nói mảnh mai tức là mảnh mai!” Hoắc Nhật Ninh phản bác.

“Ai nói em không thấy.” Cô hồn nhiên không biết mình đã trúng phép khích tướng, cô bực tức từ trong lòng anh xoay người lại, vén làn váy lên, hướng về phía gương lộ ra bụng hơi nổi lên, “Nhìn đi, cô gái này không nhưng không có eo, hơn nữa bụng nổi lên, phần giữa thắt lưng đều là thịt thừa.”

“Sai, sai hoàn toàn!” Hoắc Nhật Ninh vòng quanh sau lưng Lăng Nguyên Ái, bàn tay đặt lên phần bụng hơi nhô ra, chỉ vào bụng cô, hông của cô, cùng nơi bị cô gọi là thịt thừa, “ở đây, ở đây, còn cả ở đây nữa, những nơi này là nơi xinh đẹp nhất của cô gái trong gương, bởi vì cô mang thai, trong bụng cô ấy có có đời sau của chúng ta, những thứ này, những thứ này, cả đây nữa đều là vì tạo một nơi cho bảo bối sinh sống khỏe mạnh nên mới to ra, cho nên những thứ này là đẹp nhất.”

“Không lâu nữa, nơi này càng lúc càng lớn, những thứ mềm mại này sẽ từ từ lộ ra bên ngoài, biến thành một khối cầu thật to, sẽ tạo không gian cho bảo bối lớn lên, khiến cho nó lớn lên khỏe mạnh trong bụng mẹ, em nói xem, những thứ này có phải là đẹp nhất không?” Hoắc Nhật Ninh chuyển tâm vuốt ve bụng mềm mại của Lăng Nguyên Ái, ở trước mắt cô miêu tả hình ảnh xinh đẹp cầu phụ nữ có thai.

“Là như vậy phải không?” Cô giống như nhìn thấy một người khác, toàn thân trần truồng, mặc dù tròn vo nhưng trên mặt là nụ cười dịu dàng, bản năng làm mẹ rực rỡ mười phần.

Hoắc Nhật Ninh từ từ cởi váy ngủ của Lăng Nguyên Ái xuống, phía trên là áo lót màu trắng, kiểu dáng đơn giản, thậm chí ngay cả một đoá hoa nhỏ cũng không có.

Lăng Nguyên Ái xấu hổ che ngực mình lại, nếu như biết trước bị anh cởi sạch sẽ như vậy, cô tuyệt đối sẽ mặc chiếc áo lót quyến rũ nhất.

Hoắc Nhật Ninh kéo hai tay Lăng Nguyên Ái xuống rồi tiếp tục kể lể: “Hiện tại trong gương hiện lên bộ ngực xinh đẹp của người phụ nữ, bộ ngực của cô được bao bọc bởi áo lót thật mỏng, cho dù không có vòng thép,

không có đệm lót, chỉ đơn giản như vậy đã nói lên bộ ngực xinh đẹp, cho dù là bàn tay đàn ông cũng không có cách nào nắm hết.”

Không chỉ có cô động tình, ngay cả hô hấp của anh cũng tăng lên, cách áo lót, hai bàn tay của anh giống như nắm giữ quả bóng da dừa giỡn hai bên ngực của cô, đem hai quả mềm mại từ trong nội y ra ngoài,”Chỉ cần anh nhẹ nhàng kéo là có thể đem hai nụ hoa đỏ tươi xinh đẹp của cô ấy ra ngoài nội y, ở trên ngọn núi tuyết trắng chính là đóa hoa mai xinh đẹp, chỉ cần vừa tiếp xúc với không khí, hoa mai sẽ nở rộ.”

Đầu ngón tay thon dài đang kẹp điểm nhỏ cứng rắn, vuốt ve cánh hoa xinh đẹp, theo động tác của anh mà đậm màu hơn, kiều diễm ướt át.

“Thấy không, dường như có đang kêu gọi anh hôn lên nó, Nguyên Ái, em nói có đúng không?” Một tay Hoắc Nhật Ninh nắm lấy một bên ngực Lăng Nguyên Ái, ngón tay kẹp chặt nụ hoa của cô, một tay cởi móc khóa áo lót phía sau, động chạm khiến áo rơi xuống, hai bầu ngực không có gì trói buộc lộ ra bên ngoài.

“Không cần, không nên như vậy.....”Rất xấu hổ, đứng trước gương làm chuyện như vậy rất xấu hổ.....Lăng Nguyên Ái xấu hổ mặt hơi híp lại, lên nhìn mình trong gương, cả người da thịt tuyết trắng đều ửng hồng, trên mặt tràn ngập ham muốn tình dục, cô nhìn mình như bị mê hoặc, người này là cô sao? Người này thật sự là cô sao?

Cô cảm giác mình là một nụ hoa đợi trở thành đóa hoa, nở rộ xinh đẹp, chờ đợi người hái xuống, cái nhìn này với người mập mạp trong gương buổi trưa là hai người hoàn toàn khác nhau, chẳng lẽ tất cả thay đổi cái nhìn đều bởi vì anh?

Anh nâng cầm cô lên, để cho cả gương mặt cô cũng chiếu vào gương.

“Chúng ta tiếp tục đi lên, có thể nhìn thấy gương mặt người phụ nữ, đôi môi đầy đặn, chóp mũi khéo léo, đôi mắt ti hí cong cong, lông mi thật dài, lông mày thanh mảnh, vừa xứng ở trên khuôn mặt cô ấy, mỗi thứ đều vừa đúng, hợp thành gương mặt anh thích nhất.”

Thích nhất....Anh thích gương mặt cô?

“Nhưng cô ấy còn có hai cằm.” Lăng Nguyên Ái nói không được tự nhiên, lúc trước không mang thai, đừng nói là hai cằm, cằm cô lúc nào cũng nhọn, đáng về bây giờ mơ hồ toàn là thịt.

“Cằm đôi thì thế nào, em không thấy nó đáng yêu sao?” Hoắc Nhật Ninh trêu chọc thịt dưới cằm cô, hình như rất giống tơ lụa mềm mại nhất thế giới, lại vuốt ve,”Em xem, không phải nó rất hợp với tay anh sao?”

Lăng Nguyên Ái nhìn về phía gương xung quanh, hình như.....dường như.....Rất đáng yêu.

Nhìn khoe miệng Lăng Nguyên Ái từ từ hiện lên nụ cười, Hoắc Nhật Ninh biết mình đã thành công, anh vẫn cảm thấy Lăng Nguyên Ái quá gầy, trước kia cô ăn thế nào cũng không béo, khó có được thời điểm anh ép cô mập lên, mỗi tối đi ngủ đều vuốt ve bụng mềm mại của cô, anh có cảm giác rất thành tựu.(HNH: Đường nhiên là thành tư, khổ công cây cày mà*toát mồ hôi*)

“Em nói xem người phụ nữ này có phải rất đẹp hay không, một chút cũng không xấu.”

Hai người cùng nhìn về gương, tầm mắt chạm nhau trong gương, cô xấu hổ gật đầu.

“Có thể trả lại quần áo cho em không?” Chỉ mặc một chiếc quần lót đứng trước gương, ánh đèn lại sáng như vậy, thật sự rất xấu hổ nha!

“Bà xã, anh đã trấn an trái tim nhỏ của em, chẳng lẽ em không nên an ủi anh em nhỏ của ông xã một chút sao?” Anh cúi đầu, ghé sát vào lỗ tai cô, dán lên những cái hôn vụn vặt.

“Anh em?” Không phải anh là con một sao? Anh em ở đâu ra?

Anh em này không phải là người, anh đem lửa nóng áp lên mông cô, để cho cô cảm nhận được anh động tình.

Cô giống như bị điểm huyết, mặc cho tay anh kéo xuống khỏi vải cuối cùng trên người cô, thân thể trần truội hiện lên trong đôi con người đen láy, trong bóng tối đốt lên ngọn lửa.

Lần này, mặt Lăng Nguyên Ái càng đỏ hơn.

Từ sau lần trước được Hoắc Nhật Ninh an ủi, Lăng Nguyên Ái bắt đầu an tâm, tiếp tục làm con sâu gạo ngồi ăn chờ ngày sinh, nhưng cô phát hiện, cô đã sớm nói bái bái với cuộc sống như thế.

Mang thai vào khoảng tháng thứ năm – chậm hai tháng so với phụ nữ có thai, rốt cuộc Lăng Nguyên Ái bắt đầu có phản ứng mang thai.

Hoắc Nhật Ninh đang ngủ mơ màng, giống như có cái gì đó từ trên người anh đè qua, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy bóng lưng cô vợ nhỏ cuống quýt chạy vào phòng tắm, sau đó truyền tới những tiếng nôn mửa.

“Oe....”

Lúc này anh mới hốt hoảng từ trên giường nhảy xuống, chạy vào phòng tắm, nhìn thấy vợ đang ngồi trên gạch men lạnh như băng tay ôm bồn cầu bằng sứ không buông, anh vội vàng ôm lấy thân thể cô.

“Đừng ngồi trên đất, rất lạnh, có đỡ hơn chút nào không? Có phải ăn đồ gì không sạch sẽ không?” Hoắc Nhật Ninh vỗ lưng giúp cô, nghỉ lại bữa ăn tối qua, kể từ lần mập lên gây mùi thuốc súng kia, mặc dù Hoắc Nhật Ninh bày tỏ không để ý, nhưng Lăng Nguyên Ái bắt đầu không hề ham muốn của bản thân với thức ăn – hơn nữa còn mang đầu bếp đặc biệt của Lăng gia tới, giúp cô chuẩn bị những món ăn dinh dưỡng và ăn vặt.

Rốt cuộc cũng không chế được thể trọng tăng vọt của cô, gần đây bụng cô lớn lên rất nhanh, vậy mà ăn thế nào tứ chi cũng không mập lên, Hoắc Nhật Ninh cảm thấy có phải cô gầy quá rồi không?

“Oe....” Lăng Nguyên Ái đè xuống nút xả bồn cầu, cuốn đi những thứ vừa nôn hồi chưa, nhưng thân thể vừa động dạ dày cuộn lại, cô tiếp tục gục đầu trên bồn cầu, nôn không biết trời đất gì.

Hoắc Nhật Ninh cau mày, cảm thấy cứ như vậy không phải là biện pháp, anh kéo khăn trong phòng tắm đệm phía dưới Lăng Nguyên Ái, đi ra bên ngoài cầm điện thoại di động của mình.

“Alo, ai đấy, dám quấy rầy mộng đẹp của ông, không muốn sống à!” Điện thoại vừa kết nối, tiếng Âu Dương Cổ Nguyệt kêu la mang nồng đậm buồn ngủ truyền đến.

“Là tôi.”

“Nhật Ninh? Lão Đại của tôi ơi, cậu có biết hiện tại là mấy giờ không, năm giwof rưỡi, mới năm giờ rưỡi! Cậu là hồn ma à mà dậy sớm vậy.” Âu Dương Cổ Nguyệt hầm hè, nhưng vẫn không ngắt điện thoại, ai bảo bọn họ là anh em kết nghĩa đây.

Hoắc Nhật Ninh không thêm quan tâm hiện tại là mấy giờ, anh quan tâm nhất chính là vợ nhỏ của anh nôn đến mức không thở nổi, “Buổi sáng Nguyên Ái bắt đầu nôn mửa, nguyên nhân là gì?” Anh nói trực tiếp vấn đề chính.

Nguyên Ái.....Nguyên Ái là người nào? Âu Dương Cổ Nguyệt sững sốt một hồi mới nhớ tới hiện tại người an hem này đã có bà xã, không có anh em.” Đây là phản ứng khi mang thai, mỗi phụ nữ mang thai đều phải trải qua, không nghĩ tới bình thường vợ cậu phản ứng chậm chạp, ngay cả phản ứng khi mang thai cũng chậm hơn hai tháng so với phụ nữ mang thai khác.”

“Nguyên nhân là gì?”

Mẹ nó! Anh tốt nghiệp lâu như vậy mà hiện tại có người đến kiểm tra kiến thức chuyên nghiệp của anh.

“Nguyên nhân của phản ứng khi mang thai có rất nhiều, phần lớn là sau khi mang thai, cuống rốn cung cấp chất dinh dưỡng cho phôi thai từng lớp tế bào sản sinh lớp lông mao kích thích tuyến sinh dục, loại kích thích này bắt đầu xuất hiện ở ngày mang thai thứ bốn mươi, chu kỳ mang thai tăng lên, huyết dịch dạ dày tăng lên, có thể sẽ kích thích dịch dạ dày gây nôn mửa. Chỉ số kích thích càng cao, tình trạng nôn mửa càng nghiêm trọng, chỉ số kích thích cao nhất khi mang thai vào tháng thứ hai, sau đó giảm dần vào tháng thứ ba, còn trường hợp nữa, đó là chu kỳ mang thai vào tháng thứ sáu đến tháng mười hai là thời kỳ chỉ số gây nôn mửa cao nhất.”

“Mỗi người có tình huống khác biệt, bà xã của cậu hiển nhiên là gần đây mới sinh ra lông mao kích thích tuyến sinh dục, cho nên dẫn tới buồn nôn, hiện tượng nôn mửa nghiêm trọng, cũng chính là phản ứng có

thai, loại phản ứng này tùy mỗi người mà mức độ nặng nhẹ không đồng nhất, nhẹ thì thi thoảng nôn mửa, nặng thì không thể ăn gì hoặc nếu ăn thì nôn ra hết. Ngoài nguyên nhân trên, sau khi mang thai hooc mon sản sinh rất nhiều, vỏ đại não của phụ nữ có thai giảm kích thích hưng phấn, quá trình kích thích bị ức chế, dẫn đến chức năng thần kinh mất cân đối, cũng có thể dẫn tới nôn mửa, ngoài ra, phụ nữ có thai hay lo lắng, sợ hãi cũng có thể dẫn tới phản ứng mang thai.”

Đại não Hoắc Nhật Ninh ghi nhớ thật nhanh những kiến thức anh chưa từng tiếp xúc qua, “Có biện pháp gì để giảm bớt triệu chứng?”

“Bởi vì thân thể phụ nữ có thai rất đặc thù, chúng tôi không yêu cầu phụ nữ có thai sử dụng thuốc, điều duy nhất có thể làm là nhẫn nại! Cô gắng hết sức để cho tâm tình cô thoải mái, khiến cho cô ấy nghĩ nhiều tới đứa bé, giảm bớt áp lực nôn mửa trong lòng cô. Ngoài ra việc lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cũng có trợ giúp nhất định, đồ ăn nhẹ có tác dụng giảm bớt phản ứng có thai, vị chua có thể giúp làm ổn dạ dày...”

Âu Dương Cổ Nguyệt nói một tràng, nhưng tương đối vô ích, lại còn nói chỉ có thể nhẫn! Ở thời điểm Âu Dương Cổ Nguyệt thao thao bất tuyệt Hoắc Nhật Ninh ngắt điện thoại.

“Alo. Alo! Nhật Ninh, cậu có nghe mình nói không?” Trả lời Âu Dương Cổ Nguyệt là tiếng tút tút tút.

Mặc dù tìm hiểu hết các loại sách, nữ đầu bếp cũng phối hợp sửa đổi thực đơn, nhưng sức mạnh tình yêu dành cho đồ ăn của Lăng Nguyên ái càng ngày càng ít, có lúc chỉ ngửi thấy mùi thịt, sẽ chạy thẳng vào phòng vệ sinh nôn cả buổi sáng, có thể ăn duy nhất là khoai tây xào chua và ô mai, nhưng món này không có nhiều chất dinh dưỡng, lần này hành hạ không chỉ có Lăng Nguyên Ái mà còn cả Hoắc Nhật Ninh.

Anh tỉnh lại, gối bên cạnh không thấy người, liền đi thẳng vào phòng vệ sinh, quả nhiên nhìn thấy Lăng Nguyên Ái nằm trên bồn cầu, bụng của cô càng lúc càng lớn, nhưng thể trọng lại nhẹ dần, thấy vậy Hoắc Nhật Ninh rất đau lòng.

“Thật xin lỗi, em làm anh thức giấc.” Khuôn mặt nho nhỏ thon gầy áy náy gượng cười yếu ớt, làm gì còn cầm đôi nữa, cũng gầy đi một vòng lớn rồi.

Anh ôm lấy Lăng Nguyên ái, để cho cô súc miệng, đi ra khỏi phòng vệ sinh, “Em ngủ tiếp đi, anh ngủ cùng em.” (oa oa oa , cảm động *long lanh*)

Lăng Nguyên Ái rúc vào ngực Hoắc Nhật Ninh, ngửi mùi xạ hương nhàn nhạt của đàn ông trên người anh, khóe miệng cười nhợt nhạt, mặc dù bị giày vò, không ăn được gì, nhưng vừa nghĩ tới trong bụng là con của mình và anh, Lăng Nguyên Ái cảm thấy rất hạnh phúc, đây là cảm giác cốt nhục tương dung.

Phản ứng có thai của Lăng Nguyên Ái đến tháng thứ sáu mới cải thiện, trải qua ba tháng cuộc sống như địa ngục, rốt cuộc Lăng Nguyên Ái lại tay trái cầm trà sữa chân trâu, tay phải cầm bánh kem dây tây thoải mái qua ngày, nhưng bụng của cô càng lớn, những vấn đề khác cũng theo đó mà kéo đến.

Ví dụ như nội tạng bị đẩy lên trên, tim, phổi bị chèn dẫn đến khó thở, dạ dày bị đè ép dẫn tới chán ăn, ví dụ như thắt lưng cứng ngắc đau nhức, chân dưới phình nề.

Mà vấn đề Lăng Nguyên Ái cực kì khó chấp nhận được là xuất hiện hiện tượng dân mô liên kết, những vằn đỏ tím bắt đầu xuất hiện, mặc dù bây giờ có các sản phẩm dưỡng da giành cho người mang thai, nhưng mỗi lần nhìn thấy những dấu vết này lòng cô lại nổi lên một hồi bi thương.

Hoắc Nhật Ninh từ phòng tắm đi ra ngoài, nhìn thấy vành mắt cô vợ nhỏ mù quáng hướng về phía gương, “Thế nào, có phải bảo bảo đá em không?” Mặc dù biết rõ nguyên nhân, Hoắc Nhật Ninh cố nói sang chuyện khác.

14. Chương 14

“Những thứ này, những thứ này, cả những thứ này, dù thế nào cũng vẫn xấu.” Lăng Nguyên Ái cau mày, chỉ vào những vết rạn trên bụng mình, thực ra tình huống cũng không nghiêm trọng như Lăng Nguyên Ái lo lắng, chẳng qua là mấy vết rạn nhỏ trên da, nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy, nhưng là phụ nữ, luôn luôn để ý mỗi một chi tiết nhỏ trên cơ thể,

“Để cho anh xem một chút, không đau, nhìn nó rất đáng yêu.”

Hoắc Nhật Ninh cúi đầu đưa mắt nhìn trên bụng lớn của vợ, mấy tháng gần đây to lên rất nhanh, hoạt động cũng thường xuyên hơn, hai vợ chồng cũng càng ngày càng cảm nhận được sự tồn tại của bảo bảo.

Hoắc Nhật Ninh nửa đẩy nửa ôm vợ đến nằm trên giường, chuẩn bị xoa bóp chân bị phù của cô, đột nhiên anh cúi người hôn những vết rạn kia,” Đừng lo lắng, nhìn chúng nó rất đáng yêu.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lăng Nguyên Ái, nghe anh nói những lời âu yếm, mỗi ngày Lăng Nguyên Ái oán trách, thật ra là làm nũng, hi vọng được ông xã chú ý nhiều hơn.

Hiện tại hai chân cô đang gác lên hai chân của anh, bàn tay của anh trên hai chân cô từ từ nắn bóp, giống như người chồng bình thường, đau lòng nhìn vợ của mình,

Mỗi lần nghĩ như vậy, trái tim Lăng Nguyên Ái cũng trở nên ấm áp.

Hoặc là lựa chọn của ba là chính xác, mặc dù cho tới bây giờ anh chưa làm rõ sự nghi hoặc của cô, nhưng nếu như hai người cứ sống thoải mái như vậy cả đời, dường như cũng rất hạnh phúc.

Mang thai vào tháng thứ chín, cách ngày sinh càng gần Hoắc Nhật Ninh lại càng bận rộn.

Lăng thị gần đây bắt đầu bán ra mấy khu dân cư cao cấp, từ khi tiếp quản Lăng thị cả người Hoắc Nhật Ninh ngập đầu trong công việc, mỗi buổi sáng anh rời khỏi nhà lúc Lăng Nguyên Ái còn đang ngủ, buổi tối khi trở về Lăng Nguyên Ái đã đi không còn thức, trừ thời gian ngắn ngủi ôm nhau ngủ, hai người hầu như không nhìn thấy mặt nhau.

Thuận tiện cho việc đẩy mạnh tiêu thụ các căn nhà trong khu dân cư, Lăng thị mời công ty quan hệ công chúng Diêu Tình thay mặt công ty xử lý hoạt động lần này, cũng vì vậy mà tin đồn đủ kiểu về Hoắc Nhật Ninh và Diêu Tình càng nổi lên. mặc dù mỗi lần nhìn thấy đều sẽ có cảm giác không vui nhưng dựa vào sự tin tưởng của cô với Nhật Ninh Lăng Nguyên Ái cũng cho rằng nhưng tin đồn này thật buồn cười, chính miệng anh nói với cô anh không có bạn gái, mà cô thì lựa chọn tin tưởng anh.

Mỗi ngày hoạt động của Lăng Nguyên Ái cũng chỉ là làm bạn với người giúp việc không thì ra ngoài tản bộ, giúp sinh đẻ dễ hơn, còn phần lớn thời gian cô đều nằm ở trường kỉ của ban công nghỉ ngơi, chỉ có điều tụ họp trà chiều nửa tháng một lần của mấy chị em cô đều không bỏ lỡ.

Nhẹ nhàng từ chối yêu cầu đi theo của nữ giúp việc, Lăng Nguyên Ái vác bụng chính tháng ngồi lên taxi, đi đến nơi tụ tập của bọn họ, phòng ăn của nhà hàng mới mở cửa, không biết ông chủ tiền tài quá nhiều hay còn có sự độc đáo riêng, mỗi ngày phòng ăn quá mười hai giờ trưa mới mở cửa buôn bán, hơn nữa đồ ngọt nhà hàng bọn họ ngon tới mức muốn nuốt lưỡi.

Lăng Nguyên Ái vừa xuống taxi, đúng lúc này gặp Lãnh Diệp Tình từ hướng bên kia đi tới.”

“Tất cả mọi người đều nói đổi địa điểm đến nhà cậu tụ tập, hết lần này tới lần khác không chịu nghe, còn vác bụng to chạy loạn khắp nơi.” Mặc dù Lãnh Diệp Tình vừa mở miệng là quở trách, nhưng cánh tay đỡ thắt lưng Lăng Nguyên Ái lại nhẹ nhàng không ngờ.

Mặc dù mỗi lần Lãnh Diệp Tình đều hỏi tại sao người khác lại khẩu thị tâm phi(nghĩ một đằng nói một nẻo), không làm một người phụ nữ ngay thẳng, nhưng chính cô ấy lại không làm như vậy.

“Nhà hàng này đồ ăn rất ngon, mình rất thèm ăn.” Lăng Nguyên Ái cười, dù sao cô cũng biết Lãnh Diệp Tình là người khẩu thị tâm phi.

Lý Văn Tuệ và Thương Quan Luyến Luyến đã ngồi ở vị trí cố định của các cô, dùng một ấm trà lài.

“Nguyên Ái, cậu đến rồi.” Thương Quan Luyến Luyến lôi kéo Lăng Nguyên Ái tới ngồi bên cạnh mình, chắc lại muốn sờ sờ bụng Lăng Nguyên Ái, từ lần trước sau khi sờ bụng Lăng Nguyên Ái cảm nhận được đứa bé đạp, Thương Quan Luyến Luyến tựa như bị nghiện, chỉ cần Lăng Nguyên Ái ở gần, nhất định phải sờ bụng cô.

“Nguyên Ái, cậu thích nhất bánh ngọt Pháp, mình đã gọi giúp cậu rồi.....” Lý Văn Tuệ vẫn là người dịu dàng nhất, quan tâm nhất, đem bánh ngọt đến trước mặt Lăng Nguyên Ái, để cho cô ăn dễ dàng hơn. Chẳng qua hôm nay nhìn Lý Văn Tuệ có chút khác thường, nhìn về phía Lăng Nguyên Ái muốn nói lại thôi, đôi môi mấp máp không yên tâm.

“Văn Tuệ, mình yêu cậu nhất.” Lăng Nguyên Ái tặng một nụ hôn gió thật to, bánh ngọt ở đây do chính chủ nhân của cửa nhà hàng ba sao này tự tay làm, hơn nữa số lượng mỗi ngày có hạn, đến chậm sẽ không được ăn.

“Luyến Luyến, Nhật Ninh nói với mình cậu và Giang Mạch Nhiên bắt đầu qua lại, có thật không, tại sao không thấy cậu nhắc tới?” Lăng Nguyên Ái vừa ăn, vừa đặt câu hỏi, thật ra thì không phải cô nghe được tin đó từ Hoắc Nhật Ninh, gần đây bọn họ cả thời gian ở gần nhau lâu một chút cũng không có, làm sao có thể bàn tán tin tức này, đương nhiên là cô nghe được tin này từ miệng Âu Dương Cổ Nguyệt.

“Khụ, khụ, khụ!” Thượng Quan Luyến Luyến bị sắc nước trà, không nghĩ bản thân che giấu như vậy mà vẫn bị các cô ấy phát hiện.

“Luyến Luyến, vậy là sao?” Lý Văn Tuệ không đồng ý cau mày, lúc mới đầu Thượng Quan Luyến Luyến theo đuổi Giang Mạch Nhiên cô đã không đồng ý, hai người bất kể là khí chất hay tính tình mà nói, kém nhau quá nhiều, căn bản không cùng một thế giới, thế mà lại ở chung một chỗ.

“Nhớ uống thuốc tránh thai, nếu không muốn giống như thế này!” Lãnh Diệp Tĩnh chỉ vào bụng Lăng Nguyên Ái, tốt bụng nhắc nhở Thượng Quan Luyến Luyến, Giang Mạch Nhiên cũng không phải là hòa thượng ngồi không, hai người nam nữ trưởng thành ở chung một chỗ không có xảy ra chuyện gì mới là lạ.

“Tại sao nói mình, mình đây là mua vé trước sau đó mới lên xe nha.” Lăng Nguyên Ái bảo vệ con mình, không để cho nó “còn nhỏ tuổi” lại bị Lãnh Diệp Tĩnh kì thị.

“Không phải là kết tinh của tình yêu, không phải là sau khi kết hôn thì sinh con có gì khác nhau?” Lãnh Diệp Tĩnh lạnh lùng nói.

Cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu rốt cuộc ba mẹ Lăng Nguyên Ái nghĩ như thế nào, ban đầu buộc Lăng Nguyên Ái kết hôn với Hoắc Nhật Ninh, khác gì đẩy Lăng Nguyên Ái vào hổ lửa, ngay cả bác Lăng trên thương trường là một Lão Hồ Ly cũng bị tên Hoắc Nhật Ninh sói đội lột cừu lừa?

“Diệp Tĩnh, nói ít đi một chút.” Lý Văn Tuệ ngăn cản Lãnh Diệp Tĩnh nói thêm gì nữa, Diệp Tĩnh chỉ nhún nhún vai, uống cà phê của mình.

Không phải kết tinh tình yêu.....Lãnh Diệp Tĩnh đang nói về con của cô ư? Mặc dù cô không dám chắc Hoắc Nhật Ninh coi đứa bé này ra sao, nhưng kể từ khi mang thai tới nay, Lăng Nguyên Ái khẳng định cô thích người đàn ông ba mẹ lựa chọn cho cô, cô thích Hoắc Nhật Ninh! Haiz, nữ nhân ơi là nữ nhân, tự mình là đúng *cảm thán*

“Diệp Tĩnh, có phải cậu biết chuyện gì không.....” Cô biết giọng của cô run run, cô cũng biết muốn tốt cho bản thân và con, không nên tiếp tục đề tài này, nhưng mà..... Cô thật sự rất muốn biết anh đối với cô có giống như cô đối với anh không.

“Không có gì, Nguyên Ái, đừng nghe Diệp Tĩnh nói bừa.” Lý Văn Tuệ vỗ vỗ vai Nguyên Ái an ủi, “Đừng khẩn trương, không có chuyện gì xảy ra, chúng ta tiếp tục nói về chuyện của Luyến Luyến và Giang Mạch Nhiên, hôm nay nhất định phải hỏi cho ra chuyện của bọn họ ở chung một chỗ là sao, cậu nói có đúng không?”

Hai mắt Lăng Nguyên Ái nhìn chăm chú về mặt Diệp Tĩnh, “Diệp Tĩnh, cậu chưa bao giờ nói dối, cậu nói mình biết đi?”

Lãnh Diệp Tĩnh nhìn sắc mặt trắng bệch của Lăng Nguyên Ái và vẻ mặt của Lý Văn Tuệ đang phản đối cô nói ra sự thật, thật khó xử, phiền não lấy từ trong túi cô hay mang bên mình một điều thuốc vị Bạc Hà - loại dành cho nữ giới.

“Diệp Tĩnh, Nguyên Ái đang mang thai, cậu chú ý một chút.” Lý Văn Tuệ biết loại thuốc lá này không giống với những loại thuốc lá khác, nhưng cô vẫn phải nhắc nhở Lãnh Diệp Tĩnh chỉ cần là khói thuốc thì đều không tốt.

“Văn Tuệ, cậu không nói, mình muốn Diệp Tĩnh nói mình biết, Diệp Tĩnh, cậu nói mình biết được hay không, cậu là người thẳng thắn nhất trong số chúng ta, cũng là người thoải mái nhất, cậu cũng không phải là người phụ nữ khắt thị tâm phị, đây đây không dứt, cậu nói cho tớ biết sự thật được hay không?”

Lăng Nguyên Ái cau mày, vừa rồi bụng cô rút một chút, đau quá.

“Nguyên Ái, cậu không sao chứ?” Tay của Luyến Luyến đặt trên bụng Lăng Nguyên Ái, rõ ràng cảm giác được vừa rồi bụng cô co rút. Lăng Nguyên Ái cau mày lắc đầu, tầm mắt chưa từng rời khỏi người Diệp Tĩnh, đôi mắt ngập nước giống như đang nói, xin cậu, van xin cậu, nói ình biết sự thật.....

Rốt cuộc Lãnh Diệp Tĩnh không nhìn được, vỗ thật mạnh xuống bàn, “Văn Tuệ, chuyện như vậy trước sau gì Nguyên Ái cũng biết, đau dài không bằng đau ngắn, nên để cho cậu ấy thấy rõ bộ mặt thật của tên đàn ông kia sẽ tốt hơn. Nguyên ái, đàn ông thôi mà, ngoài đường còn rất nhiều, với nhân sắc như cậu, gia cảnh, cần gì phải lo sẽ không có người thích cậu, yêu cậu!”

Lăng Nguyên Ái gật đầu, bày tỏ rằng cô hiểu, chờ Diệp Tĩnh nói xong rồi tính.

“Vừa rồi mình và Văn Tuệ lái xe qua đây, khi đi qua khách sạn Lệ Tinh, đúng lúc gặp chồng cậu với bạn gái thời đại học của anh ta Diêu Tình đang do dự ở cửa, sau đó hai người cùng đi vào khách sạn, mình cũng Văn Tuệ đi vào, thấy bọn họ cùng đi vào một căn phòng.” Lãnh Diệp Tĩnh dùng tốc độ nhanh nhất có thể kể lại, nói xong nhìn thấy sắc mặt Lăng Nguyên Ái càng lúc càng trắng.

“Nguyên Ái, có lẽ sự thật không giống như mình và Diệp Tĩnh nhìn thấy, cậu trở về hỏi rõ Hoắc Nhật Ninh, khả năng là hiểu lầm gì đó.”

“Ừm, đừng lo lắng, mình không sao.” Không có việc gì..... Chuyện gì cô cũng không có.

Lăng Nguyên ái tỏ ra không có việc gì ngồi nói chuyện phiếm với các cô, sau đó cô từ chối Lý Văn Tuệ đưa cô về, tiện tay vậy một chiếc taxi về nhà.

Vừa lên xe, rời tầm mắt khỏi bạn bè, nước mắt của Lăng Nguyên Ái theo hốc mắt chảy xuống.

“Tiểu thư, cô đừng khóc, cô chưa nói cho tôi biết cô muốn đi đâu?” Lái xe taxi giống như một bà tám, nhìn thấy Lăng Nguyên Ái nói khóc liền khóc.

“Bác tài, tôi muốn bao chiếc xe này.” Lăng Nguyên Ái lấy một xấp tiền trong túi mang theo bên mình đưa ra trước mặt lái xe.

“Tiểu thư, với số tiền này của cô có thể thuê được vài ngày đó, cô nói cô muốn đi đâu, tôi nhất định đưa cô đến nơi an toàn.” Lái xe vỗ ngực hào phóng nói.

“Tôi muốn đến khách sạn Lệ Tinh.”

“Được, tiểu thư, cô ngồi yên nha.”

Xe quay đầu, chạy như bay đến khách sạn Lệ Tinh, Lăng Nguyên ái yêu cầu lái xe dừng xe tại vị trí đối diện bên kia đường, ngồi trong xe, nhìn chằm chằm cửa khách sạn Lệ Tinh.

“Tiểu thư, cô không xuống xe sao? Tôi nhận tiền của cô, nhất định sẽ ở đây chờ cô, cô yên tâm!” Lái xe nhìn về mặt tái xanh của Lăng Nguyên Ái, tới những nơi như thế này nhất định là đi bắt gian, nhìn bụng vị tiểu thư này thật lớn, thật đáng thương.

Lăng Nguyên Ái không lên tiếng, ngẩn ngơ nhìn cửa khách sạn.

Không cần, ngàn lần không cần cho cô nhìn thấy, không cần.....Cho dù là lừa dối cô cũng được, ngàn vạn lần đừng để cho cô phải nhìn thấy.

Quá 15 phút.....30 phút.....Một giờ.....Một giờ nữa trôi qua.....(*lâu thía*)

Khi sắc trời đã ngả màu, rốt cuộc cô cũng đợi được bóng dáng quen thuộc kia, còn có, bên cạnh cái bóng kia là bóng dáng một người khác.

Cô gái trong lòng người đàn ông, vui vẻ ôm nhau rời khỏi khách sạn, bắt taxi nghênh ngang rời đi.

Từng giọt nước mắt giống như chân trâu, chảy dài trên gương mặt Lăng Nguyên Ái, trong mắt có đau thương, nhìn mọi vật đều không rõ.

“Tiểu thư, người đàn ông kia là chồng cô? Đáng xấu hổ, người đàn ông như vậy sẽ gặp phải báo ứng!” Lái xe taxi nhìn về mặt Lăng Nguyên Ái thấy càng ngày càng không thích hợp, “Tiểu thư, cô không khỏe sao?”

“Bệnh viện.....Đưa tôi đi bệnh viện.....” Dưới chỗ cô ngồi, không biết từ khi nào, đã ướt sũng một mảng lớn rồi.

Lái xe phản ứng rất nhanh chạy tới bệnh viện gần nhất.

Hai mắt Lăng Nguyên Ái trống rỗng nhìn phong cảnh ngoài phố vụt qua như mây, hai ta ôm chặt bụng đang co rút.

Con yêu, ngàn vạn lần phải cố gắng, là mẹ không tốt, mẹ mạo hiểm mang con ra ngoài, mẹ không còn gì, con yêu, nhất định phải chịu đựng, không cần rời bỏ mẹ.....

Rất nhanh Lăng Nguyên Ái được đưa vào phòng cấp cứu, lái xe đặc biệt nhiệt tình, vội vàng vàng đưa Lăng Nguyên Ái đi, vẫn không quên tìm điện thoại di động của Lăng Nguyên Ái gọi điện cho người nhà cô.

Nhận được điện thoại, người đầu tiên đến không phải bà Lăng, bà đi du lịch hai ngày một đêm ở suối nước nóng, cũng không phải Hoắc Nhật Ninh, di động của anh bị ướt, không có cách nào sử dụng được.

Người đến đầu tiên, vẫn là người dạy dỗ con gái nghiêm khắc nhất Lăng Thiên Tường.

Lăng Nguyên Ái sinh non, đứa bé ra đời sớm hơn so với dự tính hai tuần, quá trình sinh nở rất thuận lợi, hình như đứa bé biết mẹ gặp phải một mối nguy hiểm lớn, nên rất nghe lời, không khiến cho Lăng Nguyên Ái mất quá nhiều sức đã ngoan ngoãn ra ngoài.

Là một bé trai cực kì đáng yêu, mặc dù là sinh non nhưng rất khỏe mạnh, vừa mới lọt lòng đã nặng 3.5kg, không trách được bụng Lăng Nguyên Ái lại lớn như vậy.

Lăng Thiên Tường vẫn ở bên cạnh chăm sóc con gái, thậm chí vào phòng sinh với cô, nắm tay giúp cô vượt qua khó khăn, thời điểm nghe được tiếng khóc của cháu ngoại, hai mắt của người mới làm ông ngoại rưng rưng.

Vội vàng nhìn qua con trai, thể lực Lăng Nguyên Ái cạn kiệt hôn mê bất tỉnh, trước khi ngất đi, giọng nói hàm chứa nước mắt cầu xin ba mình: “Ba ba, con muốn ly hôn.”

“Diệp Tĩnh, có phải cậu biết chuyện gì không.....” Cô biết giọng của cô run run, cô cũng biết muốn tốt cho bản thân và con, không nên tiếp tục đề tài này, nhưng mà..... Cô thật sự rất muốn biết anh đối với cô có giống như cô đối với anh không.

“Không có gì, Nguyên Ái, đừng nghe Diệp Tĩnh nói bừa.” Lý Văn Tuệ vỗ vỗ vai Nguyên Ái an ủi, “Đừng khẩn trương, không có chuyện gì xảy ra, chúng ta tiếp tục nói về chuyện của Luyến Luyến và Giang Mạch Nhiên, hôm nay nhất định phải hỏi cho ra chuyện của bọn họ ở chung một chỗ là sao, cậu nói có đúng không?”

Hai mắt Lăng Nguyên Ái nhìn chăm chú về mặt Diệp Tĩnh, “Diệp Tĩnh, cậu chưa bao giờ nói dối, cậu nói ỉn biết đi?”

Lãnh Diệp Tĩnh nhìn sắc mặt trắng bệch của Lăng Nguyên Ái và vẻ mặt của Lý Văn Tuệ đang phản đối cô nói ra sự thật, thật khó xử, phiền não lấy từ trong túi cô hay mang bên mình một điều thuốc vị Bạc Hà - loại dành cho nữ giới.

“Diệp Tĩnh, Nguyên Ái đang mang thai, cậu chú ý một chút.” Lý Văn Tuệ biết loại thuốc lá này không giống với những loại thuốc lá khác, nhưng cô vẫn phải nhắc nhở Lãnh Diệp Tĩnh chỉ cần là khói thuốc thì đều không tốt.

“Văn Tuệ, cậu không nói, mình muốn Diệp Tĩnh nói ỉn biết, Diệp Tĩnh, cậu nói ỉn biết được hay không, cậu là người thẳng thắn nhất trong số chúng ta, cũng là người thoải mái nhất, cậu cũng không phải là người phụ nữ khắt thị tâm phị, đây đưa không dứt, cậu nói cho tớ biết sự thật được hay không?”

Lăng Nguyên Ái cau mày, vừa rồi bụng cô co rút một chút, đau quá.

“Nguyên Ái, cậu không sao chứ?” Tay của Luyến Luyến đặt trên bụng Lăng Nguyên Ái, rõ ràng cảm giác được vừa rồi bụng cô co rút. Lăng Nguyên Ái cau mày lắc đầu, tầm mắt chưa từng rời khỏi người Diệp Tĩnh, đôi mắt ngập nước giống như đang nói, xin cậu, van xin cậu, nói ỉn biết sự thật.....

Rốt cuộc Lãnh Diệp Tinh không nhìn được, vỗ thật mạnh xuống bàn, “Văn Tuệ, chuyện như vậy trước sau gì Nguyên Ái cũng biết, đau dài không bằng đau ngắn, nên để cho cậu ấy thấy rõ bộ mặt thật của tên đàn ông kia sẽ tốt hơn. Nguyên ái, đàn ông thôi mà, ngoài đường còn rất nhiều, với nhân sắc như cậu, gia cảnh, cần gì phải lo sẽ không có người thích cậu, yêu cậu!”

Lăng Nguyên Ái gật đầu, bày tỏ rằng cô hiểu, chờ Diệp Tinh nói xong rồi tính.

“Vừa rồi mình và Văn Tuệ lái xe qua đây, khi đi qua khách sạn Lệ Tinh, đúng lúc gặp chồng cậu với bạn gái thời đại học của anh ta Diệp Tinh đang do dự ở cửa, sau đó hai người cùng đi vào khách sạn, mình cũng Văn Tuệ đi vào, thấy bọn họ cùng đi vào một căn phòng.” Lãnh Diệp Tinh dùng tốc độ nhanh nhất có thể kể lại, nói xong nhìn thấy sắc mặt Lăng Nguyên Ái càng lúc càng trắng.

“Nguyên Ái, có lẽ sự thật không giống như mình và Diệp Tinh nhìn thấy, cậu trở về hỏi rõ Hoắc Nhật Ninh, khả năng là hiểu lầm gì đó.”

“Ừm, đừng lo lắng, mình không sao.” Không có việc gì..... Chuyện gì cô cũng không có.

Lăng Nguyên ái tỏ ra không có việc gì ngồi nói chuyện phiếm với các cô, sau đó cô từ chối Lý Văn Tuệ đưa cô về, tiện tay vậy một chiếc taxi về nhà.

Vừa lên xe, rồi tầm mắt khỏi bạn bè, nước mắt của Lăng Nguyên Ái theo hốc mắt chảy xuống.

“Tiểu thư, cô đừng khóc, cô chưa nói cho tôi biết cô muốn đi đâu?” Lái xe taxi giống như một bà tám, nhìn thấy Lăng Nguyên Ái nói khóc liền khóc.

“Bác tài, tôi muốn bao chiếc xe này.” Lăng Nguyên Ái lấy một xấp tiền trong túi mang theo bên mình đưa ra trước mặt lái xe.

“Tiểu thư, với số tiền này của cô có thể thuê được vài ngày đó, cô nói cô muốn đi đâu, tôi nhất định đưa cô đến nơi an toàn.” Lái xe vỗ ngực hào phóng nói.

“Tôi muốn đến khách sạn Lệ Tinh.”

“Được, tiểu thư, cô ngồi yên nha.”

Xe quay đầu, chạy như bay đến khách sạn Lệ Tinh, Lăng Nguyên ái yêu cầu lái xe dừng xe tại vị trí đối diện bên kia đường, ngồi trong xe, nhìn chăm chăm cửa khách sạn Lệ Tinh.

“Tiểu thư, cô không xuống xe sao? Tôi nhận tiền của cô, nhất định sẽ ở đây chờ cô, cô yên tâm!” Lái xe nhìn về mặt tái xanh của Lăng Nguyên Ái, tới những nơi như thế này nhất định là đi bắt gian, nhìn bụng vị tiểu thư này thật lớn, thật đáng thương.

Lăng Nguyên Ái không lên tiếng, ngẩn ngơ nhìn cửa khách sạn.

Không cần, ngàn lần không cần cho cô nhìn thấy, không cần.....Cho dù là lừa dối cô cũng được, ngàn vạn lần đừng để cho cô phải nhìn thấy.

Quá 15 phút.....30 phút.....Một giờ.....Một giờ nữa trôi qua.....(*lâu thía*)

Khi sắc trời đã ngả màu, rốt cuộc cô cũng đợi được bóng dáng quen thuộc kia, còn có, bên cạnh cái bóng kia là bóng dáng một người khác.

Cô gái trong lòng người đàn ông, vui vẻ ôm nhau rời khỏi khách sạn, bắt taxi nghênh ngang rời đi.

Từng giọt nước mắt giống như chân trâu, chảy dài trên gương mặt Lăng Nguyên Ái, trong mắt có đau thương, nhìn mọi vật đều không rõ.

“Tiểu thư, người đàn ông kia là chồng cô? Đáng xấu hổ, người đàn ông như vậy sẽ gặp phải báo ứng!” Lái xe taxi nhìn về mặt Lăng Nguyên Ái thấy càng ngày càng không thích hợp, “Tiểu thư, cô không khỏe sao?”

“Bệnh viện.....Đưa tôi đi bệnh viện.....” Dưới chỗ cô ngồi, không biết từ khi nào, đã ứa sũng một mảng lớn rồi.

Lái xe phản ứng rất nhanh chạy tới bệnh viện gần nhất.

Hai mắt Lăng Nguyên Ái trống rỗng nhìn phong cảnh ngoài phố vụt qua như mây, hai ta ôm chặt bụng đang co rút.

Con yêu, ngàn vạn lần phải cố gắng, là mẹ không tốt, mẹ mạo hiểm mang con ra ngoài, mẹ không còn gì, con yêu, nhất định phải chịu đựng, không cần rời bỏ mẹ.....

Rất nhanh Lăng Nguyên Ái được đưa vào phòng cấp cứu, lái xe đặc biệt nhiệt tình, vội vàng vàng đưa Lăng Nguyên Ái đi, vẫn không quên tìm điện thoại di động của Lăng Nguyên Ái gọi điện cho người nhà cô.

Nhận được điện thoại, người đầu tiên đến không phải bà Lăng, bà đi du lịch hai ngày một đêm ở suối nước nóng, cũng không phải Hoắc Nhật Ninh, di động của anh bị ướt, không có cách nào sử dụng được.

Người đến đầu tiên, vẫn là người dạy dỗ con gái nghiêm khắc nhất Lăng Thiên Tường.

Lăng Nguyên Ái sinh non, đứa bé ra đời sớm hơn so với dự tính hai tuần, quá trình sinh nở rất thuận lợi, hình như đứa bé biết mẹ gặp phải một mối nguy hiểm lớn, nên rất nghe lời, không khiến cho Lăng Nguyên Ái mất quá nhiều sức đã ngoan ngoãn ra ngoài.

Là một bé trai cực kì đáng yêu, mặc dù là sinh non nhưng rất khỏe mạnh, vừa mới lọt lòng đã nặng 3.5kg, không trách được bụng Lăng Nguyên Ái lại lớn như vậy.

Lăng Thiên Tường vẫn ở bên cạnh chăm sóc con gái, thậm chí vào phòng sinh với cô, nắm tay giúp cô vượt qua khó khăn, thời điểm nghe được tiếng khóc của cháu ngoại, hai mắt của người mới làm ông ngoại rưng rưng.

Vội vàng nhìn qua con trai, thể lực Lăng Nguyên Ái cạn kiệt hôn mê bất tỉnh, trước khi ngất đi, giọng nói hàm chứa nước mắt cầu xin ba mình:“Ba ba, con muốn ly hôn.”

Hết chương 14!

15. Chương 15

Mặc dù Lăng Thiên Tường không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà con gái lại có tâm tư này, quyết định phải hỏi được lúc đó đã xảy ra chuyện gì từ miệng con gái, điều này khiến cho Hoắc Nhật Ninh nhận được tin vợ sinh non chạy đến thì bị chặn ở ngoài cửa, anh nhìn cha vợ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đây là ý của Nguyên Ái, con bé tạm thời không muốn nhìn thấy con.” Ánh mắt nghiêm nghị của Lăng Thiên Tường liếc nhìn Hoắc Nhật Ninh, người do chính tay ông chọn cho con gái, chẳng lẽ thật sự ông đã nhìn sai người, hại con gái ông?

Vì sao.....Không đợi Hoắc Nhật Ninh cất tiếng hỏi, Lăng Thiên Tường đã đóng cửa, tình hình trong phòng bệnh Hoắc Nhật Ninh liếc mắt một cái cũng không thấy được.

Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm qua còn rất tốt, hôm nay tự dưng lại biến thành như vậy? Anh nghĩ mãi không ra.

Đúng lúc đó ba người Lãnh Diệp Tĩnh, Lý Văn Tuệ và Thượng Quan Luyến Luyến vội vàng chạy tới, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Nhật Ninh vẻ mặt suy sụp ngồi ở cửa ngoài phòng bệnh.

Lãnh Diệp Tĩnh hừ lạnh một tiếng,“Hừ, tự làm tự chịu, sớm biết như vậy thì lúc trước đừng có làm!”

“Diệp Tĩnh, bớt tranh cãi đi.” Lý Văn Tuệ lôi kéo Lãnh Diệp Tĩnh vào phòng bệnh.

Phản ứng của Lãnh Diệp Tĩnh giống như cô ta biết cái gì, đôi mắt mê man của Hoắc Nhật Ninh chợt lóe lên tia sáng.

Trong phòng bệnh, Lăng Nguyên Ái mệt mỏi ngủ thiếp đi, ba người các cô đem quà tặng giao cho Lăng Thiên Tường nhờ ông chuyển hộ, ngày mai các cô lại tới thăm.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh, các cô gặp ngay Hoắc Nhật Ninh đang đứng chặn ở cửa.(khổ thân soái ca bị coi là bức tường T~T)

“Cô biết chuyện gì phải không?” Hoắc Nhật Ninh hỏi thẳng Lãnh Diệp Tình, người phụ nữ thực ra rất nóng tính, không có khả năng nghe được những lời nói khách sáo từ miệng cô ta.

“Nếu muốn người khác không biết thì đừng có làm!” Lãnh Diệp Tình mặc kệ anh, nghiêng người muốn tránh đi, nhưng cô lại bị Hoắc Nhật Ninh chặn đường đi.

“Rốt cuộc là anh muốn làm gì?” Lãnh Diệp Tình lạnh lùng nhìn Hoắc Nhật Ninh.

“Nguyên Ái biết chuyện gì?” Hoắc Nhật Ninh khẳng định một trăm phần trăm, nhất định cô gái này biết chuyện gì đã xảy ra ngày hôm nay với Nguyên Ái.

“Biết cái gì? Anh còn mặt mũi đi hỏi, không phải là cô ấy biết anh và bạn gái thời đại học của anh cùng đi thuê phòng tại khách sạn Lệ Tinh! Các người không những không sợ bị chụp hình, đi thuê phòng cũng không dè chừng chọn khách sạn lớn như vậy, đây có khác gì anh vả vào mặt Nguyên Ái!” Lãnh Diệp Tình đẩy Hoắc Nhật Ninh về phía trước, bước những bước lớn về phía Lý Văn Tuệ và Thượng Quan Luyến Luyến đang đợi cô.

Hóa ra là như vậy, cô gái ngốc này..... Anh thật sự nên đánh mạnh vào mông cô!

Biết chuyện gì xảy ra, Hoắc Nhật Ninh an tâm rời khỏi phòng bệnh, đi đến phòng trẻ sơ sinh nhìn con trai đến bây giờ anh vẫn chưa được nhìn thấy.

Thực ra lúc mấy người Lãnh Diệp Tình tới thăm, Lăng Nguyên Ái đã tỉnh, chỉ là không biết sẽ phải đối mặt với sự quan tâm của các cô như thế nào, đặc biệt là Lý Văn Tuệ, nhất định cô ấy sẽ cho rằng việc mình sinh non liên quan đến cô ấy, cô ấy sẽ rất áy náy và tự trách bản thân.

“Nguyên Ái, con đã tỉnh?” Tuy rằng luôn luôn nghiêm khắc, thế nhưng so với vợ mình, Lăng Thiên Tường còn hiểu rõ hơn con gái duy nhất của mình hơn.

“Ba, con cảm ơn ba.” Từ thời điểm của sinh con cho đến giờ, cô không thấy người khiến cho cô không dám đối mặt, mọi việc chắc hẳn là ba ba lo cho cô.

“Thật sự tỉnh không gặp nó nữa sao?” Lăng Thiên Tường đem một bó hoa cúc Đại Ba Tư rực rỡ cắm vào bình hoa, cũng không muốn nói đây là Hoắc Nhật Ninh mang tới.

Không gặp anh? Cô cũng không biết, chỉ là cô chưa chuẩn bị để đối mặt với anh.

“Con có biết vì sao ba chọn nó làm chồng con không?” Lăng Thiên Tường kéo chiếc ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh con gái, kể lại chuyện xảy ra cách đây một năm.

“Một năm trước, mẹ con có khối u ở đại tràng (đừng hỏi ta nó là cái gì ^^), bởi vì lần đó phòng bệnh của bệnh viện tu sửa lại một nửa, cho nên mẹ con phải ở cùng phòng với một người bệnh nhân khác, người bệnh nhân kia cũng xấp xỉ tuổi mẹ con, người mắc bệnh nan y (khó chữa), đã điều dưỡng ở phòng này rất lâu rồi. Những ngày ba chăm sóc mẹ con, cách một tấm rèm, kể cả đã rất muộn, nhưng mỗi buổi tối đều có một người đến thăm bệnh nhân kia.”

“Từ đó khiến ba chú ý, lúc này mới phát hiện cậu thanh niên mỗi tối đến phòng bệnh là con trai của người bệnh, mặc dù trời rất khuya, nhưng vẫn kiên trì ngày nào cũng đến, ba có hỏi thăm y tá, được biết cậu ta kiên trì như vậy hai năm rồi. Chắc là con đã nghe mẹ con kể lại, ông ngoại con tin tưởng người đàn ông biết về nhà là người đàn ông tốt, ba cũng tin, cho nên ba bắt đầu điều tra về cậu ta, biết được công ty của cậu ta đang lâm vào khủng hoảng kinh tế, tuy rằng gia cảnh địa vị nhà cậu ta không bằng nhà chúng ta, nhưng cũng rất trong sạch, ba tin tưởng nhất định cậu ta là người yêu thương vợ con, cho nên vào thời điểm cậu ta gặp nguy cơ từ phía, bắt cậu ta kết hôn với con gái của ba.”

“Chuyện về sau, con đã biết, Nguyên ái, con có trách ba không?” Lăng Thiên Tường yêu thương xoa xoa má con gái, vuốt lại những sợi tóc rối loạn của cô.

Cô lắc đầu, nếu không nhìn thấy tận mắt chuyện hôm trước, cô thực sự rất hạnh phúc, hạnh phúc này là ba mang đến cho cô.

“Nguyên Ái, tin tưởng ba lần này, ba không nhìn lầm người người đâu, chắc chắn nó là người chồng tốt, khẳng định giữa các con đã xảy ra hiểu nhầm gì, gặp mặt nó, nói cho rõ ràng, được không?”

Lời ba đề nghị, Lăng Nguyên ái do dự ba ngày, ba ngày sau, rốt cuộc cô cũng đồng ý gặp mặt Hoắc Nhật Ninh, ba của đứa nhỏ cô mới sinh.

Lăng Thiên Tường kéo chăn giúp con gái, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, lúc này ông mới gọi Hoắc Nhật Ninh đi vào.

Anh đến đây, ba ngày, cô đã ba ngày không nhìn thấy anh, chỉ vờ vện ba ngày, làm sao trông anh lại chặt vật đến mức không chịu nổi như vậy, quần áo nhăn nhúm, râu mọc lún phún cũng không cạo, tóc rối loạn, không có một nửa điểm giống với Hoắc Nhật Ninh cẩn thận tỉ mỉ mà cô quen. Hoắc Nhật Ninh chọn chỗ gần Lăng Nguyên Ái nhất ngồi xuống, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngoại trừ vẻ trắng xanh con là đầy mệt mỏi.

Rốt cuộc anh cũng có thể nhìn thấy cô, cô gái kéo dài mạng sống của anh.

Ngoài bó Cúc Đại Ba Tư rực rỡ, trong phòng bệnh là một màu trắng thuần khiến không giống với phong cách của Lăng Nguyên ái, hai người im lặng, không ai mở miệng trước.

Nhìn dáng vẻ cô mím môi cắn răng quật cường, giống như đang gặm cắn ngực anh, Hoắc Nhật Ninh không đành lòng mở miệng nói trước: “Em có chuyện gì muốn hỏi anh không?”

Bất kể là vấn đề gì, chỉ cần em đừng nhìn anh bằng ánh mắt tủi thân như vậy, chỉ cần là em hỏi, chuyện gì anh cũng nói với em! Trong lòng Hoắc Nhật Ninh tự nhủ, anh thật sự đầu hàng với cô vợ nhỏ này rồi.

Hơi nước sương mù hiện lên trong mắt cô, Lăng Nguyên Ái nhìn thấy Hoắc Nhật Ninh tiêu tụy như vậy ngàn vạn lần không muốn, thế nhưng nghĩ đến hình ảnh chính mình nhìn thấy hình ảnh kia, tâm _____ cứ xoắn chặt lại không thể nào gỡ rối được.

“Con đã sinh ra.....” Trong đầu cô là một mảng hỗn loạn, cô căn bản không biết mình nói gì, thật ra..... Thực ra cô muốn dùng phương pháp của chính mình đối mặt với anh.

“Chúng ta ly hôn đi.” Cô nói ra miệng, cuối cùng cũng nói ra được rồi.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên, nhưng cảm giác đau lòng thì lại hơn lần đầu tiên, hốc mắt Lăng Nguyên Ái phấp hờng, né tránh tầm mắt của Hoắc Nhật Ninh.

“Em lặp lại một lần nữa.” Hoắc Nhật Ninh nói rất chậm, giọng điệu cũng không có gì khác thường, nhưng trong ánh mắt là sự hung ác tàn bạo lại dọa tim Lăng Nguyên Ái nhảy lên từng hồi.

“Em.....Em.....” Ánh mắt của anh thật đáng sợ, làm sao mà cô còn dám nói một lần nữa!

Tuy rằng bình thường vẻ mặt của Hoắc Nhật Ninh nghiêm nghị, lạnh lùng vô tình, nhưng trên người anh chưa từng xuất hiện hơi thở nguy hiểm như vậy.

Anh thật sự rất tức giận! Mặc dù Lăng Nguyên Ái nằm trên giường, đắp chăn nhưng vẫn cảm thấy từng đợt khí lạnh.

Hoắc Nhật Ninh thật sự muốn cạy não cô gái này ra xem bên trong có chứa cái gì?

Hít sâu, hít sâu, hít sâu.....

“Em nghỉ ngơi cho tốt, mai anh lại đến thăm em.” Hoắc Nhật Ninh kìm nén lửa giận

trong lòng, ép buộc chính mình phải bình tĩnh, không liếc mắt nhìn Lăng Nguyên ái một lần, cứ quay người rời đi như vậy.

Không ai nhìn thấy trong mắt anh sự chua xót, rõ ràng rất tức giận nhưng vẫn không thể dùng lời nói ác độc với người phụ nữ của mình, chỉ nhìn thấy sống lưng cứng ngắc, đơn độc.

Anh cứ rời đi như vậy sao.....

Thân thể cứng ngắc, ngay cả người chậm hiểu như cô cũng có thể nhìn ra anh đang rất căng thẳng.

Mỗi lần nghĩ tới tình cảnh lúc đó trong phòng bệnh, Lăng Nguyên Ái vẫn cảm thấy tâm như bị ai đó gắt gao nín chặt.

Đúng như lời anh nói, ngày hôm sau anh trở lại thăm cô, biết cô sắp xuất viện, mỗi ngày anh anh đều đến trước mặt cô trình diện một lần, vẻ mặt của anh lạnh lùng hơn, hai đầu mày nín chặt lại (ép chết một con ruồi @.@), vẻ oanh liệt cùng vẻ mặt tươi cười đã từng xuất hiện căn bản không còn nhìn thấy nữa.

Sau lần đó cô cũng không có dũng khí nhắc lại chuyện ly hôn với anh nữa, mà anh làm như chưa nghe thấy, tất cả trở về giống như lúc mới kết hôn, chẳng qua là so với lúc đó lúc này họ càng tôn trọng nhau như đối đãi với khách.

Sợ hãi phải đối mặt với căn phòng lạnh lẽo, Lăng Nguyên Ái ôm con trai vừa đầy tháng trở về nhà.

“Nguyên Ái, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.” Ngoài ba mẹ Lăng Nguyên Ái, tới đón cô xuất viện còn có người chị em tốt của cô - Lý Văn Tuệ, “Diệp Tĩnh và Luyến Luyến đúng thật là, lại có thể mất tích vào lúc này.”

“Không sao đâu, các cậu ấy có nhắn tin ình, chúc mừng mình xuất viện, còn chúc mừng con trai của mình đầy tháng.” Lăng Nguyên Ái trêu chọc má mồm mồm của con trai trong lòng, chỉ cần như vậy đã khiến tâm tình cô trở nên vui vẻ.

Về chuyện Lãnh Diệp Tĩnh và Thượng Quan Luyến Luyến đột nhiên mất tích, Lăng Nguyên Ái biết một chút, gần đây cô nghe nói có một đại ca xã hội đen theo đuổi Diệp Tĩnh không rời nửa bước, mà Thượng Quan Luyến Luyến hình như có chuyển biến tốt đẹp, gần đây Giang Mạch Nhiên cũng mất tích không có dấu vết, không tránh được người khác nghĩ nhiều.

“Nguyên Ái, ông xã nhà cậu đâu rồi?” Mãi cho đến khi thu thập hành xong lên xe rời khỏi bệnh viện, vẫn không thấy Hoắc Nhật Ninh.

“Trong công ty có một số việc, tối nay anh ấy sẽ về.” Lăng Nguyên Ái cúi đầu nhìn con trai ngủ trong lòng, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng giọng nói căng thẳng, vẫn khiến Lý Văn Tuệ chú ý.

Về đến nhà, vợ chồng Lăng Thiên Tường ôm cháu trai đã tỉnh ngủ ra bên ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai chị em.

“Nguyên Ái, đây.....Đây là nhà cậu cao?” Đây là lần thứ hai kể từ sau khi kết hôn cô tới nhà Nguyên Ái, lần đầu tiên là lần cô ấy kết hôn, trong trí nhớ của Lý Văn Tuệ thì hình như không phải.....Không phải thế này!

Mặc dù cô biết chuyện Nguyên Ái thích gam màu nóng, nhưng mà.....Thế này thì cũng quá khoa trương đi!

“Có vấn đề gì sao?” Lăng Nguyên Ái thích tự tay trang trí nhà cửa, không hiểu là có vấn đề gì, cũng không thấy có đồ đạc khiến Lý Văn Tuệ phải ngạc nhiên.

“Tất nhiên là có vấn đề!” Ấn tượng tuy không sâu, nhưng Lý Văn Tuệ còn nhớ rõ căn phòng này ban đầu trang trí đơn giản hai màu trắng xám, chính xác là phong cách chủ nghĩa hiện đại đơn giản, chẳng qua mới có một năm, làm sao lại biến

thành.....Biến thành phong cách Hawaii rồi hả?

“Cậu nhìn đi, tấm rèm của cậu, thảm của cậu, còn có cả trang sức của cậu, không phải hầu hết màu cam thì là màu đỏ, nếu không thì sẽ là những đóa hoa lớn đủ màu sắc, tất cả những thứ này đều không hợp với nhà cậu, làm sao Hoắc Nhật Ninh có thể dễ dàng đồng ý đây?” Lý Văn Tuệ biết quá rõ về phòng riêng của Lý Văn Tuệ, không nghĩ tới sau khi kết hôn lại có thể giữ kiểu cách như vậy.

“Thật sự.....Thật sự những thứ này đều do mình làm, mà Nhật Ninh không thấy có vẻ không chịu nổi, anh nói rất đẹp.” Lăng Nguyên Ái giải thích.

“Rất đẹp?” Lý Văn Tuệ trợn trắng mắt, “Nếu không phải hai vợ chồng cậu cùng có một con mắt thẩm mỹ đặc biệt, vậy thì Hoắc Nhật Ninh anh ta thật sự.....” Yêu cậu đến thăm rồi.

Lý Văn Tuệ đột nhiên im lặng.

“Nhật Ninh thật sự cái gì?”

Không khí đột nhiên căng thẳng, Lý Văn Tuệ kéo Lăng Nguyên Ái ngồi xuống, chuyện ở khách sạn Lệ Tình ngày đó, cô cũng phải gánh chịu một phần trách nhiệm.

“Nguyên ái, mấy ngày hôm trước Diêu Tình tới tìm mình, hy vọng mình chuyển lời tới cậu một chuyện.”

Diêu Tình.....Ngực Lăng Nguyên Ái căng thẳng, không tiếng động, lỗ tai cô dựng đứng lên.

Lý Văn Tuệ nói tiếp:“Diêu Tình nói ình biết cô ta đã từng kết hôn, đối phương là một ông chủ giàu có ở Nhật Bản, sau khi kết hôn hai người đi Nhật Bản, thật tình không nghĩ tới người đàn ông Nhật Bản kia có khuynh hướng ngược đãi, Diêu Tình kết hôn không có hạnh phúc. Năm trước, rốt cuộc cô ta không chịu nổi chồng ngược đãi, từ Nhật Bản bỏ chạy về Đài Loan muốn làm lại từ đầu, nhưng mà ông chồng cô ta không chịu buông tha, đuổi theo tới tận Đài Loan. Vào lúc không còn cách nào khác, cô ta không thể không cầu cứu Hoắc Nhật Ninh, chuyện cậu sinh non lần đó, tại khách sạn Lệ Tình, cô ấy ký được giấy ly hôn với chồng cô ta, là Hoắc Nhật Ninh giúp cô ấy.”

Kết hôn, ly hôn, ngược đãi.....Tất cả mọi thứ xoay vòng vòng trong đầu Lăng Nguyên Ái.(bả này nghe có chọn lọc

Hết chương 15!

16. Chương 16: Chương Cuối

“Nguyên Ái, Hoắc Nhật Ninh lạnh lùng như vậy, là người đàn ông yêu cầu nghiêm khắc về bản thân, tuyệt đối sẽ không thích ngủ ở trong một gian phòng màu sắc sặc sỡ như thế này, cậu nói anh ta về nhà mỗi ngày, cậu nói anh ta khen trang sức của cậu, cậu còn nói anh ta đồng ý cho cậu tùy ý thay đổi toàn bộ ngôi nhà, những điều này chứng tỏ cậu là nữ chủ nhân trong nhà, mà cậu là người nhà của anh ta.”

Lý Văn Tuệ dừng lại một chút, chờ đợi Lăng Nguyên Ái tiêu hoa hết những lời nói của cô,“Nguyên Ái, mặc dù hai người kết hôn do yêu cầu của ba mẹ, nhưng mà tình cảm của Hoắc Nhật Ninh đối với cậu là gì, hẳn cậu là người hiểu rõ nhất, trước khi quyết định chuyện gì, hãy suy nghĩ thật kĩ.”

Rốt cuộc tình cảm của anh đối với cô là như thế nào?

Lăng Nguyên Ái nhìn chị em mình thân thiết nhất, Lý Văn Tuệ cười gật đầu với cô, từ từ rời đi, để lại không gian cho cô suy nghĩ.

Nghĩ thật kĩ, thật rõ ràng.....

[Hoắc Nhật Ninh lạnh lùng như vậy, là người đàn ông yêu cầu nghiêm khắc về bản thân, tuyệt đối sẽ không thích ngủ ở trong một gian phòng màu sắc sặc sỡ như thế này.

Cậu nói anh ta về nhà mỗi ngày, cậu nói anh ta khen trang sức của cậu, cậu còn nói anh ta đồng ý cho cậu tùy ý thay đổi toàn bộ ngôi nhà, những điều này chứng tỏ cậu là nữ chủ nhân trong nhà, mà cậu là người nhà của anh ta.....]

Người nhà của anh! Là ý đó có phải không?

Lăng Nguyên Ái vừa cho con uống sữa, vừa hồi tưởng lại những lời nói của Lý Văn Tuệ , chẳng lẽ....

“Chẳng lẽ anh ấy yêu mình?” Lăng Nguyên Ái không thể tin nổi buột miệng nói, vừa kích động, đầu vú trượt ra khỏi miệng của cục cứng.

“Oa oa oa.....” Con trai mới đầy tháng chợt òa khóc Lăng Nguyên Ái yêu thương đem đầu vú đưa vào miệng nhỏ nhắn đang kêu khóc của con trai, bản thân thì gật đầu, sau đó lại lập tức lắc đầu, vừa rồi Hoắc Nhật Ninh mới gọi điện về báo anh phải tăng ca, có thể sẽ về muộn, cô cảm giác có chút mất mát, than thở một hồi, nhưng cô lại có thêm thời gian để suy nghĩ, nghĩ cho thật kĩ.

Ăn cơm tối xong, tắm rửa cho cục cưng, cho cục cưng bú sữa, ôm con nằm lên giường, một bên quay mặt nhìn cục cưng, một bên lại tiếp tục hồi tưởng, nhớ lại, nhớ lại.....(bả này tự thôi miên chính mình ^^)

Tiếng khóc của cục cưng dứt quãng, càng ngày càng nhỏ đi.

Cục cưng.....Hình như cô đột nhiên nhớ tới cái gì đó, tây sờ đến bên cạnh, nhưng mà bằng phẳng.

Cục cưng, cục cưng của cô đâu rồi? Cô không thấy cục cưng của cô đâu!

Cô vội vàng vàng xuống giường, vừa mở cửa, lại thấy.....(Đồ biết thấy cái gì >~>)

Hoắc Nhật Ninh vẫn mặc tây trang chỉnh tề, ôm cục cưng, nhẹ nhàng vỗ, đi tới đi lui trong phòng khách, miệng lầm bầm nói:“Bảo Bảo ngoan, đừng khóc. mẹ con đang ngủ, chúng ta không được làm mẹ thức giấc.”

Lăng Nguyên Ái nhìn đồng hồ, đã là nửa đêm rồi, anh mới về sao? Ông xã ôm con trai cô. cô lại nhớ tới lời Văn Tuệ từng nói, rốt cuộc Hoắc Nhật Ninh đối với cô là tình cảm gì, cô hẳn phải hiểu rõ nhất!

Chẳng lẽ.....

Cô đã hiểu, cô thật sự hiểu rồi, thì ra tất cả mọi việc đơn giản như vậy!

Hoắc Nhật Ninh chỉ cảm thấy có cái gì đó bỏ nhào về phía anh, anh ôm cục cưng lảo đảo, vừa quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Anh yêu em. anh yêu em đúng không?” Lăng Nguyên Ái bám lấy cánh tay Hoắc Nhật Ninh, lộ ra nụ cười tươi rói giống như bông cúc Ba Tư.

Cô đã suy nghĩ kĩ, cuối cùng cô đã hiểu, nhất định là như vậy, không thể sai được!

Tại thời điểm khoe miệng Hoắc Nhật Ninh kéo ra nụ cười, Lăng Nguyên Ái biết mình đã nói đúng.

“Hóa ra đây là vấn đề của em sao?” Một tay Hoắc Nhật Ninh bế cục cưng, một tay ôm Nguyên Ái vào lòng.

Chỉ cần em hỏi anh, điều gì anh cũng sẽ trả lời, đây là lời hứa âm thầm của Nhật Ninh dành cho Nguyên Ái.

Lăng Nguyên Ái gật đầu như bầm tỏi, đối diện với ánh mắt của Hoắc Nhật Ninh, lần đầu tiên cô cảm thấy hạnh phúc đến như vậy, người đàn ông này, thật ra rất yêu cô.

“Đúng vậy, anh yêu em.”

Hoắc Nhật Ninh kiên định nói, anh không phải là một người đàn ông không biết nói tiếng yêu, nhưng anh cũng không phải là một người đàn ông chủ động nói lời yêu, nói ra chưa chắc đã là thật, chỉ có để cho đối phương từ từ nhận ra, tình cảm như vậy mới là chân thật nhất.(ô mai gót *rưng rưng* ta sùng bái, hôn chân, hôn chân)

Anh ấy nói yêu mình, anh ấy nói yêu mình nha!

Trong lòng Lăng Nguyên Ái có vô số bong bóng màu hồng bay ra, cô nhảy lên, bám trên cổ Hoắc Nhật Ninh,“Em cũng yêu anh, em rất yêu anh.....”

Anh biết, anh vẫn biết cô yêu anh.(Haiz, chậm hiểu nó thế đấy *LNA* thì sao, chậm hiểu mà vẫn có người yêu sao nào??? *toát mồ hôi* =>~~ chạy thôi)

Lăng Nguyên Ái vùi mặt vào bả vai anh, vừa nói nhỏ:“Vây.....Chúng ta vẫn phải ly hôn sao?”

“Lăng - Nguyên - Ái, em rửa sạch móng rồi mang lại đây!”

“Để làm gì? Móng của em rất sạch sẽ mà!” (>”<“)

“Phải không? Vừa đúng lúc!” Bớt đi một trình tự càng thuận tiện.

“A! Anh đánh móng em làm gì, em không có làm sai gì mà.....”

“Oa oa.....”

Cục cưng vừa mới ngủ bị ba mẹ đánh thức, màn che khép lại hình ảnh một nhà ba người hạnh phúc!

Hoàn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-dan-choi-khong-yeu-toi>